PROLOG
NU MAI EŞTI ÎN KANSAS

Wisty

E copleşitor. Un număr de feţe furioase care-ar putea umple un oraş mare, holbându-se la mine de parcă aş fi un criminal periculos – ceea ce, vă asigur, nu sunt. Stadionul e plin la întreaga lui capacitate – mai mult decât această capacitate. Oamenii stau pe intervale, pe scări, pe pereţii de beton de pe margine, şi vreo alte câteva mii se află în corturi pe terenul de joc. Astăzi nu sunt echipe de fotbal aici. N-ar reuşi să iasă din tunelurile de la vestiare, dacă ar încerca.

Această monstruozitate totală este transmisă la televizor şi pe internet. Toate revistele nefolositoare sunt aici, şi toate ziarele de prisos. Mda, văd operatori pe schele înalte, din loc în loc în jurul stadionului.

Există chiar şi una dintre acele camere controlate prin telecomandă care se mişcă de colo-colo pe cabluri, pe deasupra terenului. Iat-o – plutind chiar în faţa scenei, legănându-se uşor în adierea vântului.

Aşa că există fără îndoială milioane de ochi în plus care privesc, pe lângă cei pe care-i văd eu. Dar cei de aici, de pe stadion, sunt cei care-mi frâng inima. Să fii pus în faţa a zeci, poate sute de mii de feţe curioase, lipsite de compasiune, sau cel puţin indiferente... asta chiar e înfricoşător.

Şi nu există ochi umezi, ca să nu mai vorbim de lacrimi.

Nici cuvinte de protest.

Nici bătăi din picioare.

Nici pumni ridicaţi în semn de solidaritate.

Nici cel mai mic indiciu că cineva se gândeşte măcar să se năpustească înainte, rupând cordonul de securitate, şi să-mi ducă familia la adăpost.

E limpede, asta nu-i o zi bună pentru noi, cei din familia Allgood.

De fapt, în timp ce numărătoarea inversă licăreşte intermitent pe ecranele gigantice de la ambele capete ale stadionului, se pare că asta o să fie ultima noastră zi.

Este o idee întărită de bărbatul chel, foarte înalt, din turnul pe care l-au ridicat la mijlocul terenului – arată ca o combinaţie între un preşedinte al Curţii Supreme de Justiţie şi Ming Neîndurătorul[1]. Ştiu cine e. E Cel Care Este Unicul.

---

1 Principalul personaj negativ din Flash Gordon, benzi desenate SF create iniţial de Alex Raymond.

Chiar în spatele Unicităţii Sale se află un banner al N.O. – NOUL ORDIN.

Şi apoi mulţimea începe să scandeze, aproape să cânte:

— Cel Care Este Unicul! Cel Care Este Unicul!

Poruncitor, Unicul ridică mâna, iar lacheii lui cu glugă de pe scenă ne împing înainte, cel puţin atât cât îngăduie frânghiile din jurul gâturilor noastre.

Îl văd pe fratele meu, Whit, chipeş şi curajos, uitându-se în jos, către mecanismul platformei. Calculând dacă există vreo cale de a-l bloca, vreun mijloc de a-l împiedica să se deschidă şi să ne lase să cădem către moartea prin frângerea gâtului. întrebându-se dacă există din asta o ieşire de ultimă clipă.

O văd pe mama plângând încetişor. Nu pentru ea, desigur, ci pentru Whit şi pentru mine.

Îl văd pe tatăl meu, cu silueta înaltă gârbovită de resemnare, zâmbindu-ne mie şi fratelui meu – încercând să ne încurajeze să nu ne pierdem cu firea, aducându-ne aminte că n-are niciun rost să fim nefericiţi în ultimele noastre clipe pe această planetă.

Dar o iau prea repede. Ar trebui să ofer aici o introducere, nu amănuntele execuţiei noastre publice.

Aşadar, să ne întoarcem puţin în urmă...

NICIO CRIMĂ, DOAR PEDEAPSĂ

DIN DISPOZIŢIA NOULUI ORDIN,
şi a Marelui Vânt – Cel Care Este
UNICUL –
să se ştie că de
ACUM, DIN ACEST MOMENT,
sau ORA DOUĂSPREZECE NOAPTEA,
oricare va sosi mai întâi, urmând
TRIUMFUL RAPID al ORDINULUI
CELOR CARE PROTEJEAZĂ, care au nimicit
FURŢELE OARBE Şl MUTE ale pasivităţii şi
automulţumirii care INFECTEAZĂ această lume,
TOŢI CETĂŢENII *trebuie, sunt obligaţi* şi *se vor supune*

ACESTOR TREI DISPOZIŢII PRIVITOARE LA ORDINE:

1. Toate comportamentele care NU sunt în conformitate cu legea, logica, ordinea şi ştiinţa N.O. (incluzând, dar fără să se

limiteze la teologie, filosofic, şi ÎN SPECIAL artele creatoare şi magia neagră etc.) sunt prin aceasta ABOLITE.

2. TOATE persoanele sub optsprezece ani vor fi evaluate pentru RESPECTAREA LEGILOR şi TREBUIE SĂ SE CONFORMEZE acţiunilor de îndreptare prescrise.

3. Cel Care Este UNICUL acordă, numeşte, decide, arestează şi execută după dorinţă. Cei care NU se conformează vor fi ARESTAŢI şi/sau EXECUTAŢI.

— Aşa cum a fost declarat Celui Care Scrie Decrete
de către CEL CARE ESTE UNICUL

Capitolul 1

Wisty

Uneori te trezeşti şi lumea e clar diferită.

Zgomotul unui elicopter care se învârtea pe deasupra casei m-a făcut să deschid ochii. O lumină rece, alb-albastră, trecea cu forţa prin storuri şi inunda camera de zi. Aproape ca şi cum ar fi fost ziuă.

Dar nu era.

M-am uitat la ceasul de la DVD player cu ochii împăienjeniţi: două şi zece dimineaţa.

Am început să percep un bum, bum, bum constant – ca sunetul unei bătăi puternice de inimă. Pulsând. Insistând. Apropiindu-se.

Ce se petrece?

M-am dus clătinându-mă la fereastră, silindu-mi trupul să se întoarcă la viaţă după două ore fără cunoştinţă pe canapea şi m-am uitat printre stinghii.

Şi apoi am făcut un pas în spate şi m-am frecat la ochi. Tare.

Pentru că era imposibil să fi văzut ceea ce văzusem. Şi era imposibil să fi auzit ceea ce auzisem.

Era cu adevărat sunetul paşilor regulaţi, implacabili, a sute de soldaţi? Mărşăluind pe strada mea într-un unison perfect?

Drumul nu era situat destul de aproape de centrul oraşului ca să se afle pe vreunul dintre traseele paradelor de sărbătoare, şi cu atât mai puţin ca să aibă parte de oameni înarmaţi şi în uniforme de luptă care să îl străbată în toiul nopţii.

Am scuturat din cap şi am ţopăit de câteva ori în sus şi-n jos, cam aşa cum fac la încălziri. Trezeşte-te, Whit. Mi-am dat singur o palmă, ca să fiu sigur. Apoi m-am uitat din nou.

Iată-i. Soldaţi care mărşăluiesc pe strada noastră. Sute la număr, vizibili, ca în plină zi, în lumina a vreo şase reflectoare fixate pe camioane.

Un singur gând mi se învârtea nebuneşte în cap: Asta nu se poate întâmpla. Asta nu se poate întâmpla. Asta nu se poate întâmpla.

Apoi mi-am adus aminte de alegeri, de noul guvern, de bălmăjelile părinţilor mei cu privire la nenorocirile care au cuprins ţara, de transmisiunile speciale de la televizor, de petiţiile politice pe care le puneau în circulaţie pe Internet colegii mei de clasă, de dezbaterile aprinse dintre profesori la şcoală. Nimic din toate astea nu însemnase ceva pentru mine până în acea clipă.

Şi înainte de a apuca să pun toate piesele laolaltă, avangarda formaţiei s-a oprit în faţa casei mele.

Aproape mai repede decât eram eu în stare să înţeleg, două detaşamente înarmate s-au desprins din falangă şi au pornit în pas alergător peste peluză ca nişte trupe de comando, una îndreptându-se către spatele casei, cealaltă luând poziţie în faţă.

M-am îndepărtat de fereastră dintr-un salt. îmi dădeam Mama că nu se aflau aici ca să mă apere pe mine şi familia mea. Trebuia să-i avertizez pe mama, pe tata, pe Wisty...

Dar chiar când începeam să strig, uşa de la intrare a fost smulsă din ţâţâni.

Capitolul 2

Wisty

E absolut oribil să fii răpit în toiul nopţii, chiar din propria ta casă. Eu am trecut prin aşa ceva.

M-am trezit în trosnetul haotic al mobilei răsturnate, urmat de îndată de zgomote de sticlă spartă – poate nişte porţelanuri de-ale mamei.

Oh, Doamne, Whit, m-am gândit, clătinând somnoroasă din cap. Fratele meu mai mare crescuse cu zece centimetri şi câştigase peste treisprezece kilograme de muşchi în anul care trecuse. Ceea ce-l făcea cel mai solid şi mai rapid mijlocaş din echipa noastră neînvinsă de la liceul regional şi, trebuie să spun, jucătorul care-i intimida cel mai tare pe adversari.

În afara terenului de joc totuşi, Whit putea fi cam la fel de stângaci ca un urs obişnuit – dacă ursul ăsta obişnuit ar fi luat o supradoză de Red Bull şi ar fi fost prea plin de sine pentru că putea să ridice haltere de de o sută douăzeci şi cinci de kilograme şi fiecare fată din şcoală credea că era cea mai grozavă bucăţică.

M-am răsucit şi mi-am pus perna peste cap. Chiar şi înainte să înceapă să bea, Whit nu putea merge prin casă fără să răstoarne ceva. Sindromul total al elefantului într-un magazin de porţelanuri.

Dar nu asta era adevărata problemă în seara asta, ştiam.

Pentru că în urmă cu trei luni, prietena lui, Celia, dispăruse literalmente fără urmă. Şi deja toată lumea credea că probabil n-o să se mai întoarcă niciodată. Părinţii ei erau complet daţi peste cap din cauza asta, la fel era şi Whit. Ca să fiu sinceră, şi eu. Celia era – este – foarte drăguţă, deşteaptă, deloc cu nasul pe sus. E o fată absolut grozavă, chiar dacă are bani. Tatăl Celiei este patronul firmei care vinde maşini de lux în oraş, iar mama ei e o fostă regină a frumuseţii. Nu-mi venea să cred că i s-ar întâmpla aşa ceva unei persoane precum Celia.

Am auzit deschizându-se uşa dormitorului părinţilor mei şi m-am ghemuit înapoi în patul meu confortabil, cu cearşafuri de flanel.

Apoi a răsunat vocea tunătoare a tatălui meu, şi era mai furios decât îl auzisem vreodată.

— Nu e posibil să se-ntâmple aşa ceva! N-aveţi niciun drept să vă aflaţi aici! Plecaţi din casa noastră chiar acum!

M-am ridicat fulgerător, trează de-a binelea. Apoi au urmat alte zgomote de obiecte care cad, şi mi s-a părut că aud pe cineva gemând de durere. Căzuse Whit din pat şi-şi spărsese capul? Tata fusese rănit?

lisuse, m-am gândit, dându-mă jos din pat în patru labe.

— Vin, tată! Ai păţit ceva? Tată?

Şi apoi a început cu adevărat coşmarul menit să fie primul dintr-o viaţă întreagă de coşmaruri.

Mi s-a tăiat răsuflarea când uşa de la dormitorul meu s-a trântit de perete. Doi bărbaţi mătăhăloşi, în uniforme gri-închis, s-au năpustit în cameră, uitându-se la mine cu furie, de parc-aş fi fost un agent fugar al unei celule teroriste.

— Ea e! Wisteria Allgood! a rostit unul, şi o lumină destul de strălucitoare cât să lumineze un întreg hangar de avioane a alungat complet întunericul.

Am încercat să-mi acopăr ochii în timp ce inima îmi bătea chinuitor.

— Cine sunteţi voi? am întrebat. Ce căutaţi în afurisitul meu de dormitor?

Capitolul 3

Wisty

— Fii cât se poate de atent cu ea! a avertizat una dintre matahale.

Arătau ca nişte agenţi ai Forţelor Speciale, cu numere albe imense pe uniforme.

— Ştii că poate...

Celălalt bărbat a dat din cap, aruncând o privire nervoasă prin camera mea.

— Tu! s-a răstit el cu asprime. Vino cu noi! Suntem din Noul Ordin. Un singur pas în afara instrucţiunilor noastre şi te vom pedepsi cu severitate!

M-am holbat la el, simţind cum mi se învârteşte capul. Noul Ordin? Ăştia nu erau poliţişti obişnuiţi sau funcţionari de la EMS.

— Ăăă... eu... eu..., m-am bâlbâit. Trebuie să pun ceva pe mine. Aş putea... aş putea să rămân puţin singură?

— Taci din gură! a lătrat primul agent de comando. Pune mâna pe ea! Şi ai grijă. E periculoasă – cu toţii sunt!

— Nu! Încetaţi! Să nu îndrăzniţi! am ţipat. Tată! Mamă! Whit!

Apoi înţelegerea m-a izbit ca o remorcă desprinsă de un tractor pe gheaţă. Exact asta se întâmplase şi cu Celia, nu-i aşa?

O, Doamne! Ceafa mi se umplea de picături de sudoare rece. Trebuie să scap de-aici, m-am gândit cu disperare. Cumva, în vreun fel.

Trebuie să dispar.

Capitolul 4

Wisty

BĂRBAŢII CU MUŞCHI SERIOŞI îmbrăcaţi în cenuşiu au încremenit brusc, cu capetele ca nişte butuci răsucindu-se înainte şi-napoi aidoma unor păpuşi atârnate de sfori.

— Unde e? S-a dus! A dispărut! Unde s-a dus? a întrebat unul, cu vocea răguşită şi cuprins de panică.

Au început să plimbe razele lanternelor prin cameră. Unul dintre ei s-a lăsat în genunchi şi a căutat sub pat; celălalt s-a repezit să se uite în dulap.

Unde să mă duc? Tipii ăştia erau complet nebuni? Eram chiar acolo. Ce se petrecea?

Poate că încercau să mă păcălească s-o iau la fugă, ca să aibă o scuză să folosească forţa. Sau poate că erau nişte evadaţi dintr-un ospiciu care veniseră să pună mâna pe mine în acelaşi fel în care veniseră s-o ia pe biata Celia...

— Wisty!

Strigătul neliniştit al mamei mele, venind din hol, a străpuns ceaţa care-mi inundase creierul.

— Fugi, iubito!

— Mamă! am ţipat.

Cei doi indivizi au clipit şi s-au dat înapoi, surprinşi.

— Acolo e! Apuc-o! E chiar acolo! Repede, înainte să dispară iar!

Mâini mari şi neîndemânatice m-au apucat de braţe şi de picioare, apoi de cap.

— Daţi-mi drumul! am ţipat, lovind cu picioarele şi zbătându-mă. Daţi-mi... drumul!

Dar strânsoarea lor era ca de oţel pe când mă târau de-a lungul holului către living, ca să mă arunce apoi pe podea ca pe un sac de gunoi.

M-am ridicat repede în picioare, în timp ce şi mai multe reflectoare mă orbeau. Apoi l-am auzit pe Whit strigând, în timp ce era azvârlit pe podeaua livingului, lângă mine.

— Whit, ce se petrece? Cine sunt... monştrii ăştia?

— Wisty! a icnit el, destul de coerent. Eşti bine?

— Nu.

Aproape că plângeam, dar nu puteam, nu voiam, refuzam în mod absolut să-i las să mă vadă văicărindu-mă. Fiecare film oribil bazat pe o crimă adevărată pe care-l văzusem vreodată mi-a trecut fulgerător prin minte şi am simţit un nod în stomac. M-am lipit mai tare de fratele meu, care mi-a luat mâna într-a lui şi mi-a strâns-o.

Dintr-odată, reflectoarele s-au stins, lăsându-ne clipind şi tremurând.

— Mamă? a strigat Whit. Tată?

Dacă până acum fratele meu nu se trezise deja complet, acum cu siguranţă era treaz.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Părinţii mei se aflau acolo, încă în pijamalele lor mototolite, dar ţinuţi de la spate ca şi cum ar fi fost nişte criminali periculoşi. Sigur, locuiam în partea săracă a oraşului, dar nimeni din familia noastră nu mai avusese vreodată necazuri.

Oricum, nimeni despre care să ştiu eu.

Capitolul 5

Wisty

Unul dintre lucrurile cele mai înspăimântătoare din lume, pe care speri să nu le vezi niciodată, este imaginea părinţilor tăi cu ochii larg deschişi, neajutoraţi şi scoşi din minţi de frică.

Părinţii mei. Credeam că ne pot apăra de orice. Erau altfel decât alţi părinţi... atât de deştepţi, de blajini, de toleranţi, şi ştiau atât de multe... dar îmi dădeam seama în acest moment că exista ceva ce Whit şi cu mine nu ştiam.

Ei ştiu ce se petrece. Şi sunt îngroziţi, indiferent despre ce-i vorba.

— Mamă... ? am întrebat, privind-o cu atenţie în ochi, încercând să prind orice mesaj puteam, orice semnal legat de ce-ar trebui să fac acum.

În timp ce mă uitam la mama, prin minte mi-a fulgerat un colaj de amintiri. Ea şi cu tata spunând lucruri cum ar fi „Tu şi cu Whit sunteţi speciali, scumpo. Speciali de-adevăratelea.

Uneori oamenii se tem de cei care sunt diferiţi. Frica îi face furioşi şi lipsiţi de judecată.” Dar toţi părinţii îşi cred copiii speciali, aşa-i? „Vreau să spun că voi sunteţi cu adevărat speciali, Wisty”, zisese mama o dată, luându-mi bărbia în palmă. „Fii atentă, draga mea.”

Apoi încă trei siluete s-au ivit din întuneric. Două dintre ele aveau pistoale la centură. Aşadar, totul scăpa de-a binelea de sub control. Pistoale? Soldaţi? În casa noastră? Într-o ţară liberă? În toiul nopţii? Şi încă într-o noapte din timpul şcolii?

— Wisteria Allgood?

Când au ajuns în lumină, am văzut că erau doi bărbaţi şi...

Byron Swain?

Byron era un puşti de la liceul meu, cu un an mai mare decât mine şi cu un an mai mic decât Whit. Din câte ştiam, amândoi îl detestam din adâncul inimii. Toată lumea îl detesta.

— Ce cauţi tu aici, Swain? a mârâit Whit. Ieşi afară din casa noastră!

Byron. Ca şi cum părinţii lui ştiau că se va dovedi un ne-suferit ranchiunos, aşa că-i dăduseră un nume potrivit.

— Fă-mă să ies, i-a răspuns Byron lui Whit, apoi a afişat un surâs făţarnic, insinuant, amintindu-mi din nou de toate momentele în care-l văzusem la şcoală şi în care mă gândisem: ce idiot absolut.

Avea părul castaniu lins spre spate, perfect pieptănat, şi ochi căprui şi reci. Ca ai unei iguane.

Aşadar, acest ticălos nemaipomenit era încadrat de doi soldaţi de comando, în uniforme închise la culoare şi cu bocanci înalţi,

negri şi lucioşi; pe cap aveau căşti de metal, întreaga lume se întorcea cu fundul în sus, cu mine îmbrăcată în pijamaua mea ridicolă cu pisicuţe roz.

— Ce cauţi aici? am repetat ca un ecou vorbele lui Whit.

— Wisteria Allgood, a rostit Byron monoton, ca un aprod, scoţând un sul de hârtie cu înfăţişare oficială. Noul Ordin te ia în custodie până la proces. Prin aceasta, ţi se aduce acuzaţia că eşti vrăjitoare.

Am rămas cu gura căscată.

— Vrăjitoare? Ai înnebunit! am ţipat.

Capitolul 6

Wisty

Cei doi bătăuşi în gri s-au îndreptat spre mine. Instinctiv, am ridicat amândouă mâinile. Uimitor, soldaţii Noului Ordin s-au oprit din mers, iar eu am simţit un val de putere – chiar şi numai pentru o clipă.

— Tocmai ne-am întors în timp? am scâncit. Ultima oară când am verificat, eram în secolul douăzeci şi unu, nu şaptesprezece!

Am închis ochii pe jumătate. Încă o privire aruncată către slugarnicul ăla de Byron Swain, cu bocancii săi lucitori, m-a stârnit şi mai mult.

— Nu poţi să intri pur şi simplu aici şi să ne înhaţi…

— Whitford Allgood, m-a întrerupt Byron Swain cu grosolănie, continuând să citească din sulul lui, prin aceasta, ţi se aduce acuzaţia că eşti vrăjitor. Vei fi ţinut în custodie până la proces.

I-a zâmbit batjocoritor lui Whit, chiar dacă în împrejurări normale fratele meu ar fi putut să-l înşface şi să-i sucească gâtul ca unui pui. Bănuiesc că încrederea în sine nu-i greu de căpătat atunci când ai soldaţi înarmaţi la cheremul tău.

– Wisty are dreptate. E o nebunie totală! a izbucnit fratele meu.

I se urcase sângele în obraji, iar ochii albaştri i se aprinseseră de mânie.

— N u există aşa ceva, vrăjitoare şi vrăjitori! Basmele sunt o grămadă de porcării! Cine te crezi, dihor mic şi scârbos? Un personaj din Gary Blotter şi breasla lepădăturilor?

Părinţii mei arătau îngroziţi – dar nu tocmai surprinşi. Aşa că ce naiba?

Mi-am adus aminte de lecţiile oarecum ciudate pe care părinţii ni le dăduseră de-a lungul întregii noastre copilării: despre

plante şi ierburi, despre vreme – întotdeauna despre vreme – şi despre cum să ne concentrăm, cum să ne focalizăm gândurile. Ne-au învăţat şi o mulţime de lucruri despre artişti pe care nu i-am fi studiat niciodată la şcoală, cum ar fi Wiccan Trollack, De Glooming şi Frieda Halo. Când am mai crescut, bănuiesc că am crezut că părinţii mei erau poate doar un pic nostalgici după epoca hippie sau cam aşa ceva. Dar nu-mi pusesem niciodată cu adevărat întrebări despre lucrurile astea. Era cumva totul legat de noaptea asta?

Byron s-a uitat calm la Whit.

— Potrivit Codului Noului Ordin, fiecare dintre voi poate să ia cu el un obiect din casă. Personal, nu sunt de acord, dar asta-i litera legii, iar eu o să mă conformez ei, desigur.

Sub ochiul vigilent al soldaţilor îmbrăcaţi în gri, mama s-a dus repede spre bibliotecă. A şovăit o clipă, aruncând o privire către tata.

El a dat din cap, şi atunci ea a luat un băţ vechi de tobă care stătea pe raft de când îmi aduceam aminte. O legendă a familiei spunea că, pe vremuri, bunicul meu cel nesocotit chiar sărise pe scenă la un concert al formaţiei Groaning Bones şi-l şterpelise de la percuţionist. Mama mi 1-a întins.

— Te rog, a spus ea cu un suspin, ia-l, Wisteria. Ia băţul de lobă. Te iubesc atât de mult, draga mea…

Apoi tatăl meu a întins mâna către o carte fără titlu pe care n-o mai văzusem până atunci – un jurnal sau cam aşa ceva – aflată pe raftul de lângă fotoliul pe care şedea în momentele dedicate lecturii. A împins-o în mâinile lui Whit.

— Te iubesc, Whit, a spus.

Un băţ de tobă şi o carte veche? De ce nu o tobă care să meargă cu băţul ăla? Nu ne puteau da o amintire de familie ceva cât de cât personal, menit să ne insufle curaj? Sau poate uriaşa provizie secretă de dulciuri şi de junk food a lui Whit, din care să luăm la repezeală un energizant?

Nici măcar o singură parte din acest coşmar real nu avea vreun sens.

Byron a smuls cartea veche şi rufoasă din mâinile lui Whit şi a răsfoit-o.

— E goală, a observat el surprins.

— Da, la fel ca agenda ta socială, a venit replica lui Whit. Tipul poate să fie amuzant, recunosc, dar felul în care îşi alege momentul lasă uneori de dorit.

Byron l-a plesnit pe Whit cu cartea peste faţă, smucindu-i capul într-o parte ca şi cum s-ar fi învârtit pe un ax.

Lui Whit i-au ieşit ochii din cap şi s-a repezit la Byron, dar soldaţii l-au oprit punându-se în calea lui.

Byron stătea în spatele bărbaţilor mai solizi, zâmbind cu răutate.

— Duceţi-i la dubă, a ordonat Byron, şi soldaţii m-au apucat din nou.

— Nu! Mamă! Tată! am ţipat şi am încercat să mă smulg din mâinile lor, dar era ca şi cum m-aş fi zvârcolit într-o capcană de oţel.

Am reuşit să-mi răsucesc gâtul pentru o ultimă privire înapoi către părinţii mei, întipărindu-mi în memorie oroarea de pe chipurile lor şi lacrimile din ochi.

Şi chiar în acea clipă am simţit o senzaţie ca de vuiet, ca şi cum un vânt aspru, fierbinte, mi-ar fi suflat în faţă, obrajii mi-au fost inundaţi de arşiţă, iar transpiraţia părea să-mi ţâşnească din piele şi să sfârâie. Am auzit un bâzâit peste tot în jurul meu, iar apoi…

N-o să mă credeţi, dar e adevărat. Jur.

Am văzut – şi am simţit – flăcări lungi izbucnind din fiecare por al trupului meu.

Capitolul 7

Wisty

Am auzit peste tot ţipete speriate şi prosteşti, chiar şi din partea soldaţilor de comando, în timp ce mă uitam cu gura căscată la limbile de foc galbene-portocalii care ieşeau din mine.

Dacă voi credeţi că asta-i ciudat, ascultaţi mai departe: după acea primă clipă, nu m-am simţit câtuşi de puţin înfierbântată. Şi când mi-am privit mâinile, încă aveau culoarea pielii, nu erau roşii sau înnegrite.

Era… formidabil, de fapt.

Dintr-odată, unul dintre soldaţi a aruncat spre mine conţinutul vazei de porţelan a mamei. M-am udat leoarcă – iar flăcările s-au stins.

Acoliţii lui Byron stingeau sub picioare draperiile şi câteva pete fumegânde de pe covorul unde mă trântiseră.

Apoi, însă, chiar Byron – care, după cât se părea, fugise din casă în timpul incinerării mele – a apărut din nou în cadrul uşii cu faţa cam verde. A îndreptat spre mine un deget tremurător, subţire ca un fus.

— Vedeţi?! Vedeţi?! Vedeţi?! a strigat el răguşit. Închi-deţi-o!

Împuşcaţi-o dacă trebuie! Orice e nevoie!

Am fost copleşită brusc de sentimentul oribil, care-mi făcea stomacul să se strângă, că această noapte fusese inevitabilă – că fusese întotdeauna menită să facă parte din povestea vieţii mele.

Dar n-aveam nici cea mai mică idee de ce credeam asta, sau ce însemna, mai precis.

Capitolul 8

Whit

Nu mai avusesem halucinaţii până atunci, dar când am văzut-o pe Wisty izbucnind în flăcări, am bănuit că asta era – o halucinaţie provocată de stres.

Adică, mă aştept ca până şi oamenii odihniţi bine, cu capul pe umeri şi nesupăraţi de nimic, să nu accepte ideea: o, ia te uită, sora mea mai mică tocmai s-a transformat într-o torţă umană. Am dreptate?

Dar destul de repede – din cauza fierbinţelii, a fumului şi a draperiilor aprinse din living – a început să-mi devină clar că totul se întâmpla cu adevărat.

Apoi m-am gândit că gorilele Noului Ordin i-au dat foc. Bănuiesc că doar aşa am reuşit să adun destulă furie cât să mă eliberez din strânsoarea lor. Şi, jur că aş fi dat de pământ cu jigodiile astea, dacă n-ar fi trebuit să mă reped ca un nebun sting pe Wisty.

Apoi în casa noastră s-a dezlănţuit haosul complet…

N-am fost prins niciodată într-o tornadă, dar asta am crezut în clipa aceea că se petrece. Fereastra a explodat brusc, iar vântul a năvălit înăuntru cu forţa unui râu furios de munte, făcând ca toate lucrurile – sticlă spartă, lampadare, măsuţele de lângă canapea – să zboare prin living.

Nu auzeam nimic în tot zgomotul ăsta, şi ploua atât de tare încât chiar apa – ca să nu mai vorbim de resturile pe care le purta – înţepa ca un roi de albine aruncat printr-un aparat de suflat frunze.

Şi, desigur, nici nu vedeam nimic. Să deschid ochii ar fi însemnat să cer să fiu orbit în mod permanent de aşchii de lemn, cioburi de sticlă şi bucăţi de tencuială.

Aşa că eliberarea mea de gorile nu m-a ajutat prea mult. Ne ţineam cu toţii de podea, de pereţi, de orice părea mai solid decât noi înşine, încercând doar să nu fim absorbiţi pe o fereastră şi azvârliţi spre moarte.

Am încercat s-o strig pe Wisty, dar nu-mi auzeam nici măcar

propria voce.

Şi apoi – într-o clipă – totul a devenit liniştit şi tăcut.

Mi-am ridicat faţa din îndoitura braţului… şi am dat peste o privelişte pe care n-am s-o uit tot restul vieţii mele.

Un bărbat înalt, chel, extrem de impunător, stătea în mijlocul camerei noastre de zi devastate. Nimic înspăimântător, credeţi? Mai gândiţi-vă o dată.

Ăsta-i tipul care se dovedeşte a fi răul personificat.

— Salut, familie Allgood, a vorbit el pe un ton scăzut, convingător, care m-a făcut să acord foarte multă atenţie fiecărui cuvânt. Sunt Cel Care Este Unicul. Poate că aţi auzit de mine?

Tatăl meu a răspuns desluşit:

— Ştim cine eşti. Dar nu ne temem de tine, şi n-o să ne plecăm în faţa regulilor tale hidoase.

— Nu mă aştept să te pleci în faţa niciunei reguli, Benjamin. Nici tu, Eliza, i s-a adresat mamei. Devianţii aspiranţi ca voi preţuiesc întotdeauna libertatea mai presus decât orice. Dar nu contează dacă acceptaţi sau nu această nouă realitate. Pe cei tineri am venit să-i văd. Aceasta este o reprezentaţie la comandă, înţelegeţi. Eu comand, ei se supun.

Acum tipul chel s-a uitat la sora mea mai mică şi la mine şi a zâmbit destul de prietenos, chiar cu căldură.

— Am să explic lucrurile cât mai simplu pentru voi. Tot ce aveţi de făcut este să renunţaţi la fosta voastră existenţă – la libertăţi, la modul vostru de viaţă şi în special la părinţi -şi veţi fi cruţaţi. Nu vi se va face niciun rău dacă vă supuneţi regulilor. Niciun fir de păr din capul vostru nu va fi atins. Vă promit. Renunţaţi la vechile voastre obiceiuri şi la părinţi. Asta-i tot. Simplu ca bună ziua!

— Nici vorbă! am ţipat la individ.

— Asta n-o să se-ntâmple. Niciodată, a adăugat Wisty. Renunţăm la tine, Chelimea Voastră, Grozăvia Voastră!

El chiar a chicotit la cuvintele astea, ceea ce m-a prins complet nepregătit.

— Whitford Allgood, a spus Unicul şi s-a uitat adânc în ochii mei.

În acel moment s-a întâmplat ceva ciudat – n-am mai putut să mă mişc sau să vorbesc, doar să ascult. Era lucrul cel mai înfricoşător petrecut până atunci în acea noapte.

— Eşti un băiat frumos, trebuie să recunosc, Whitford. Înalt şi blond, zvelt şi totuşi musculos, perfect proporţionat. Ai ochii mamei tale. Ştiu că ai fost un băiat foarte cuminte până de curând, de la trista şi regretabila dispariţie a prietenei şi sufletului tău pereche, Celia.

Mânia plină de frustrare clocotea înăuntrul meu. Ce ştia el despre Celia? Zâmbise atotştiutor când vorbise despre dispariţia ei. Ştia ceva. Mă tachina.

— Întrebarea este, a continuat el, poţi să fii cuminte din nou? Poţi învăţa să respecţi regulile? Şi-a ridicat energic mâinile. Nu ştii? a exclamat în vreme ce gura mea paralizată mă împiedica să urlu şirul de obscenităţi alese cu grijă pe care încercam să i le arunc în faţă. Apoi s-a întors spre Wisty. Wisteria Allgood, ştiu totul şi despre tine. Neascultătoare, recalcitrantă, chiulangioaică, ai de executat peste două săptămâni de detenţie la liceu. Întrebarea este, poţi să fii vreodată cuminte? E posibil să înveţi să asculţi?

Se uita fix la Wisty, tăcut, aşteptând. Şi în maniera tipică ei, Wisty a făcut cea mai adorabilă plecăciune, apoi a declarat:

— Desigur, domnule, fiecare dorinţă a dumneavoastră din vreme de trezie este o poruncă pentru mine.

Wisty s-a oprit destul de brusc din discursul ei sarcastic, şi mi-am dat seama că o paralizase şi pe ea. Apoi Cel Care Este Unicul s-a întors spre gărzile lui.

— Luaţi-i de-aici! Nu-şi vor mai vedea niciodată părinţii! Nici voi, Ben şi Eliza, nu vă veţi mai vedea odraslele foarte speciale până în ziua în care veţi muri cu toţii.

Capitolul 9

Whit

Wisty şi cu mine ne aflam într-o dubă mare şi neagră, fără ferestre. Inima îmi bătea ca a unui iepure epileptic, iar vederea îmi era aproape complet înceţoşată din pricina adre-nalinei. Am avut nevoie de ultima firimitură de judecată sănătoasă ca să nu mă arunc în pereţii dubei. M-am închipuit izbind metalul cu capul, deschizând cu o lovitură de picior uşile din spate, ajutând-o pe Wisty să iasă şi apoi evadând în noapte…

Numai că nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Din câte ştiam, nu eram vrăjitor, şi nici supererou. Eram doar un puşti de liceu care fusese smuls din casa lui.

M-am uitat lung la biata Wisty, dar abia reuşeam să-i disting profilul în întuneric. Din părul ei ud picura apa pe braţul meu, şi mi-am dat seama că tremura rău. Poate de frig, poate din cauza şocului, poate din cauza frigului şi a şocului şi a faptului că nu-i venea cu niciun chip să creadă cele întâmplate.

Mi-am pus braţele în jurul umerilor ei osoşi, cu stângăcie, pentru că acum aveam cătuşe. A trebuit să-i strecor capul printre

braţele mele. Nu-mi aduceam aminte când am făcut asta ultima oară, poate doar ca s-o muştruluiesc pentru că umblase prin lucrurile mele, sau când o prindeam spionân-du-ne pe mine şi pe... Celia.

Nu mă puteam gândi la ea chiar acum, căci m-aş fi pierdut cu firea.

— Te simţi bine? am întrebat.

Wisty părea să nu se fi ars deloc – niciun miros de hotdog fript sau altceva.

— Sigur că nu mă simt bine, a răspuns ea, lăsând deoparte obişnuitul „idiotule” de la sfârşitul frazei. Trebuie să fi aruncat ceva inflamabil peste mine. Nu m-am ars totuşi.

— Nu i-am văzut stropindu-te cu nimic. A fost ca şi cum, bum! – limbi de foc! Am reuşit să scot un surâs anemic şi am adăugat: Sigur, am ştiut mereu că părul tău e periculos.

Wisty e o adevărată morcoveaţă – cu păr des, ondulat, de un roşu strălucitor, pe care-l detestă, dar despre care eu cred că e destul de interesant.

Wisty era prea înnebunită ca să înghită momeala cu părul ei – la început.

— Whit, ce se petrece? Ce-are de-a face netrebnicul-mai-presus-de-netrebnic Byron Swain cu toate astea? Ce se întâmplă cu noi? Dar cu mama şi tata?

— Trebuie să fie vreun soi de greşeală îngrozitoare. Mama şi tata n-au făcut niciodată rău niciunei muşte.

Mi i-am adus atunci aminte pe părinţii mei, ţinuţi strâns şi neajutoraţi, şi a trebuit să-mi înăbuş furia.

Chiar în acel moment, duba s-a oprit cu o hurducătură. M-am încordat, privind intens la uşi, pregătit să dobor imediat pe cineva. Chiar şi cu cătuşe. Chiar dacă ar fi fost un soldat uriaş, îndopat cu steroizi.

N-aveam de gând să las pe nimeni să-i facă vreun rău surorii mele. N-aveam de gând să fiu cuminţel şi să mă supun regulilor lor idioate.

Capitolul 10

Whit

Era ca şi cum ne-am fi trezit brusc într-un stat totalitar.

Primul lucru pe care l-am văzut înălţându-se deasupra mea erau zeci de steaguri fluturătoare şi literele mari şi negre de tipar: N.O.

NO. Părea cât se poate de potrivit, chiar şi cu o nuanţă poetică. NO.

Wisty şi cu mine ne aflam în faţa unei clădiri imense, lipsită de ferestre, înconjurată de un gard din plasă de sârmă, cu spirale de sârmă ghimpată în partea de sus. Litere uriaşe, formând cuvintele ŞCOALA DE CORECŢIE A NOULUI ORDIN, erau gravate într-o piatră care se înălţa mult deasupra intrării de oţel.

Apoi uşile s-au deschis cu un scârţâit şi mi-am dat seama că nici nu se putea pune problema de a ne croi drum cu forţa pentru a ne găsi un adăpost. Încă zece gardieni – aceştia în uniforme negre – au venit în faţă, lângă cei doi şoferi, şi au format un semicerc în jurul părţii din spate a dubei.

— În ordine, acum staţi cu ochii pe ei, l-am auzit vorbind pe unul dintre gardieni. Ştii, sunt...

— Mda, ştim, a răspuns o altă voce irascibilă, unul dintre şoferi. Am arsurile ca dovadă.

Nici măcar nu m-am ostenit să mă zbat când cretinii ăştia din trupele de asalt ne-au împins înainte, apoi ne-au tras prin poarta înaltă de sârmă ghimpată.

Sunt destul de solid – un metru optzeci şi doi, optzeci şi şase de kilograme – dar tipii ăştia se purtau de parcă aş fi fost un sac cu floricele de porumb. Wisty şi cu mine încercam să rămânem în picioare, dar ei tot trăgeau de noi şi ne făceau să ne pierdem echilibrul.

— Putem să mergem! a ţipat Wisty. Încă nu ne-am pierdut cunoştinţa!

— Asta se poate schimba, a remarcat unul dintre bătăuşii din gardă.

Am făcut o încercare:

— Ascultaţi, ascultaţi, aţi greşit...

Gardianul de lângă mine şi-a ridicat bastonul de cauciuc, iar eu am tăcut în mijlocul protestului. Ne-au împins în sus pe treptele de beton, prin nişte uşi grele de oţel şi într-un hol puternic luminat. Arăta ca o închisoare, cu un gardian solid în spatele unei ferestre groase de sticlă, o poartă încuiată şi încă un gardian cu un baston de cauciuc pregătit.

Am auzit un bâzâit puternic şi poarta s-a deschis.

— Nu vă simţiţi cam neghiobi? am întrebat. Adică, doi-sprezece bărbaţi uriaşi doar pentru noi, doi copii – e oarecum jenant. N-aţi... au!

Un gardian mă împunsese tare în coaste cu bastonul de lemn.

— Începeţi să vă gândiţi la interogatoriul care urmează, a zis gardianul. Vorbiţi sau muriţi. Alegerea voastră, puştanilor.

Capitolul 11

Wisty

Începeam să simt că acest coşmar dezgustător era real, iar acum nici măcar nu avea să-mi fie îngăduită mica alinare de a trece prin el în vechea mea pijama roz. Ne-au pus să ne schimbăm în salopete de închisoare cu dungi gri, care arătau de parcă ar fi fost din Al Doilea Război Mondial. Lui Whit salopeta i se potrivea – bănuiesc că el avea mărimea prizonierilor standard – dar a mea atârna pe mine ca o pânză de corabie într-o zi fără vânt.

Pijamaua mea excentrică fusese ultima legătură cu casa. Fără ea, singurul lucru pe care-l mai aveam din fosta mea viaţă era băţul de tobă.

Băţul de tobă. De ce un băţ de tobă, mamă? Deja mi-era dor de ea şi simţeam strecurându-se în mine o nelinişte adâncă atunci când mă întrebam ce făcuseră cu ea şi cu tata.

— N-o trage aşa de mână! s-a răstit Whit la gardianul meu.

Avea dreptate. Îmi simţeam braţul gata să iasă din încheietură.

— Tacă-ţi gura, vrăjitorule, a mârâit gardianul posac, târându-ne prin încă o poartă electronică pe care scria PROPRIETATEA NOULUI ORDIN.

Apoi am ajuns într-o sală enormă, înaltă cât cinci etaje, înconjurată pe toate părţile de cuşti şi celule cu gratii. Pentru criminali.

Şi pentru noi. Pentru mine şi fratele meu. Vă puteţi închipui? Nu – probabil că nu. Cum ar putea cineva cu mintea întreagă să-şi închipuie aşa ceva?

Una dintre uşile de celulă s-a deschis, iar gardienii m-au aruncat înăuntru. Am căzut pe podeaua de ciment, lovindu-mă serios la genunchi şi la mâini.

— Wisty! a strigat Whit în timp ce-l trăgeau pe lângă uşa mea, care s-a închis imediat.

Mi-am lipit faţa de gratii, încercând să văd unde-l duceau PE Whit. L-au băgat în celula de lângă mine.

— Wisty, eşti teafără? a strigat Whit imediat de dincolo. Oarecum, am răspuns, examinându-mi genunchii juliţi. Dacă mi-e permis să schimb complet sensul cuvântului „teafăr”.

— O să ieşim de-aici, a continuat el. Auzeam bravada şi furia din vocea lui.

— Nu-i decât o greşeală stupidă.

— Au contraire, naivul meu amigo, a rostit o voce din celula de dincolo de Whit.

— Ce? Cine eşti? a întrebat Whit.

M-am încordat ca să-i aud vorbele.

— Sunt prizonierul numărul 450209A, a răspuns vocea. Credeţi-mă, n-a fost nicio greşeală. Şi n-au uitat să vă citească drepturile. Şi n-or să vă acorde dreptul la un avocat sau o convorbire telefonică. Şi mama şi tata n-or să vină să vă ia. Niciodată. Iar ăsta-i un timp foarte, foarte lung.

— Ce ştii despre asta? am strigat.

— Uite, câţi ani aveţi? a întrebat vocea.

— Eu am aproape optsprezece, a răspuns Whit, iar sora mea are cincisprezece.

— Ei bine, eu am treisprezece, a replicat el, aşa că o să vă potriviţi perfect aici.

Şi apoi m-am uitat la toate celulele de pe partea cealaltă a sălii. Am văzut chip după chip, un copil speriat după altul. Toţi purtând salopete de închisoare prea mari.

Se părea că toată închisoarea asta era plină de copii, nimic altceva decât copii.

Capitolul 12

Wisty

Da, în momentul de faţă suntem mai ales noi, copiii, pe-aici, a continuat vocea din celula îndepărtată. Eu ma aflu aici de nouă zile – am fost unul dintre primii. Dar în ultimele trei zile, gaura asta de şobolani s-a umplut de-a binelea.

— Ai idee ce se petrece? a întrebat Whit încetişor, ca să nu atragă atenţia gărzilor.

— Nu cine ştie ce, jefe. Dar i-am auzit pe unii dintre gardieni vorbind despre o schimbare radicală, a vorbit mai departe vocea în şoaptă, aproape de gratii. Îţi aduci aminte să fi auzit despre Noul Ordin?

— Da, am intrat eu în discuţie, dar n-am fost prea atentă.

— OK, aşadar aţi trăit într-un turn de fildeş... într-un loc întunecos şi respingător, a spus vocea. Dar, dacă asta e vreo consolare, la fel a trăit şi cea mai mare parte a restului ţării.

Vedeţi voi, Noul Ordin este partidul politic care a câştigat toate alegerile. Ei sunt la putere acum. Doar în câteva luni, au distrus vechiul guvern şi au instituit Consiliul Unicilor. Aţi auzit de ei? Unicul La Comandă, Unicul Care Judecă, Unicul Care

încarcerează, Unicul Care Atribuie Numere, Cel Care Este Unic, bla, bla, bla...

— Bine, atunci, Noul Ordin. Politică. Ce-are asta de-a face cu noi?

— Ei sunt Legea şi ei sunt Ordinea, amigos. Ei sunt Unicii care ne-au băgat aici, şi ei sunt Unicii care hotărăsc ce să facă cu noi.

— Dar de ce fac lucrurile astea îngrozitoare copiilor? am insistat.

— Pentru că ripostăm? Pentru că suntem greu de controlat? Pentru că avem imaginaţie? Pentru că nu suntem încă spălaţi pe creier? Cine ştie? De ce nu-l întrebi pe Cel Care Judecă... la procesul tău?

M-am împins în gratii cât de tare am putut, încercând să văd până la Whit.

— Proces? Ce proces? am întrebat. Mergem la proces? Pentru ce?

Trosc!

Un gardian se strecurase până la noi, mă apucase de braţ printre bare şi-l răsucise cum nu trebuie.

— Dacă mai vorbeşti cu ceilalţi prizonieri, o să vă pun la carceră pe toţi! a mârâit el.

Mi-a răsucit mâna încă o dată, cu putere, agonizant, şi a râs ca un personaj negativ nebun din desene animate. Eram atât de furioasă încât aş fi vrut să smulg gratiile şi să-i dau un picior în gât – şi brusc un val electric mi-a străbătut corpul.

Aoleu!

În clipa următoare, îl priveam pe gardian printr-o pânză de flăcări. Flăcări care ieşeau din… mine. Iar.

— Ah! a strigat gardianul, văzând cum mâneca şi cracul de la pantalonii uniformei iau foc.

S-a repezit şi a apucat un stingător, împroşcându-se singur, timp ce o echipă formată din amicii lui se aduna la celula mea.

— Wisty! a ţipat Whit. Lasă-te jos!

Am ridicat repede mâinile ca să-mi acopăr faţa în timp ce eram inundată de spumă stingătoare de flăcări. Rectificare: spumă stingătoare de Wisty. Apoi flăcările au dispărut brusc, iar eu am rămas arătând ca un pom de Crăciun cu smocuri albe, ca o plăcintă cu bezele de lămâie, un om de zăpadă zombi cu părul roşu, ridicat din morţi.

— Fără alte şmecherii, m-a avertizat gardianul cu o voce răguşită.. Tu vii cu mine.

Patru gărzi ale Noului Ordin, cu bastoane şi pistoale cu electroşocuri, s-au repezit tropăind înăuntru şi m-au apucat de

brate, târându-mă pe pasarelă. Alţi patru cretini deschideau celula lui Whit.

Când gărzile ne îmbrânceau într-o încăpere cu inscripţia INTEROGATORII, eram pregătită să-i arăt Celui Care Interoghează exact motivul pentru care căpătasem două săptămâni de detenţie la şcoală.

Dar când s-a deschis uşa, nu a intrat decât pămpălăul ăla, Byron Swain, urmat de doi gardieni.

— V-a fost dor de mine? a întrebat el, cu un zâmbet greţos.

Capitolul 13

Whit

TUNSOAREA DE AGENT DE ASIGURĂRI a lui Byron, tricourile polo colorate şi pantalonii ca de uniformă militară călcaţi la dungă – dar mai ales atitudinea lui de atotştiutor – îl marcaseră la şcoală ca pe un mare lingău. De la o distanţă atât de mică, faţa îi arăta crispată şi răutăcioasă, precum cea a unui dihor domesticit cu aspiraţii de supraveghetor de holuri.

Aruncând un dosar pe masa de metal, a făcut semn din cap către cei doi gardieni, iar aceştia s-au dat un pas în spate, rezemându-se de perete.

— Ai tras de fiare în ultimul timp, Swain? am întrebat, încleştându-mi pumnii. Adică, nu pari s-o fi făcut, dar n-ai totuşi nevoie de cel puţin şase gardieni ca să te susţină?

Chipul lui Swain s-a colorat în roşu aprins.

— Ştim amândoi de ce sunteţi aici, a replicat el, păşind prin încăpere. Ei?

Mica jigodie încerca să-şi ia un ton autoritar şi bărbătesc, dar vocea lui plângăreaţă, nazală, se frângea la sfârşitul fiecărei fraze. Ochii reci nu i se desprindeau de faţa mea.

— Cu cât vă recunoaşteţi mai repede secretele şi ne spuneţi ce vrem să ştim, cu atât mai bine va fi pentru tine şi pentru ciudata ta soră care scuipă foc.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti, nătărăule, am replicat.

Ochii lui de dihor s-au îngustat. Brusc, s-a aplecat deasupra mesei, ajungând nas în nas cu mine.

— Poţi să laşi baltă spectacolul ăsta de primadonă, bine? i-am spus.

— Voi doi, ticăloşilor, protejaţi pe cineva? s-a răstit el, fără să-mi bage în seamă înţepăturile. Ei bine, ei cu siguranţă nu vă

protejează pe voi. Bunii voştri prieteni ne-au zis deja tot ce avem nevoie să ştim. Suntem la curent cu problemele tale cu băutura, Whitford. Şi nu avem nevoie de nicio confirmare a tendinţelor piromane ale surorii tale. Dar astea sunt doar numerele de înmatriculare de la camionul întreg de informaţii pe care „prietenii” voştri ni le-au oferit. A fost minunat. Adică, un pumn de bile nu s-ar fi putut rostogoli mai uşor.

— Adevărat? am ripostat. De exemplu, ţi-au zis unde-mi ţin provizia secretă de găuri de gogoşi? Codurile pentru trişat la jocuri? Nota 5 la ultimul extemporal la biologie despre care ai mei nu ştiu? Cumva, faptul de a fi consemnat în casă nu mai reprezintă aceeaşi ameninţare ca altădată!

— Aproape c-ai picat la biologie? a şoptit Wisty în timp ce urmăream cum apare o vinişoară pe fruntea lui Byron.

— Super!

— Taci din gură, ciudato! a răcnit el la Wisty, care doar a scos limba. Am văzut ce-ai făcut mai devreme! Ai izbucnit în flăcări! Şi nici măcar n-ai fost rănită! Dacă asta nu-i periculos şi aiurea, nu ştiu ce altceva ar fi! Credeţi că-i rău să fiţi în închisoarea asta de doi bani? O să fie mult mai rău! Credeţi mă, anormalilor – mult mai rău.

— Ştii, Byron, a rostit Wisty pe cel mai insultător ton afectat de care era în stare, tu eşti ciudatul, de fapt. Te-am putea pune pe tine pe lista noastră secretă de isprăvi de vrăjitor de voodoo.

La cuvintele astea, Swain a explodat. Întinzându-se peste masă, a apucat-o pe Wisty de braţ atât de tare încât ea a ţipat. Şi apoi, lucrul cel mai ciudat – şi asta chiar înseamnă ceva – un fulger de lumină orbitoare a săltat între mâna liberă a surorii mele şi pieptul lui Byron.

Păduchele a chiţăit ca un porcuşor de Guineea şi s-a trezit aruncat pe spate, căzând în fund lângă gardienii uluiţi.

C u ochii aproape ieşindu-mi din orbite, nevenindu-mi să cred, m-am uitat către sora mea şi mi-am dat seama că tocmai îl lovise pe Byron cu un fulger.

Fulger. Unul mic, sigur, dar fulger! Şi chiar din vârful degetelor!

— Încă o dovadă! a cârâit Byron, cu vocea extrem de stridentă şi faţa aproape vânătă. Se freca pe piept, vizibil îngrozit de urma de arsură de pe tricou. Eşti o vrăjitoare! O să fii zăvorâtă pe vecie!

S-a ridicat pe picioarele nesigure şi a ieşit, clătinându-se, din camera de interogatoriu.

— Acum arunci cu fulgere în oameni? am întrebat-o pe Wisty. Vreau să spun... oho!

Capitolul 14

Whit

Trebuie să fi adormit curând după vizita pămpălăului de Swain. Apoi m-am trezit iarăşi în celulă, cu lacrimi fierbinţi rostogolindu-mi-se pe obraji.

Nu că aş fi un papă-lapte total, deşi pot fi uneori, la filmele siropoase. Plângeam pentru că tocmai vorbisem cu Celia – într-un vis, bănuiesc că era un vis, dar mie mi se părea atât de real... Nu, era real. Mi-am adus aminte cum o îmbrăţişam strâns la piept pe Celia de parcă am fi fost la întâlnirea cea mai sfâşietoare din toate timpurile.

— Bună, Whit, mi-a fost dor de tine, a spus ea, ca şi cum ar fi fost perfect normal pentru mine s-o văd din nou, după toate lunile astea în care lipsise. Încerc să mă port cu nonşalanţă şi nu prea-mi reuşeşte, a continuat, cu un surâs blând. Îmi pare rău.

— Celia, te simţi bine? Ce ţi s-a întâmplat? am răbufnit. Inima îmi bătea ca o tobă.

— O să ajungem la toate astea. Promit. Întrebarea este, tu eşti bine? Dar Wisty?

— Sigur, mă cunoşti, Celia, mă descurc. Iar Wisty e tare ca fierul. De fapt, fumegă. Am chicotit uşor la propria mea glumă. Bănuiesc că suntem totuşi puţin năuciţi...

Celia a zâmbit din nou, iar eu aproape că n-am putut suporta. Până în clipa asta, n-avusesem nici cea mai mică idee cât de dor îmi era de zâmbetul ăla al ei. Şi arăta mai frumoasă ca oricând – dacă asta era posibil. Piele netedă, bucle lungi, întunecate, ochii albaştri cei mai strălucitori care-mi spuneau întotdeauna adevărul, chiar dacă nu voiam să-l aud.

— Arăţi grozav, Whit – pentru cineva care a fost răpit, bătut şi închis ilegal.

Doar o jumătate de zâmbet acum.

— Nu te mai gândi la mine. Vreau să aud totul despre tine, Celia, ce se petrece? Unde-ai plecat?

Ea a clipit, apoi capul i s-a mişcat încet dintr-o parte într-alta, iar din ochi i s-au rostogolit lacrimi.

— E o întrebare grea. Şi ştiu că de-abia am ajuns aici, Whit, dar chiar trebuie să plec acum. Trebuia doar să fiu sigură că eşti teafăr. Şi, Whit – e greu de crezut că tocmai eu îţi spun asta ţie – chiar trebuie să te ţii tare. Tu şi Wisteria. Altfel o să muriţi amândoi.

Apoi Celia a dispărut – eram complet treaz – iar eu fusesem avertizat ce să fac mai departe. Să mă ţin tare.

Capitolul 15

Wisty

Obişnuiam să cred că detenţia era oarecum distractivă. Aproape o medalie de onoare. Doamne, cât de repede se pot schimba lucrurile. Asta era realitatea.

Vechea mea viaţă, cu zilele în care chiuleam cu nesăbuinţă de la ore, părea acum la un milion de lumi depărtare. Mi-era dor de ea, şi de casa noastră, şi în special de mama şi de tata, atât de mult încât mă simţeam pe punctul de a-mi pierde minţile.

Stăteam cu ochii aţintiţi în tavan şi visam cu ochii deschişi, aducându-mi aminte... Cum mama obişnuia să stea întinsă în pat cu Whit şi cu mine când eram amândoi mici de tot, iar ea râdea şi iar râdea, şi ne spunea că ne învaţă cum să iubim râsul, pentru că era unul dintre cele mai bune lucruri din viaţă, poate cel mai bun.

Şi...

Cum tata spunea că trebuie să fie tatăl, nu prietenul nostru – şi că există o deosebire importantă între cele două – dar cumva sfârşea oricum prin a fi prietenul nostru cel mai bun.

Şi...

Cum ne duceam în toate vizitele alea grozave cu toată familia la muzee de artă cum ar fi Betelheim şi Britney. Şi, apoi, excursiile alea de familie cu cortul, potenţial răsuflate, câte una în fiecare sezon – indiferent cât de frig era sau cât de tare ploua – în care învăţam cum să supravieţuim în lume, dar, mai mult decât asta, cum să iubim ceea ce se afla acolo, afară, abia aşteptând să fie descoperit.

Ca stejarul cel falnic din curtea noastră – cel în care Whit şi cu mine am învăţat să ne căţărăm aproape îndată ce am putut merge... şi cădea.

Şi apoi... la uşa mea au apărut doi gardieni.

Cu cătuşe.

Şi lanţuri pentru picioare.

— Pentru mine? am zâmbit larg către cele două jigodii. O, nu trebuia să vă deranjaţi!

Uimitor, niciunul dintre ei nu credea că eram câtuşi de puţin amuzantă.

— Hai, vrăjitoareo! s-a răstit un gardian. E ziua ta la tribunal. Acum o să ai ocazia să-l cunoşti pe Unicul Care Judecă... şi cu siguranţă n-o să-ţi placă.

— Sigur, a adăugat celălalt gardian, aşa e drept – categoric, nici lui n-o să-i placă de tine.

Gardienii credeau că asta era teribil de amuzant.

Capitolul 16

Whit

Lumina soarelui – prima pe care o vedeam după ceea ce părea o veşnicie – se strecura prin ferestrele înalte de zece metri din sala tribunalului, aproape orbindu-ne. Am mijit ochii şi am încercat să mi-i apăr, dar m-am lovit la frunte cu cătuşele. Atât eram de stângaci?

Crezusem că am devenit greu de şocat până acum, dar nu mi-a venit să cred când am zărit scena din faţa mea.

Un portret uriaş al Celui Care Este Unicul atârna în mijlocul încăperii, ca şi cum ar fi fost un general cuceritor sau împăratul. În faţa biroului judecătorului se afla o cuşcă imensă de metal – da, o cuşcă, asemănătoare cu cea pentru scufundările printre rechini. Un gardian a ţinut uşa deschisă, iar celălalt ne-a împins în ea.

Într-o cuşcă.

Într-o sală de judecată.

— Aproape că m-am obişnuit să mă uit printre gratii, a comentat Wisty pe un ton resemnat.

Deloc asemănător cu tonul ei obişnuit.

— Nu spune asta, am şoptit tăios. O să scăpăm din balamucul ăsta. Promit.

Dar cum? Am examinat sala de judecată. în jurul nostru se afla un zid impenetrabil de indiferenţă, chiar de ură. Plus cel puţin doisprezece gardieni înarmaţi.

Un judecător – Unicul Care Judecă, am presupus – se uita încruntat la noi de pe un podium, cu părul cenuşiu şi rar şi unsuros, lipit de cap.

Pe partea dreaptă a sălii, în spatele unui perete scund, juraţii se holbau la noi cu feţe lipsite de expresie. Erau cu toţii adulţi, toţi bărbaţi, şi păreau să creadă că nu era nimic neobişnuit ca doi copii nevinovaţi să apară la un proces într-o cuşcă.

Aşa că acum era oficial: lumea înnebunise complet.

Capitolul 17

Whit

Unicul care judecă şi-a pus nişte ochelari minusculi pe nasul lung, ca un cioc, şi s-a încruntat de sus la noi. Am citit plăcuţa aurie din faţa lui: JUDECĂTOR EZEKIEL UNGER.

A luat o bucată de hârtie.

— Whitford Allgood! a citit el cu o voce muşcătoare. Wisteria Allgood! Această curte este convocată pentru că sunteţi acuzaţi de crimele cele mai grave împotriva Noului Ordin!

Şi s-a uitat furios la noi.

În spatele nostru, se afla un public de adulţi care stăteau cu toţii în picioare. M-am întors să mă uit mai bine la mulţime..... Puţinii oameni care mă priveau aveau ochii reci şi plini de ură.

Mi-am şters fruntea cu braţul, în timp ce judecătorul citea mânios ceea ce părea o revărsare de păsărească legală.

M-am uitat atent la juriu – cu siguranţă unora dintre ei trebuie să le fi părut rău pentru doi copii care arătau flămânzi şi murdari, nu? Copii cu cătuşe, în cuşcă, fără avocat? Dar feţele lor erau încremenite în expresii de condamnare. Era ca şi cum ar fi fost plătiţi să ne deteste. Exista deasupra capetelor noastre vreo inscripţie de neon care să spună PRIVIRE ÎNCRUNTATĂ în loc de APLAUZE, ca la show-urile live de la televizor?

— Ce-am făcut? a ţipat brusc Wisty la judecător. Spuneţi-ne doar atât. De ce suntem acuzaţi?

— Linişte! a strigat judecătorul. Ascultă, fetiţă nerespectuoasă! Eşti ameninţarea cea mai primejdioasă la adresa a tot ceea ce este cuviincios, drept şi bun. Ştim acest lucru de 1a martorii poliţiei care au asistat la recentele voastre acte de magie neagră. Ştim acest lucru din nenumăratele investigaţii executate de Agenţia de Investigaţii de Securitate a Noului Ordin şi ştim acest lucru, în modul cu adevărat fundamental, datorită Profeţiei.

Am rămas cu gura căscată când am văzut juraţii încuviinţând din cap.

— Profeţie? am comentat batjocoritor. Vă asigur – sora mea şi cu mine nu ne aflăm nicăieri în Sfânta Scriptură. Nu te mai amăgi singur, Ezekiel!

Toată lumea din sala de judecată a icnit, cu răsuflarea tăiată.

— Blasfemie! a ţipat o femeie, fluturându-şi pumnul spre noi.

Aprodul s-a repezit la mine cu bastonul de cauciuc ridicat, iar eu am înălţat din sprâncene, prefăcându-mă speriat. Ăăă.. sunt în cuşcă, prostule! Gratiile funcţionează în ambele sensuri!

Judecătorul Unger a continuat:

— Ca urmare, pe baza dovezilor copleşitoare…

— Uite, oricare-ar fi acuzaţiile, pledăm nevinovat! am strigat, apucând gratiile cuştii în ciuda cătuşelor şi scuturându-le cu toată puterea.

Ceea ce bănuiesc că n-a fost cel mai inteligent lucru.

Trosc! Aprodul mi-a trântit bastonul peste încheieturile degetelor. Wisty a icnit, iar eu abia am reuşit să-mi înghit un ţipăt de durere.

Unicul Care Judecă a sărit efectiv de pe scaun şi s-a aplecat peste birou, ajungând practic la distanţa unui scuipat.

— Aşa le trebuie acestor scursori! Bravo, aprod! E singurul mod de a trata soiul ăsta de mizerabili! Dacă nu foloseşti băţul, îi răsfeţi pe anormali! Avea faţa pătată cu vineţiu şi alb şi ochii ieşiţi din orbite. Ce răspundeţi la aceste acuzaţii? a strigat la noi.

Uluiţi, Wisty şi cu mine am replicat:

— Nevinovat!

Judecătorul şi-a întors privirea către juriu.

— Domnilor juraţi, cu această declaraţie, acuzaţii arată un dispreţ limpede faţă de voinţa voastră şi faţă de misiunea acestei curţi. Îşi bat joc de noi. Iau în râs standardele gloriosului Nou Ordin! Vă întreb, care este verdictul vostru?

— Asta-i tot? am strigat din cuşcă. Ăsta-i procesul nostru?

— Trebuie să fie o glumă! a ţipat Wisty. Nu-i drept. Trosc! a răsunat bastonul aprodului. Trosc! Trosc! Trosc!

Capitolul 18

Whit

Toată nebunia asta se întâmpla atât de repede…

În procesele obişnuite, legale, un jurat se ridică în picioare şi citeşte verdictul de pe o foaie de hârtie care, deseori, îi tremură în mână. Dar asta era o mascaradă de justiţie. Juraţii ăştia pur şi simplu au întins înainte pumnii. Am urmărit cum bărbaţii, unul câte unul, şi-au întors mâinile cu degetul mare în jos. Toţi. În unanimitate.

Desigur, în procesele obişnuite există şi avocaţi, toate etapele cuvenite şi principii cum ar fi „nevinovat până când se dovedeşte vinovăţia” sau lucruri asemănătoare. Bun venit în oua Ordine Mondială, aşadar!

Judecătorul Unger a lovit cu ciocănelul atât de tare încât Wisty şi cu mine am tresărit.

-Vinovaţi pentru toate capetele de acuzare! a răcnit el şi răsuflarea mi-a îngheţat în piept.

— Wisteria Allgood, Noul Ordin a stabilit prin aceasta că eşti vrăjitoare! Whitford Allgood, s-a stabilit că eşti vrăjitor!

Wisty şi cu mine nu puteam decât să ne holbăm în sus către el, şocaţi, nevenindu-ne să credem. Dar îşi păstrase replica cea mai bună pentru final:

— Ambele se pedepsesc cu… moartea prin spânzurare!

Capitolul 19

Wisty

Moartea prin spânzurare?

Nu-i adevărat.

Urechile au început să-mi ţiuie.

Nu poate fi adevărat. Aşa ceva nu se întâmplă. Trebuie să fie un coşmar.

Pieptul mi s-a încordat. încăperea a început să devină verde. Şi înceţoşată. Apoi am auzit vocea lui Whit. Ca şi cum ar fi ajuns până la mine printr-un tunel lung. în cele din urmă, m-a scuturat de umăr.

— Ţine-te tare, Wisty, a spus el încetişor.

Am clipit şi mi-am focalizat privirea pe faţa lui.

— Te iubesc, a adăugat.

Am dat din cap. Whit nu credea că e special, dar cuvintele şi atingerea lui erau ca un rezervor magic de putere. Puteam acum să respir.

— Şi eu te iubesc, am şoptit. Mai mult decât am ştiut vreodată până acum.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am adunat puterile pentru ceea ce avea să spună judecătorul Unger mai departe.

— Din nefericire, execuţiile nu sunt permise înainte ca numitul criminal să împlinească vârsta de optsprezece ani.

Ţiuitul mi-a revenit în urechi, ceaţa în ochi. Whit urma să împlinească optsprezece ani în mai puţin de o lună!

M-am întrebat de ce nu mă simţeam puţin înflăcărată sau fulgerătoare chiar în clipa asta. Doream atât de mult să mă reped la judecătorul ăsta încât sufeream.

— Ca urmare, amândoi veţi fi închişi în penitenciarul de stat – a continuat el cu gravitate, şi apoi a zâmbit – deocamdată… A făcut un semn din cap către aprodul din sala de judecată şi a ordonat: Ia-i din ochii mei!

Gardienii ne-au scos din cuşcă – cu o oarecare stângăcie, aş adăuga, din moment ce Whit se zbătea ca un animal turbat.

— Faci o greşeală îngrozitoare! striga el. E o nebunie! O să fii dat afară din barou! Asta nu-i legal!

— Taci din gură, vrăjitorule! a răcnit judecătorul, şi brusc a aruncat ciocănelul înspre Whit.

Whit şi-a ridicat mâinile încătuşate şi apoi...

Ciocănelul a atârnat în văzduh vreme de cinci secunde bune – poate la vreo cincisprezece centimetri de faţa lui Whit – după care a căzut cu zgomot pe podea.

Curtea a rămas complet tăcută pentru o clipă. Apoi s-a înstăpânit haosul. Voci furioase urlau:

— Vrăjitoare! Vrăjitor! Trimiteţi-i la moarte! Executaţi-i pe amândoi!

Si chiar se refereau la noi, nu-i aşa? Whit şi Wisty. Vrăjitorul şi vrăjitoarea.

Capitolul 20

Wisty

Scandările şi batjocurile mulţimii din sala de judecată ne umpleau urechile în timp ce Whit şi cu mine eram târâţi şi împinşi de-a lungul unui coridor lung, îngust, şi printre grămezi de oameni complet străini, cu toţii însetaţi de sânge – sângele nostru.

Să mai zici ceva despre o cale de a-ţi ucide încrederea în omenire.

Cu câteva zile în urmă, se părea că cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla era să mă trezesc cu un coş uriaş într-o zi de făcut poze cu şcoala. Cum putea să se schimbe atât de rapid şi de bizar viaţa, aşa cum o cunoscusem? Fratele meu şi cu mine tocmai fuseserăm condamnaţi la moarte.

Oribilul cuvânt „execuţie” mi se tot învârtea prin cap, năucindu-mă, în timp ce Whit şi cu mine eram înghesuiţi într-o altă dubă.

M-am gândit la oamenii despre care învăţasem la şcoală că fuseseră executaţi sau asasinaţi. Mi-am adus aminte de vreo zece-doisprezece. Dar erau cu toţii conducători politici sau religioşi. Iar eu eram doar Wisteria Allgood. Nu destul de puternică încât să sperii oamenii. Sau da? Dar nu eram erou, profet, sfânt sau conducător de orice fel. N-avea nicio noimă. Şi apoi, încă un lucru oribil. Uluitor. Ceva care m-a făcut să mă răzgândesc în legătură cu cel mai rău lucru ce mi s-ar putea întâmpla vreodată.

În timp ce maşina ne ducea prin oraş, stăteam cu feţele lipite de o ferestruică din duba urât mirositoare – disperaţi după lumina soarelui, dacă nu după altceva – privind străzile trecând pe lângă noi, privind soldaţii – erau soldaţi pestc tot...

Până când am văzut o inscripţie nouă pe care tocmai o instalau muncitorii:

CĂUTAŢI PENTRU TRĂDARE
ŞI PENTRU PRACTICAREA CRIMINALĂ
A MAGIEI MALEFICE

Dedesubtul cuvintelor erau fotografii alb-negru înfăţişându-i pe mama şi pe tata. Apoi venea partea şocantă:

VII SAU MORŢI!

Au scăpat, mi-a şoptit Whit. Sunt undeva în libertate. Cumva, o să-i găsim.

Cartea A Doua

Foarte Dickensian

Capitolul 21

Wisty

Când duba neagră şi urâtă a Noului Ordin s-a oprit în sfârşit, ploua cu putere afară, iar vântul urla. Ne aflam în faţa altei clădiri mari, cu ziduri înalte de piatră care arătau pârjolite, cam ca o fabrică veche. Urmele rămase deasupra uşii dezvăluiau locul unde se aflaseră nişte litere înalte de vreo treizeci de centimetri. Fusese scris: SPITALUL GENERAL STATAL DE PSIHIATRIE BOWEN.

Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap ideea că acest coşmar ar putea de fapt să aibă un sens. Asta-i! m-am gândit, cu un strop de speranţă. Sunt psihotică! Tot ceea ce tocmai s-a întânplat a fost o combinaţie ingenioasă a propriilor mele iluzii. Asta ar explica focul... apariţia stranie şi întâmplătoare a lui Byron Swain... sentinţa capitală pentru faptul că sunt vrăjitoare.

Bunii doctori or să mă trateze aici, mama şi tata or să vină să mă ia când o să mă fac bine şi totul o să fie din nou în ordine. Sunt doar psihotică, asta-i tot. Nu-i mare lucru.

Am zâmbit fără să vreau la acest gând. Whit s-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost – deloc surprinzător – nebună cu acte în regulă. Cu siguranţă aşa speram.

— Ce te-a apucat? Aproape că zâmbeşti. De ce? Asta arată ca o casă a iadului...

S-a strâmbat.

— Păi, la ce te aşteptai? am replicat cu un chicotit. Să fie cald şi pufos?

Am fost împinşi repede afară din dubă şi pe lângă zidurile de piatră.

— Mişcaţi-vă! Gardianul m-a îmboldit în spate cu bastonul, îmbrâncindu-mă într-un hol larg, întunecos. O lumină fluorescentă, slabă, pâlpâia la capătul îndepărtat. O lumină la capătul tunelului? Mă îndoiam de asta.

— O să fiu tratată aici? am profitat de ocazie ca să întreb. Când o să mă întâlnesc cu doctorul?

Whit a întors capul şi mi-a aruncat încă o privire confuză.

— Asta-i o închisoare a Noului Ordin, fetiţo, a răspuns unul dintre gardieni, pe un ton răstit şi nervos în acelaşi timp. Pentru criminali periculoşi. Ca voi doi.

Am fost împinşi într-o casă a scărilor foarte întunecată unde singurele lumini se strecurau pe sub uşile de la fiecar palier. Îmi tremurau picioarele, probabil pentru că nu mâncaserăm nimic de dinainte de începutul coşmarului. Gărzile ne duceau din ce în ce mai sus, până când am capitulat în faţa oboselii şi am încetat să mai număr palierele.

În cele din urmă, am intrat într-un nou coridor neluminat, unde se afla ceea ce părea a fi o fostă cameră a infirmierelor. O femeie stătea înăuntru, aplecată deasupra biroului, absorbită de revista Administratorul Noului Ordin. Era probabil teribil de înaltă, pentru că, deşi aşezată pe scaun, reuşea să se uite la mine de sus.

— Da? a orăcăit ea ca o broască ce fumase prea multe ţigări. De ce mă deranjaţi?

Ochii întunecaţi, fără niciun pic de alb, îi sfredeleau pe-ai mei. Avea nasul coroiat şi bărbia ascuţită, cu o aluniţă uriaşă din care creşteau fire sârmoase de păr negru. La naiba, dacă Noul Ordin chiar căuta să aresteze vrăjitoare...

— Încă doi degeneraţi respingători pentru tine, Matroană, a anunţat unul dintre gardieni. O vrăjitoare şi un vrăjitor. Am simţit un nod în stomac. Fantezia mea de scurtă durată legată de psihoză se încheiase oficial.

Ştii că viaţa e chiar de rahat atunci când îţi doreşti cu disperare să fii internat, drogat sau supus la şocuri ca să te întorci la realitate. În acest moment, aş accepta bucuroasă o lobotomie.

Bănuiesc că asta e ceea ce înfrunţi când libertatea nu mai e nici măcar un vis de drogat.

Daţi-mi o lobotomie sau daţi-mi moartea!

Capitolul 22

Whit

— Poliţia trebuie să scormonească fiecare grămadă puturoasă de gunoi din ţară, a mârâit Matroana, ca să găsească toţi... viermii ăştia de care să am eu grijă!

Şi cu această introducere veselă, situaţia noastră se putea să fi atins un nou punct minim. În clipa de faţă, eram mai îngrijorat pentru Wisty, ai cărei ochi priveau totul înspăimântător de sticloşi.

Matroana s-a rotit cu scaunul, cu posteriorul la noi, ca să apuce două dosare groase de pe biroul din spatele ei. Deasupra uniformei albe de infirmieră atârna o coadă de cal unsuroasă şi grea, ca un snop enorm de iarbă de mare sau ca un ţipar mort.

— Da, doamnă, a răspuns gardianul. „Viermi” e chiar cuvântul potrivit, doar un pic prea blând, dacă mă întrebaţi pe mine.

— Nu te-am întrebat! s-a răstit Matroana.

Gardianul s-a făcut mic, imitând, în felul lui, o jucărie care clatină din cap, aşezată pe bordul unei maşinuţe de plajă.

Apoi, cu un mormăit obosit, femeia s-a ridicat pe picioarele-i solide.

— Ştiţi de ce sunteţi aici, în loc de cine ştie ce închisoare amărâtă? a întrebat ea.

— Nu, domnule, am răspuns, dregându-mi glasul.

— Glumeţ băiat!

Ochii i s-au îngustat până când au rămas numai două despicături sclipitoare.

— Ăsta e un loc periculos, a continuat ea. Pentru criminali periculoşi. Dar ţineţi minte că trucurile voastre ieftine n-or să meargă aici, drăgălaşilor!

Tocmai ne-a zis „drăgălaşilor”? Am auzit-o bine? Poate că exista totuşi un motiv pentru care mă aflam într-un spital de psihiatrie.

— Noul Ordin a protejat locul ăsta împotriva vrăjilor, a spus ea încântată, dar apoi expresia i s-a schimbat şi a început să murmure ca pentru ea însăşi. Nu ştiu totuşi ce cred ei c-o să fac aici cu şi mai mulţi mizerabili dintr-ăştia...

Matroana ne-a condus de-a lungul coridorului către o uşă groasă de lemn, cu fereastră din sticlă armată. A descuiat-o, iar

gardienii ne-au împins cu brutalitate înăuntru. Ne-au scos lanţurile şi au aruncat pe podeaua din spatele nostru puţinele bunuri pe care le aveam – un băţ de tobă şi o carte goală.

Bine-aţi venit în secţiunea condamnaţilor la moarte, a spus ea în timp ce trântea uşa după noi şi ne încuia înăuntru.

Capitolul 23

Wisty

— Îţi cam dă fiori, nu? am comentat, încercând să dau impresia că locul ăsta nu era cu mult mai rău decât un conac bântuit dintr-un parc tematic pentru copii.

— Ăăă... nu la fel de mult ca tine, a replicat Whit. Regret să te anunţ, surioară, dar... hm... străluceşti.

Strălucesc? Nu-mi intră-n cap. Nu-mi intră-n cap.

— Hî? am mormăit, pe un ton inexpresiv. Ce vrei să spui?

— Ce parte din „străluceşti” nu înţelegi? a întrebat el.

— Partea în care strălucesc. Cum se poate... M-am uitat în jos şi am văzut că pielea, hainele şi un strat de aer de mai bine de doi centimetri în jurul corpului meu erau inundate de o lumină slabă, verzuie – destul ca să vezi la ea.

— Te-ai jucat în reziduuri toxice în ultima vreme? a făcut Whit o glumă proastă.

Am întins o mână tremurătoare şi am examinat-o. Începea să devină atât de luminoasă încât a trebuit să întorc capul. Întreaga încăpere s-a luminat – crăpăturile întunecate, umlute cu murdărie, grămezile de resturi medicale, ploştile, găurile din scândurile podelei unde s-ar fi putut adăposti uşor şobolani.

— Îh! s-a strâmbat Whit. Fă-mi o favoare şi apasă pe butonul de stingere.

— Nu ştiu dacă pot, am răspuns, cu vocea puţin răguşită. În afară de numele meu frivol în stil flower-power, scăpasem în mare parte de ciudăţenii în viaţa mea. Nu fusesem silită să port haine oribile la mâna a doua de la o soră mai mare. Nu fusesem niciodată ultima aleasă într-o echipă la ora de sport. Nu mi se spusese niciodată patru-ochi, gură de metal sau grăsană. Acum eram în

mod oficial o ciudată, chiar de trei ori. Un monstru de vrăjitoare radioactivă, aruncătoare de flăcări.

Asta nu-i o veste grozavă pentru cineva de cincisprezece ani, daţi-mi voie să vă spun.

Am izbucnit brusc în lacrimi, simţind o nevoie disperată să-mi văd părinţii.

— Mamă? Tată? m-am smiorcăit.

Ecoul acestor cuvinte mi-a izbit cu cruzime urechile. Whit a căpătat din nou privirea aceea iritantă de îngrijorare.

Wisty...

— Sst, am şuierat, plângând acum. Mama... mi-a zis despre tot, Whit. Mi-a vorbit despre cum se fac copiii cu multă vreme înainte ca părinţii oricăreia dintre prietenele mele s-o facă. Mi-a povestit cum s-au îndrăgostit ea şi tata – foarte romantic. Iar tata – el mi-a spus despre cele mai jenante momente petrecute la şcoală. Şi despre cât de mândru era de tine şi de mine şi... şi nu se temea niciodată să spună „te iubesc”, ca alţi taţi. Am inspirat chinuitor. Dar de ce nu mi-au spus şi despre toate astea?

Whit a venit lângă mine şi m-a îmbrăţişat, cu toată strălucirea.

— Lucrul cel mai rău, Whit, este că poate mi-au spus. Şi poate că pur şi simplu nu eram destul de atentă.

Apoi am început să suspin de-a binelea. Lacrimile mele i-au udat leoarcă salopeta lui Whit, şi el m-a ţinut în braţe până când ne-am cufundat amândoi în somn, iar strălucirea mea a slăbit şi s-a stins.

Capitolul 24

Whit

Oho!

Celia a venit să mă viziteze din nou în acea noapte, sau cândva în timpul acelor prime ore chinuitoare în noua temniţă. Nu mai eram sigur de trecerea timpului. Nu eram sigur de nimic.

— Bună, Whit, mi-a fost dor de tine, a zis Celia, la fel ca înainte, numai că acum a spus-o făcându-mi cu ochiul. M-am gândit

la tine. La cum a fost. La zilele fericite. La prima noastră întâlnire. Purtai tricoul ăla şifonat, de bowling, care-ţi place atât de mult. Pisica vagaboandă. Ţi-aduci aminte?

Sigur că-mi aduceam aminte.

O, Doamne, o, Doamne, o, Celia! Ce se petrece? Mi-am pierdut minţile? De-asta sunt într-un balamuc?

Celia, ascultă, trebuie să-ţi pun o întrebare. De ce-ai rămas departe atât de multă vreme? Te rog, dacă nu vrei să înnebunesc de tot, spune-mi ce ţi s-a-ntâmplat.

Uimitor – în special dacă era un vis – dar Celia a întins mâna şi m-a atins. Am putut s-o simt. Asta m-a liniştit. Cât de cât. O simţeam ca pe vechea Celia, arăta ca vechea Celia… şi avea acelaşi surâs dulce.

— O să-ţi spun ce mi s-a întâmplat, Whit. Vreau atât de mult…

— Mulţumesc. Am lăsat să-mi scape un oftat din adâncul rărunchilor. Mulţumesc.

— Nu acum totuşi. Când o să ne vedem în realitate. În persoană. Nu într-un vis. Trebuie să fim atenţi totuşi – Cel Care Este Unicul ne urmăreşte.

N-o puteam lăsa pe Celia să plece iar. Am ţinut-o strâns – foarte strâns – şi i-am cerut încă o dată vreun fel de explicaţie raţională.

Apoi Celia s-a desprins de mine, însă doar atât cât să mă poată privi în ochi. Eram încântat să mă uit din nou în ochii ei. Aveam amândoi aceiaşi ochi albastru-deschis. Prietenii ei obişnuiau să glumească despre copiii pe care urma să-i facem într-o bună zi.

— Iată tot ce pot să-ţi spun deocamdată, Whit. Există o profeţie. E scrisă pe un zid în viitorul tău. De aceea Noul Ordin se teme atât de mult de tine şi de Wisteria…

Nici măcar n-am putut absorbi această informaţie majoră pe care-o primisem până când ea a inspirat scurt şi a continuat:

— Whit, nu pot sta aici mai mult de-atât. Te iubesc. Te rog să-ţi fie dor de mine.

— Nu pleca, am implorat-o. Nu mai suport încă o dată. Celia!

Plecase, dar cumva îi auzeam încă vocea:

— O să fim din nou împreună, Whit. Deja îţi simt lipsa. Să-ţi fie dor de mine. Te rog, să-ţi fie dor de mine.

Capitolul 25

Wisty

În dimineaţa aceea, Whit şi cu mine am fost treziţi brusc din somn de un ciocănit, ca de la un băţ sau poate bastonul cuiva. Inima mea a luat-o imediat la goană, dar Whit părea încă ameţit şi dezorientat.

— Celia, a mormăit el.

M-am tras departe de el. Îmi iubeam fratele, dar nu era momentul pentru romantism fără speranţă.

— Nu, e sora ta şi, ca să-ţi aduc aminte, suntem într-o casă, dulce casă din iad, am replicat şi l-am plesnit uşor. Trezeşte-te! Am nevoie de tine aici, amice!

Mi-am ţinut răsuflarea când mânerul uşii s-a răsucit încet. Până când Whit să reuşească să dea vreun semn de recunoaştere a locului unde ne aflam, uşa se deschisese cu câţiva centimetri, dar singurul lucru pe care îl vedeam prin deschizătură era holul slab luminat.

O voce glacială s-a auzit în sfârşit de dincolo de uşă.

— Mulţumesc, Matroană.

Răceala ei malefică mi-a făcut practic inima să se oprească.

— Mă ocup eu de aici, dacă se poate.

— Aveţi grijă, a avertizat Matroana. Sunt nişte demoni primejdioşi.

Mulţumesc pentru grijă, dar cred că o să mă descurc cât se poate de bine.

Uşa s-a deschis mai larg, şi o siluetă scheletică şi înaltă – aproape inuman de înaltă – a păşit în camera noastră.

Bărbatul arăta ca Moartea în persoană, dar în veşminte moderne. Un costum în nuanţa antracitului atârna pe el de parcă ar fi fost construit din umeraşe. Pielea avea o paloare gălbuie, nesănătoasă, ca o plantă lăsată într-un dulap. Ani de zile.

Instinctiv, m-am dat înapoi. Apoi, ca un şarpe care atacă, o cravaşă de piele neagră a biciuit aerul cu un şuierat şi m-a lovit cu putere.

— Hei!

Pişcătura era rece ca gheaţa, apoi arzătoare, şi mi s-a tăiat răsuflarea şi am dus mâna la piept.

— Nu, n-o să faci asta, vrăjitoareo, a comandat silueta asemănătoare cu a Morţii. Vremea în care controlai oamenii şi obiectele cu puterile tale malefice s-a încheiat. Eu sunt aici acum. Sunt Vizitatorul tău.

Capitolul 26

Whit

Când monstrul ăla brutal şi laş a plesnit-o pe Wisty peste mână cu biciul lui ca un şarpe, aproape că am sărit la el. Eram gata să lupt până la moarte, orice-ar fi fost. Nimeni n-o loveşte pe sora mea.

Wisty şi-a strâns curajoasă mâna la piept şi 1-a privit lung, cu chipul crispat.

M-am uitat furios la javra asta de Vizitator, încercând să-i distrag atenţia.

— Dă-mi voie să ghicesc. Nu te-a iubit nimeni când erai copil. Sau când ai ajuns adult. Ei, cam nasol!

Apoi, troscl Mi s-a tăiat răsuflarea când cravaşa m-a plesnit peste faţă, făcându-mi pielea să crape cu o usturime incandescentă. Sângele a început să-mi alunece pe obraz.

— Asta e prima ta zi întreagă la Spital, vrăjitorule, a rostit Vizitatorul. Aşa că am să fiu deosebit de amabil cu tine. Dar n-o să mai vorbeşti niciodată cu Matroana sau cu mine în felul ăsta. Noi suntem singurii care stăm între tine şi o soartă mult mai rea decât moartea.

Aşadar, există ceva mai rău decât să fii răpit în mijlocul nopţii, ţinut în închisoare, condamnat la moarte într-un proces ridicol şi apoi zăvorât într-un spital desfiinţat, împreună cu doi sadici? O să fie şi mai rău? – Ai terminat? a întrebat el calm. Am ridicat din umeri şi tocmai mă hotăram ce să spun mai departe când cravaşa a apărut de nicăieri şi m-a lovit peste urechea stângă, apoi peste cea dreaptă, apoi în vârful bărbiei.

— Daaaa... Mult mai rău, a continuat Vizitatorul. Dosarul tău indică faptul că nu eşti cel mai sclipitor bec din candelabru. În orice caz, ai face bine să înveţi atâta lucru: asta – a oftat şi a arătat în jur către celula noastră umedă şi dezgustătoare – este noua voastră casă. Avem gărzi înarmate, camere de securitate, îngrădituri electronice şi dispozitive multiple de siguranţă despre care nu am libertatea să discut. De asemenea, nu veţi avea norocul să ocoliţi niciunul dintre aceste sisteme cu şmecheriile voastre. Întreaga clădire a fost modificată ca să vă atenueze energiile, şi veţi descoperi că nu aveţi nicio putere aici. Pe scurt, odată ce aţi intrat pe uşă, deveniţi efectiv normali.

Wisty şi cu mine am schimbat o privire însemnând „cu excepţia strălucirii”. Jur că uneori ne putem citi mintea unul celuilalt, în special în ultima vreme.

Cât despre confortul camerei voastre, vă rog să observaţi că singura voastră fereastră spre exterior este îndreptată spre vest şi prin ea puteţi vedea bezna unui puţ de aerisire adânc de zece etaje, al cărui fund este prevăzut cu o turbină capabilă să toace o

balenă albastră, transformând-o în terci, în mai puţin de zece secunde. Sunteţi liberi să vă aruncaţi oricând. A continuat, ca un portar de hotel care descrie un apartament de lux: Aveţi de asemenea propria voastră baie semiprivată, dotată cu hârtia noastră igienică de producţie specială, atât de diafană încât aţi jura că nici nu există.

M-am uitat în colţul cu baia fără uşă, care conţinea o toaletă fără scaun înconjurată de praf şi bucăţi de tencuială căzută, şi am confirmat că da, de fapt, nu exista hârtie igienică.

Vizitatorul ne-a privit cu dispreţ, strâmbându-şi nasul lung şi coroiat.

— O să mă întorc din când în când ca să văd ce mai faceţi a rostit el cu vocea lui gravă, ca de zombi. Dacă nu vă comportaţi cum trebuie, ei bine – a făcut o pauză şi ne-a aruncat un zâmbet care ar fi făcut şi un crocodil să arate vesel – o să aplic pedepse.

Sss! Cravaşa a şuierat prin aer, ratându-mi ochiul la mustaţă.

— Ne vedem curând... Promit.

Apoi a plecat, iar încuietoarea s-a răsucit în urma lui.

— Nu-mi place prea mult, a remarcat Wisty. Ţie?

Capitolul 27

Whit

Wisty a rezumat apoi situaţia cu precizia ei tipică, lipsită de ceremonie.

— E un rahat total, a zis ea.

M-am gândit la asta. Cu toate vânătăile, cucuiele, tăieturile, urmele de bici şi hainele sfâşiate, arătam de parcă ne-am fi luptat cu un jder turbat într-o cuşcă. În plus, am mai puţin de o lună de trăit.

— Mult prea optimist, am comentat. Întotdeauna vezi partea bună a lucrurilor, nu-i aşa?

Am umblat prin încăpere, încercând să-mi abat atenţia de la durerea arzătoare a rănilor. Dar îmi venea greu să formulez gânduri... în afară de cele cu care mă torturam singur, despre burgeri suculenţi şi milkshake-uri cu vanilie şi ciocolată... şi cartofi prăjiţi cu brânză rasă. Niciodată, în toată viaţa mea, nu mai fusesem atât de flămând.

Apoi am observat-o pe Wisty stând pe saltea, mişcându-şi încet buzele.

— Deja vorbeşti singură? am întrebat.

— De ce nu? Suntem într-un azil de nebuni. A zâmbit, apoi a căpătat o înfăţişare uşor sfioasă. De fapt, dacă vrei ştii, încerc să fac o vrajă. Ştii tu, să ne scoată de aici. Dacă sunt vrăjitoare, ar trebui să zic „hocus-pocus” şi să deschid uşa cu o bubuitură.

— Au spus că aici nu avem nicio putere. N-ai fost atentă la Unicul Cu Biciul.

— Serios? Atunci spune-mi că mica mea clipă radioactivă a fost doar un vis straniu, a spus ea.

— Bine, ai câştigat, fetiţă strălucitoare. Aşadar, crezi că „hocus-pocus” o să meargă? Dă-i drumul.

Ea a fluturat mâinile către uşă.

— Hocus-pocus! a strigat.

Poc! Uşa s-a deschis îndată.

Capitolul 28

Whit

Aici! Amândoi!

Trupul Matroanei, de mărimea celui al lui Yeti, umplea cadrul uşii.

— Veniţi cu mine, viermilor. Presupun că e timpul să învăţaţi cum să căpătaţi mâncare şi apă.

În mâinile masive ale femeii se aflau două găleţi de plastic uzate, pe care le-a aruncat spre noi. Numiţi-o intuiţie, dar asta deja nu arăta prea bine. Totuşi, aş fi făcut orice ca să capăt o înghiţitură de apă. Chiuveta din baia noastră nu mergea… şi ceea ce se afla în toaletă nu era tocmai, ăăă, potabil.

Am luat fiecare câte o găleată şi am pornit după Matroană, care tropăia cu zgomot de-a lungul holului întunecos, cu cheile zăngănind la fiecare pas clătinat şi cu picioarele nefiresc de mari îndesate în pantofi albi butucănoşi.

Am început să disting zgomote în faţă, şi erau vag… animalice. Mârâieli, mormăituri şi ţipete.

— Ce-i asta? a întrebat Wisty răguşită. Şi acum? Matroana a făcut un semn către capătul holului.

— Este mâncare acolo, foarte, foarte, foarte departe. Şi apă. Folosiţi găleţile. S-a uitat la ceasul enorm cu brăţară de oţel de la mână.

— Aveţi patru minute. Dacă nu vă întoarceţi până atunci – ochii ei negri au sclipit şi gura i s-a întins într-o aproximaţie oribilă a unui zâmbet – atunci o să ştiu că aţi trecut în partea cealaltă. În mod violent.

Întorcându-se, a tropăit înapoi către camera infirmierelor, aflată la cincizeci de metri în spatele nostru.

— Aveţi grijă, a strigat.

Îmi simţeam palma deja transpirată în locul unde ţineam mânerul subţire de metal al găleţii. Coridorul din faţa noastră avea înşirate pe ambele părţi animale… canine, după cât se părea. Câini turbaţi? Lupi? Hiene cu blana neagră? Oricum, animale flămânde, furioase, ostile, legate de pereţi de un capăt la altul al coridorului.

Trebuia să trecem cumva de ele – şi înapoi – în patru minute… dar numai dacă voiam mâncare şi apă.

Numai dacă voiam să trăim.

Capitolul 29

Wisty

Oricine s-a aflat vreodată în pragul unui dezastru major, poate chiar în faţa morţii, vă va spune că atunci vă pot trece prin minte lucrurile cele mai banale. Chiar înainte de a fi gata să-mi sacrific viaţa animalelor, m-am gândit la un câine rău de-a binelea, care locuia lângă noi. Când eram mic, prietenii mei şi cu mine treceam întotdeauna cu bicicletele pe partea cealaltă a străzii, pentru că fiara aia părea sălbatică iar nouă ne era teamă că s-ar putea elibera şi ne-ar muşca de fund.

Era vorba despre o căţea pe nume Prinţesa. Din rasa shih. Iar acum mi se părea doar un ursuleţ pufos pe care l-aş fi putut îmbrăca în haine de păpuşă la o petrecere.

— Ăştia sunt câini? a întrebat Whit răguşit, în timp ce porneam pe hol. Sau lupi?

Am clătinat din cap.

— Eu zic că sunt demonii iadului.

— Crezi că ai putea să izbucneşti din nou în flăcări? a şoptit Whit.

— Nu pot s-o fac intenţionat, am mârâit, frustrată. Încerc.

Nu se-ntâmplă nimic.

— Bine, atunci, mă duc eu, a replicat Whit cu glas hârâit, scoţând apoi pe gură o mică rafală de aer.

— Nu. Eu sunt mică şi iute.

Înainte ca Whit şi cu mine să apucăm să terminăm disputa, am văzut o siluetă măruntă, neclară, apărând la capătul holului. Cu o găleată în mână.

— Cine-i ăsta? am murmurat.

Oricine-ar fi fost, a ţâşnit deodată înainte, făcând salturi şi ocoluri şi aproape izbindu-se de zid, repezindu-se spre noi într-un ritm furios. Se afla cam la zece metri distanţă când s-a împiedicat brusc şi a căzut.

În clipa următoare, câţiva câini se aruncau asupra lui, mârâind şi muşcând. Simpla vedere a acestei scene îngrozitoare mi-a tăiat răsuflarea.

— Trebuie să-l ajut, a zis Whit, făcând o mişcare către amărâtul de jos.

Dar apoi mica siluetă a săltat în sus, cu găleata în mână, şi s-a năpustit din nou drept spre noi. Nu-mi dădeam seama dacă era băiat sau fată, dar era cu siguranţă un copil, poate cu cinci sau şase ani mai mic decât mine. Sângele îi brăzda bietului de el părul şi tricoul zdrenţuit. Stăteam într-o parte, când copilul a trecut în fugă pe lângă noi, apoi s-a prăbuşit pe podeaua murdară, ghemuindu-se lipit de perete, cu capul şi umerii tremurând.

Găleata, care căzuse când copilul se împiedicase, era acum complet goală. Demonii iadului mâncaseră sau băuseră totul, toate acele provizii pentru care amărâtul îşi riscase viaţa şi membrele.

Plângând încetişor, silueta ghemuită a apucat găleata goală şi s-a îndepărtat în patru labe către celula aflată la două uşi mai departe pe hol. Şi a dispărut înăuntru.

Whit şi cu mine ne uitam tăcuţi, în stare de şoc.

Matroana a aruncat doar o privire la ceas.

— Şaptezeci de secunde, a zis. Tic-tac…

Capitolul 30

Whit

Aţi încercat vreodată să gândiţi zgomotos?Pare o contradicţie în termeni. Dar faci ceea ce e necesar să faci atunci când trebuie să te prefaci că nu auzi sunetele fălcilor şi colţilor care mârâie şi muşcă brutal peste tot în jurul tău.

Trebuia să ţip încontinuu în minte, în timp ce goneam de-a lungul holului cu amândouă găleţile. Fă-o ca şi cum ai alerga în cursa de o sută de metri – la campionatul regional. Fugi, fugi, fugi!

Ah! Am simţit piciorul poticnindu-mi-se, dar nu m-am oprit şi am continuat să alerg. Nu campionatul regional, m-am gândit. Campionatul mondial.

— Victorie, victorie, victorie! am ţipat nebuneşte, sperând că n-o să trebuiască să-i explic niciodată lui Wisty că asta era ceea ce scandam uneori în sinea mea când mă aflam într-o competiţie, ca să-mi ridic moralul, ca să mă ajute să pretind că eram din cap până-n picioare băiatul american tipic, aşa cum credeam că voia toată lumea să fiu.

Suna destul de jalnic în mijlocul unei curse cu obstacole formate din câini turbaţi, dar funcţiona. Am ajuns până la urmă la capătul tunelului cu numai o muşcătură mică – sau poate două... M-am întors, i-am arătat lui Wisty gestul psihotic cu degetul ridicat, apoi m-am repezit pe o uşă.

Şi m-am oprit brusc din drum.

Era destul de întuneric. Iar camera părea goală. Asta era ideea Matroanei de capcană? Una bună, dacă stăteam să mă gândesc. Bravo, Matroană.

Vreme de o secundă, m-am simţit mai vulnerabil decât oricând până atunci. Aproape că mă aşteptam ca un câine turbat sau un lup să ţâşnească din beznă şi să mi se năpustească în faţă.

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie până când ochii mi s-au obişnuit, dar în cele din urmă am desluşit două forme ca nişte albii lipite de un perete. Matroana nu minţise până la urmă – uimitor! M-am repezit la ele, umplându-mi neglijent găleţile cu terci noroios şi cu apă călâie.

Mă simţeam atât de bine, încât mi-am înmuiat faţa în lichidul sălciu pentru o sorbitură zdravănă. Mi-am băgat apoi tot capul în apă, şi am simţit cum mă inundă un val de energie.

Strângând găleţile la piept, am ieşit în fugă din cameră, apoi am alergat pe hol către sora mea, care ţopăia ca o majoretă maniacă.

— Buni demoni! am auzit-o strigând, în zarva lătratului câinilor diabolici. Drăguţii mei demoni, lăsaţi-l să treacă. Fugi, Whit, fugi!

Chiar în acea clipă, am simţit pe pantaloni încleştarea fălcilor unui animal.

M-am izbit de un perete, dar mi-am păstrat concentrarea – victorie, victorie, victorie! – şi m-am repezit înainte printre mârâieli şi lătrături.

Vederea chipului lui Wisty în faţa mea mi-a dat un surplus de energie pentru ultimii câţiva paşi. Practic am zburat în braţele ei, iar ea m-a îmbrăţişat cu putere.

— Eşti uluitor! a izbucnit ea. Te-ai descurcat grozav, Whit! Matroana venea spre noi cu paşi mari, ţinând pistolul cu electroşocuri la nivelul ochilor.

— Aţi încălcat regulile! striga ea. Am încălcat regulile? Fără avertisment, a tras în mine. Abia dacă mi-am dat seama ce se petrecuse în timp ce mă prăbuşeam, iar găleţile s-au răsturnat şi s-au rostogolit pe jos.

— Patru minute şi şase secunde! a ţipat Matroana. Fără mâncare. Fără apă!

A înhăţat găleţile, în timp ce eu salivam pe podea.

Capitolul 31

Whit

Pe măsură ce treceau zilele, sora mea şi cu mine am reuşit să ţinem la distanţă moartea prin deshidratare descoperind o infiltraţie cu ceea ce speram să fie apă de ploaie sau condens chiar în afara ferestrei noastre dinspre puţul de venntilaţie. Răsucind o bucată de sârmă pe care să se prelingă şi punând la capătul celălalt un pahar de hârtie mototolit pe care-l găsiserăm, obţineam câteva înghiţituri la fiecare trei sau patru ore. Avea gust de pulbere de ghips, dar ne salva viaţa.

Toată treaba era atât de aiurea... Săptămâna trecută, o zi proastă însemna să fiu pedepsit pentru că-mi exercitasem dreptul de a nu-mi face tema la trigonometrie şi să am de înfruntat două ore de detenţie după şcoală, alături de unii dintre prietenii mei cei mai buni.

Săptămâna asta, fie şi numai din simpla plictiseală şi deprimare a locului ăstuia, aş fi stat în faţa manualului de trigonometrie de parcă ar fi fost Cartea supremă a maşinilor grozave.

Apoi, într-o după-amiază, stăteam întins pe saltea şi mă gândeam la Celia, sperând că o să vină iar, chiar şi într-un alt vis, când sora mea a exclamat:

— Whit! Whit! WHIT! Vrei să te uiţi la mine, te rog? WHITFORD!

Glasul lui Wisty m-a adus înapoi la catastrofa totală din locul şi clipa asta. Am ţinut ochii închişi, dorind să mă cufund înapoi în gândurile mele despre Celia.

— Whit!

Băţul ei idiot de tobă m-a pocnit peste picior.

— Deschide ochii chiar acum!

— Au! Ce e atât de important? M-am dezmeticit, m-am ridicat în capul oaselor şi i-am smuls iritat băţul din mână. A venit pizza?

Wisty stătea în faţa mea, întinzându-mi jurnalul.

— Uită-te la asta! a exclamat ea, scuturându-mi în faţă cartea prăfuită.

Am luat volumul şi am examinat coperta. Mi se părea la fel.

— Şi ce? E veche, e prăfuită, e inutilă.

— Răsfoieşte paginile. Haide, Whit. Fă-mi plăcerea. Apoi am văzut imposibilul. Dintr-odată, jurnalul era plin de litere, desene, ilustraţii. Şi un scris de mână care semăna cu al tatii.

— Sfinte...! M-am ridicat în picioare. E cartea următoare din seria lui Percival Johnson. N-ar fi trebuit să apară până anul următor, am zis. Asta-i interesant: Hoţul de lunete a fost una dintre cărţile mele favorite din toate timpurile.

— Ce? a exclamat Wisty. Vezi acelaşi lucru ca şi mine? Am întors paginile.

— La naiba! Am răsfoit mai departe. Cartea supremă a maşinilor grozave!

Stai puţin. N-am văzut asta! Wisty mi-a smuls din nou cartea. Nu, nu, e Istoria artei mondiale! Şi imagini cu operele artiştilor mei preferaţi, Pepe Pompano şi Margie O'Greeffe. Şi toate romanele mele favorite!

Alte pagini frunzărite repede.

— Vezi? Ţinea jurnalul sub nasul meu, cu filele deschise. Uite, totul despre scriitorul meu favorit, K. J. Meyers. Şi are Schiţele lui Bruno Genet. Şi Saga fetei de foc. Chiar aici!

M-am uitat. De data asta am văzut Compendiul costumelor de baie, ediţia de lux.

Whit, cred că am priceput, a spus Wisty cu un soi de uimire tăcută. Cartea arată fiecăruia dintre noi ceea ce vrem să vedem. Apoi a făcut ochii mari şi m-a privit fix. E magică! D-asta ţi-a dat-o tata. Am luat jurnalul înapoi de la Wisty.

— Arată-mi unde e Celia, am încercat şovăitor, apoi chiar mi-am ţinut răsuflarea, ca şi cum aş fi aşteptat ceva.

Nimic. În afară de cazul în care Cartea supremă a maşinilor grozave ar fi trebuit cumva să mă ducă la Celia.

— Trebuie să ne dăm seama cum funcţionează toate astea, a spus Wisty încordată. Ştiu că tu eşti convins că sunt nebună, dar încep să cred cu adevărat în noi. În magia noastră. Trebuie doar să exersăm, Whit. Trebuie să muncim mai mult. Poate că tu eşti vrăjitor. Poate că eu sunt vrăjitoare.

Capitolul 32

Wisţy

Am avut cândva o profesoară de-a dreptul nemaipomenită, doamna Solie, care ne spunea că descoperise singurul secret adevărat al fericirii. Zicea că este vorba de a vedea viaţa ca pe o jumătate plină, în loc de o jumătate goală, indiferent ce ţi se întâmplă. De fapt, n-aveam nimic împotrivă. Dar cum rămâne cu situaţia când e plină doar în proporţie de 0,000001?

Zilele treceau – şi mereu erau teste, teste, TESTE. Teste medicale, teste de forţă fizică, teste de inteligenţă, teste de ”normalitate”, teste de patriotism, plus şi mai multe teste medicale.

Într-o noapte, când abia dacă eram trează şi sufeream de dureri absolut îngrozitoare din cauza foamei, au venit şi l-au luat pe Whit din celulă.

— Nu puteţi! am ţipat. Încă n-a venit timpul! Am socotit Nu e timpul! N-are optsprezece ani!

Dar următorul lucru pe care mi-l aduc aminte este că Matroana mă scotea şi pe mine din cameră, apoi mă împingea de-a lungul unui coridor lung, până la o fereastră singuratică.

A arătat afară, către curtea acoperită cu ciment de dedesubt. Fredona abia auzit, şi-i simţeam răsuflarea urât mirositoare:

— Mulţi ani trăiască, mulţi ani trăiască, laaa muuulţi ani... Whit o să moară... Whit o să moară...

Sângele mi-a îngheţat în vine şi inima aproape a încetat să-mi bată. În curte se afla o spânzurătoare de modă veche. Ea a continuat:

— Cine o să moară, cine o să moară, laaa muuulţi ani... şi apoi a izbucnit într-un râs hidos ca un zbieret de măgar.

Câteva secunde mai târziu, un grup de gardieni l-au împins pe Whit înaintea lor, în curte. Avea mâinile şi picioare încătuşate, ceea ce-l făcea să se poticnească în mers.

Am încercat să înghit în sec dar n-am reuşit, în vreme ce urmăream un gardian care punea o glugă neagră pe capul Iui Whit.

— Nu! am strigat, lovind geamul cu pumnii. Nu! Am bătut din nou, am clipit şi brusc...

Cădeam.

Capitolul 33

Wisty

Cu răsuflarea întretăiată şi clipind din ochi, m-am uitat în jur prin celula claustrofobică a închisorii, cu adrenalina deja îmboldindu-mi creierul să se trezească. L-am văzut pe Whit clipind, surprins şi somnoros. Apoi s-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat intens la mine. În acel moment mi-am dat seama că fundul şi spatele mă dureau, şi totul s-a lămurit.

Plutisem prin somn. Coşmarul despre spânzurătoare mă trezise, şi mă pomenisem… în aer.

Din nefericire, funduleţul meu osos nu era proiectat pentru prăbuşirea pe o podea tare de la o înălţime de, să zicem… poate un metru douăzeci?

— Ăăă, Wisty, a spus Whit, pluteai… Prin aer.

Încă zguduită de visul oribil, simţeam sudoarea rece uscându-mi-se pe ceafă. Am privit deasupra mea, ca şi cum aş fi putut vedea cablurile şi scripeţii care-mi făcuseră posibilă plutirea. Nu se vedea nimic.

— Pluteai, a repetat Whit, pe un ton uluit. În somn. Şi cred că n-avem nicio putere specială aici…

Voiam să neg, dar iată-mă, cu dureri de spate, şi simţise cu siguranţă cum căzusem prin aer. M-am ridicat, rămânând în picioare în acelaşi spaţiu în care, ăăă… plutisem.

Experimental, am fluturat băţul de tobă inutil. Nu s-a întâmplat nimic.

— Sora mea, vrăjitoarea, a râs Whit. De ce nu poţi şi tu să faci să apară un cheeseburger dublu sau altceva folositor? Îngheţată sundae uriaşă? Un pistol cu electroşocuri?

Am oftat şi m-am dus să mă aşez lângă el pe saltea.

— Râzi, Whit, dar… toată chestia asta cu vrăjitoarea şi vrăjitorul… Flăcările… Strălucirea… Oprirea ciocănelului. Acum, plutirea. Chiar cred că suntem… magici.

Mă simţeam de parcă aş fi spus „chiar cred că sunt supermodel”.

— Aşa e, detectiv Allgood, a replicat Whit. Iar acum trebuie să ne dăm seama cum să concentrăm vrăjitorii din noi să ne scoată din groapa asta de gunoi.

— OK, am zis, ciocănind uşor podeaua cu băţul de tobă. Era doar un idiot de băţ de tobă, dar descoperisem că mă simţeam mai bine cu el în mână – poate că mă ajuta să gândesc sau reuşea ceva asemănător, legat de dispoziţie.

— Aş putea să izbucnesc în flăcări şi să-i dau foc Matroanei, am sugerat. Dacă mi-aş putea da seama însă cum s-o fac intenţionat!

— Grozav. Şi pe urmă o să ne alegem cu o uriaşă arsă, plus o mulţime de gardieni furioşi, a comentat Whit.

— Corect. Poate că aş reuşi să zbor pe deasupra puţului de aerisire, am propus, uitând-mă la fereastra micuţă şi întunecată de deasupra capului meu, apoi închipuindu-mă cum cad în el, multe etaje până la fund, şi sunt pulverizată de turbina de dedesubt.

— Poate că putem pocni din degete şi o scară de aur o să apară de nicăieri, cu îngeri care cântă şi ne arată drumul către salvare, a spus Whit posomorât. Sau poate c-o să facem doar să ne crească aripi şi-o să zburăm de-aici. Am pufnit.

— Mda. Copii cu aripi… Asta-i mai probabil.

Bum!

Whit şi cu mine am sărit în aer aproape jumătate de metru, apoi ne-am răsucit către uşă. Se deschisese şi izbise peretele ca un şut puternic. Am aşteptat, încordaţi amândoi ca nişte arcuri abia întoarse.

Un lucru aflaserăm deja: orice-ar veni pe uşa aia, nu era bun.

Capitolul 34

Wisty

— Micul dejun e servit! Ouă ochiuri cu şuncă, fructe proaspete, vafe şi sirop… Doar glumeam, copii!

Vizitatorul şi-a făcut apariţia, îmbrăcat iarăşi în negru, cu ochii verzi glaciali licărind ca şi cum ar fi avut febră. M-am gândit că, dacă s-ar uita la mine destul de mult, sângele ar începe să-mi îngheţe în vine.

A păşit mai mult în interiorul camerei, examinând totul ca şi cum ar fi fost vreun investigator pedant al scenei unei crime, ciocănind pereţii, verificând rezistenţa ferestrei de sticlă armată de la uşă.

— Ţinerea voastră aici este o irosire de timp, spaţiu, bani, a murmurat el, fără să-şi dea osteneala să se uite la noi. Aşteptarea până la optsprezece ani este arbitrară. Sunteţi o risipă de bani ai contribuabililor... să fiţi hrăniţi, adăpostiţi.

— Ăăă, nu sunt expert în economie, domnule, a vorbit Whit cu un surâs atât de fals încât îmi dădea mie dureri de măsele, dar chiar şi eu ştiu că nu-i costă pe contribuabili mai mult de zece cenţi pe zi să ne ţină aici. Vizitatorul s-a uitat urât la noi de la intrarea în baie.

— Credeam că ai învăţat să nu-mi răspunzi obraznic, idiotule! A băgat mâna în buzunarul de la costum şi a scos o periuţă veche de dinţi. Ca pedeapsă, veţi freca baia cu această unealtă de curăţare. Când mă întorc, ar fi mai bine ca în ea să domnească igiena dintr-o sală de operaţii. Vizitatorul a scris ceva pe un clipboard. Nu e loc în Noul Ordin pentru cei ca voi, a murmurat el.

— Scuzaţi-mă, domnule – am deschis gura în sfârşit – dar exact ce anume este Noul Ordin?

Vizitatorul s-a întors şi s-a uitat fix la mine. Cravaşa neagră se legăna ameninţător, agăţată de un braţ. Apoi a început să vorbească – în întregime cântat:

— Noul Ordin e un nou viitor luminos. E un viitor care înlocuieşte libertăţile corupătoare şi iluzorii ale aşa-numitelor democraţii cu o disciplină superioară. A fost nevoie de mulţi, mulţi ani de planificare, de mutaţii politice strategice, de sondaje ştiinţifice, de cercetări demografice, de transmiterea de mesaje precise şi de alegeri atent monitorizate... Pentru că în acest moment rar din istoria umană, cei care au valori şi principii au posibilitatea de a face doar ce este mai bine. Iar o parte din ceea ce este mai bine, desigur, constă în a lua masuri pentru eliminarea anormalilor, criminalilor şi a tuturor celor care ameninţă prosperitatea şi calea Noului Ordin. Şi-a trecut mâna peste părul lins spre spate şi a adăugat: Cum sunteţi voi doi!

— Dar... ce-i rău cu noi, domnule? am întrebat de parcă aş fi fost proasta permanentă a clasei.

Ochii glaciali ai Vizitatorului s-au îngustat; s-a apropiat de noi până când i-am simţit mirosul slab de naftalină şi de balsam de păr.

— Ştii ce e rău cu voi. Sunteţi ca un virus, a şuierat el. Voi doi sunteţi soiul cel mai rău de anormali. Artişti de circ. Iluzionişti.

Aproape că am rămas cu gura căscată.

— Dar nu suntem decât nişte copii!

— Copii, a scuipat el, ca şi cum ar fi rostit „băşică plină cu puroi”. Mulţi, foarte mulţi copii sunt inacceptabili pentru Noul Ordin.

În acel moment ar fi trebuit să tac din gură, să-mi şterg de pe faţă orice expresie şi să stau liniştită până pleca, în schimb, am bătut din picior.

— Nu. Suntem. Decât. Nişte. Copii!

Ultimul cuvânt a fost practic un ţipăt, şi când Vizitatorul şi-a ridicat deasupra capului cravaşa, cu o privire de maniac încântat pe faţă…

Vâjjj! Eram în flăcări pentru prima oară de când ajunseserăm la noul Alcatraz. Flăcări mari. Impresionante, chiar şi pentru o incendiatoare ca mine.

Whit a aclamat:

— Bravo, fetiţă! Prin perdeaua de flăcări care dansau, l-am văzut pe Vizitator holbându-se la mine îngrozit, apoi retrăgându-se grăbit către uşă. Am deschis larg braţele şi am pornit-o către el ca un zombi.

— Ce zici de o îmbrăţişare, amice?

— Monştrilor! a strigat Vizitatorul chiar înainte să trântească uşa de la celula noastră.

— Ai fost cam departe de a dovedi că suntem doar copii, fetiţă din infern, a comentat Whit. Dar, oricum, foarte cool.

Capitolul 35

Wisty

Am cufundat periuţa de dinţi în toaleta plină cu apă cenuşie şi am frecat încă doi centimetri de podea. Cântam de parcă mi-aş fi pierdut minţile – şi probabil că aşa şi era…

„Am lucrat la calea ferată, cât e ziua de lungă…”

Până acum trecusem prin fiecare cântec bun ale cărui versuri mi le puteam aminti – şi credeţi-mă, sunt o mulţime – dar în clipa de faţă ajunsesem la fundul sacului, întorcându-mă în vremea grădiniţei. Fusesem regin[absolută la karaoke, pentru că, de când mă ştiu, părinţii mei puneau acas[tot felul de muzici: chestii vechi, chestii noi, clasică, blues, jazz, rock, pop şi da, da, chiar şi hip-hop. Vorbesc despre orice, de la Toasterface la Ron Sayer şi la Lay-Z.

Atât de grozavi erau părinţii mei. Adică sunt.

Acel gând trecător, dulce-amărui, despre mama şi tata m-a scos din rutina curăţatului, şi a trebuit să cânt încă şi mai tare ca să intru la loc. Era limpede că Whit nu era interesat să asculte.

— Aşadar, Vizitatorul se teme de foc, a constatat Whit, rezemându-se de perete pentru o pauză de lucru.

— Da, Whitford, cei mai mulţi dintre oameni nu se sperie când cineva izbucneşte brusc în flăcări, am replicat, dându-mi ochii peste cap. Ce mai pămpălău e Vizitatorul ăla!

— Suntem o vrăjitoare şi un vrăjitor. Dar ştim măcar ce înseamnă asta? a continuat Whit. A trecut mult timp de când am

citit basme. N-aş putea nici măcar să-ţi spun ce-ar trebui să facă vrăjitoarele şi vrăjitorii... în afară de faptul că... n-ar trebui totuşi să fim în stare să facem lucrurile măcar intenţionat, în loc de toate chestiile astea asupra cărora n-avem niciun control?

— Ştiu. Dacă aş avea zece cenţi pentru fiecare „abracadabra” pe care l-am spus fără să se întâmple nimic, aş putea să-mi cumpăr o garderobă nou-nouţă. Cu câte un căţel drăgălaş, de mărimea unei poşete, care să se asorteze cu fiecare toaletă. Am făcut o pauză pentru că mă durea mâna. Stai, îmi iau vorbele înapoi. Nici măcar nu vreau asta. Vreau...

Whit mi-a întrerupt reveria.

— Trebuie să aibă vreun rost...

Vocea i-a fost retezată de un icnet sugrumat. Am sărit în picioare. Whit se holba la braţul lui. La fel şi eu.

Mâna i se cufundase direct în perete.

Nu „cufundat” ca şi cum ar fi dat un pumn drept în ciment. Mai degrabă „cufundat” ca şi cum, nu ştiu, moleculele care alcătuiau peretele se rearanjaseră în jurul mâinii lui.

— Ăăă, poţi să-ţi scoţi mâna? am întrebat. Te rog, încearcă. O privire îngrijorată a traversat chipul fratelui meu, dar şi-a scos mâna fără nicio durere sau rezistenţă vizibilă. Am examinat-o amândoi: aceeaşi veche mână. Apoi a lipit-o de perete şi a împins din nou, cu blândeţe. Mâna s-a cufundat câţiva centimetri, conturul estompându-i-se sub moleculele peretelui.

— Pot intra numai până la cot, a raportat el. După aceea, peretele se întăreşte oarecum la loc.

Am clătinat din cap.

— Absolut bizar. Dar şi folositor? Nu prea, dacă nu poţi trece complet în partea cealaltă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi băga acolo capul!

Imediat după asta am auzit vocea lui Whit, înăbuşită, îşi înfipsese capul în perete.

— N-o să-ţi vină să crezi! Cuvintele ieşeau deformate.

— E complet ameţitor!

Capitolul 36

Whit

Am clipit – ştiţi voi, ca în jocul cu cine clipeşte primul pierde.

Vedeam... o lume numai a umbrelor. Arăta ca o cu totul altă dimensiune, o altă realitate. Totul era negru, sau cenuşiu sau cu o tentă de verde strălucitor. Puteam distinge forme neclare

mişcându-se şi fragmente aprinse de conversaţie distorsionată. Era cam ca atunci când te uiţi la un film horror pe un televizor vechi, cu o recepţie incredibil de proastă. W isty începuse să mă tragă de tricou din partea cealaltă a peretelui. Abia îi auzeam vocea, şi faptul în sine mă speria.

Unele dintre umbre deveneau mai limpezi – pentru că veneau mai aproape, ceea ce nu-mi plăcea în mod deosebit.

— Rămâneţi pe loc, am încercat să spun, dar îmi pierdusem vocea.

Apoi unul dintre oamenii-umbre s-a întors spre mine oricum, de parcă mă putea auzi.

Arăta cu siguranţă ca o siluetă umană. Apoi, gura i s-a deschis – nimic altceva decât o pată informă într-o lume de umbre întunecate. Dacă silueta spunea ceva, eu nu înţelegeam.

Încet, încet, s-a apropiat – cu prudenţă. Apoi am auzit limpede cuvintele:

— E cineva acolo?

În timp ce priveam, într-o tăcere uluită, chipul umbrei a devenit mai clar – până când am ţipat.

Era Celia.

Şi de data asta nu era un vis.

Capitolul 37

Whit

— Celia! am strigat, dar îmi simţeam gâtul parcă jupui şi vocea părea să-mi fi fost furată din nou, ca să nu mai vorbim că genunchii începuseră să-mi cedeze.

Celia a încremenit, uitându-se peste tot în jur, ca şi cum nu m-ar fi văzut stând chiar acolo, la câţiva metri depărtare de ea.

— Celia! Eu sunt, Whit. Te văd! Sunt aici! Indiferent unde este asta.

Dintr-odată, ochii ei s-au întâlnit cu ai mei. A clipit. A clipit a doua oară. Apoi a făcut un pas în spate, surprinsă.

— Eu sunt. Chiar sunt aici. Ai zis că o să ne întâlnim din nou. În realitate.

Pe partea cealaltă, Wisty încă îmi striga numele, ţipând după mine să mă întorc. Eu însă nu-mi puteam smulge ochii de la Celia. Pielea ei părea chiar şi mai palidă decât în vise.

Dar ochii străluceau încă, îmi spuneau adevărul, iar ea era la fel de frumoasă ca întotdeauna, poate chiar mai frumoasă. Avea lumina asta interioară...

— Whit?

Şi-a lins buzele – un obicei familiar al ei, când era agitată – şi în cele din urmă s-a apropiat.

— Whit, te văd acum. Cum ai… unde eşti?

— Mă crezi sau nu, sunt în baia unei celule dintr-un spital de nebuni, am răspuns, iar cuvintele se îndepărtau în zbor de mine.

Simţeam că trebuia să întind mâna după ea. Poate că o puteam trage pe Celia după mine.

— Dar tu unde eşti?

Celia mi-a aruncat cea mai ciudată dintre priviri, şi o gheară rece mi-a strâns inima.

— Whit, a şoptit ea insistent, trebuie să pleci chiar acum. N-ar trebui să fii aici. E periculos!

— De ce? am răbufnit.

— Îmi pare rău, a început Celia, dar trebuie să-ţi spun ce s-a întâmplat cu adevărat cu mine.

Apoi vocea i s-a frânt, şi a început să plângă.

— M-au ucis. Au zis… că a fost din cauza ta şi a surorii tale. S-a întâmplat la Spital, Whit. Noul Ordin şi Cel Care Este Unicul – el este în spatele lucrurilor ăstora. E atât de groaznic, atât de puternic!

Plângeam şi eu acum. Trupul îmi tremura şi-mi amorţise la extremităţi.

— Te văd. Ai spus că o să ne întâlnim. Şi eşti aici, cu mine. Nu eşti moartă, Celia!

— Nu mai veni aici, Whit, m-a avertizat. Aici e Tărâmul Umbrelor. E un loc pentru spirite. Asta e ceea ce sunt acum. Sunt o fantomă.

Capitolul 38

Whit

— Whit, întoarce-te în secunda asta! Whitford!

Dintr-odată, am simţit braţele subţiri ale lui Wisty înfăşurându-se foarte strâns în jurul taliei mele.

— Wisty, nu!

Am încercat s-o împing la o parte, dar ea fusese întotdeauna ca scaiul, în stare să se agate, şi chiar cu putere. O simţeam proptindu-şi picioarele în perete, apoi trăgând de tare cât putea, chiar dacă eu mă împotriveam.

Fie că nu mai eram atât de vânjos pe cât fusesem, fie Wisty devenise mai puternică decât oricând, m-a smuls din perete,

departe de Celia, şi-am zburat împreună de-a curmezişul încăperii, izbindu-ne cu forţă de peretele opus.

Ne-am desprins unul de altul, dar eu m-am repezit înapoi la perete ca un posedat.

— Whit, nu! a ţipat Wisty. NU! Nu, Whit! Te rog!

— Celia! am strigat, cu buzele lipite de suprafaţa rece. Întoarce-te!

Am împins în perete. Am bătut cu pumnii în el. Am încercat să trec cu pumnul prin el. N-am reuşit să intru din nou. În cele din urmă, am renunţat şi m-am prăbuşit.

Wisty nu făcea decât să se uite lung la mine, cu mâinile împreunate în creştetul capului. Avea toate motivele să creadă că am luat-o razna de-a binelea.

— Wisty, am văzut-o pe Celia.

— Ce? Se holba la mine, fără expresie. În perete?

I-am povestit tot ce văzusem, tot ce-mi spusese Celia. Cum fusese ucisă din cauza noastră. Cum era acum o fantomă...

Wisty rămăsese fără cuvinte, în timp ce încerca să absoarbă următoarea întorsătură incredibilă din viaţa noastră: eu văzusem şi vorbisem cu o fantomă!

Apoi am auzit cum se descuie uşa de la celulă.

Capitolul 39

Wisty

Matroana a intrat şi ne-a informat că ne duceam înapoi să-l vedem pe judecătorul Ezekiel Unger – tocmai pe el! Poate că fusese o greşeală, şi nu eram vrăjitori? Sau părinţii noştri interveniseră cumva? Orice-ar fi fost, se întâmplase ceva major. Poate că urma să ne recăpătăm o fărâmă de umanitate.

După un rămas-bun nu prea tandru de la Matroană, a urmat o călătorie rapidă într-o dubă murdară, în care dăinuia mirosul de cocleală al sângelui, şi poate un iz de ceva ce fac animalele foarte speriate.

— Tremuri, a observat Whit.

M-a sărutat cu blândeţe în creştetul capului. Fapt este că ne iubiserăm întotdeauna, dar ne ciondăniserăm pentru lucrurile cele mai meschine şi mai ridicole. Asta se terminase acum. Viaţa, aşa cum spune zicala mai-înţeleaptă-decât aţi-putea-crede, e prea scurtă. În plus, mi se părea atât de evident totul: Whit era un frate grozav! Îmi doream să nu fi fost nevoie de o gaură de iad a Noului Ordin ca să-mi dovedească asta.

Duba s-a oprit cu un scrâşnet, şi am fost smulşi pur şi simplu afară din ea. Am intrat într-o clădire înaltă, unde ne-am trezit înconjuraţi brusc de normalitatea rigidă, monocromatică, a Noului Ordin: lumini strălucitoare, un coridor ca de tribunal, oameni cu înfăţişare regulamentară ai Noului Ordin purtând haine ordonate, plictisitoare, ale aceluiaşi Nou Ordin, telefoane celulare sunând cu tonuri preprogramate la unison, într-o singură notă. Peste tot erau imagini ale Celui CARE Este Unicul. Iar sigle negru pe roşu ale N.O. apăreau pe toţi pereţii. Făceau ca zilele şi nopţile noastre din închisoare să pară ceva mai suportabile. Cel puţin fuseserăm scutiţi de rahatul ăsta...

Whit şi-a apropiat faţa de a mea şi mi-a şoptit:

— Dacă avem vreo şansă, fugim! Ne luăm de mâini şi fugim! Şi nu te uita în urmă, indiferent ce se-ntâmplă. Un gardian a deschis o uşă bogat sculptată, după care...

lată-ne înapoi în sala aia oribilă de judecată. Şi acolo se afla judecătorul Ezekiel Unger, arătând ca vărul primar favorit al Morţii.

— Unicul Care Judecă! a anunţat un lacheu cu un zâmbet prostesc pe faţă.

Ca şi cum am fi uitat, poate, cum arăta marea jigodie...

De data asta nu exista niciun juriu care să ne urască, niciun public care să ne batjocorească. Doar Unicul Care judecă, gardienii înarmaţi şi... Vizitatorul. Am gemut în sinea mea când l-am văzut. Probabil că ne adusese aici cu acuzaţii pentru curăţarea necorespunzătoare a toaletei sau pentru vărsarea găleţilor în Coridorul Câinilor Turbaţi.

Judecătorul Unger citea un raport gros, aruncând doar câte o privire scurtă, dezgustată, către noi, înainte să întoarcă o nouă pagină şi să citească mai departe.

— Wisteria Allgood, a rostit în cele din urmă judecătorul, ridicându-şi către mine ochii lipsiţi de viaţă. Whitford Allgood...

Cumva, reuşea să facă terminaţia „good” din numele nostru să sune ca răul însuşi.

— Sper că vă face plăcere şederea la Spital?

— Fantastic, am replicat – n-am putut rezista. Cinci stele.

— Am aici rapoartele voastre medicale, a continuat el, ignorându-mă complet, fluturând documentul gros ca şi când n-ar fi cântărit absolut nimic.

Ochii lui ne străpungeau ca nişte lasere.

— Testele voastre au ieşit... normale. Fiecare test, până la ultimul!

Inima mi-a tresărit uşor. Slavă Domnului! Toate astea fuseseră o greşeală groaznică, groaznică. Acum urma să fim înapoiaţi părinţilor şi să mergem acasă. Coşmarul se terminase, în sfârşit.

— Vreau să ştiu chiar în clipa asta, a continuat judecătorul, pe cine aţi mituit. A fost el? A fost Vizitatorul? Bănuiesc că el a fost...

Capitolul 40

Wisty

Mituit? S-a înecat Whit, şi am crezut că s-ar putea să-i explodeze creştetul capului şi să înceapă să se învârtească. În acest moment aş putea spune cu sinceritate: s-au întâmplat şi lucruri mai ciudate.

— Vizitatorul? am exclamat. N-ai de ce să te temi în privinţa asta – crede-mă, e un sadic loial şi vrednic.

— Sigur că aţi mituit pe cineva! a ţipat judecătorul. Normali? sunteţi lucrul cel mai îndepărtat de normal care există! Corupt nu înseamnă normal! Înşelător nu înseamnă normal! Primejdios pentru societate nu înseamnă normal! Whit era foarte aproape de limită.

— Si nici complet nebun nu e normal! Cu ce am fi putut mitui pe cineva? Cu terci? Cu excremente de şoarece? Cu sfaturi pentru frumuseţe de la ciudăţenia aia de Matroană?

Chipul judecătorului Unger s-a făcut aproape vânăt de furie.

— Nu tu pui întrebările, drăgălaşule! s-a răstit el, împroşcând furie aşa cum fântânile italiene stropesc cu apă. Tu răspunzi la întrebări! Acum, pentru ultima oară, cine a fost? Ştiu că n-a fost Matroana. E sora mea preaiubită...

Ăsta-i un adevărat şoc, m-am gândit, istovită, şi mi-am notat în minte să nu mai fac glume despre Matroană astăzi.

— Şi, a continuat el, dacă mai spui un singur cuvânt împotriva ei, te voi acuza de sfidarea curţii. Pedeapsa pentru asta va face restul să arate ca o grădiniţă de copii.

Eşti un gândac josnic şi mizerabil, mi-am spus. Între timp, Whit riposta:

— Îmi pare rău. Poate că maşinile de testare ale micilor tăi lachei nu mergeau cum trebuie în ziua aia?

— Taci din gură! a urlat judecătorul. Evident că i-aţi făcut ceva aparaturii de testare. Aţi folosit vrăjitoria pe ea! Aţi măsluit rezultatele!

Gândac! Eşti un gândac! strigam în minte. Măcar da-aş putea să-l transform pe judecătorul Unger într-un gândac, m-am gândit.

Sunt vrăjitoare, aşa-i?De ce să nu pot face asta? De ce, de ce, de ce?

Prefă-te în gândac, am murmurat încetişor. Prefă-te în gândac!

Creierul începea să mă doară din cauza efortului. Vrăjitoarele aruncă vrăji. Eu nu ştiam vrăji. Îmi aminteam doar câteva versuri de când eram mică. Ştiam versuri despre gândaci?

Singurul cântecel la care mă puteam gândi era:

Muşte în bucătărie,
Muşte-n noaptea azurie,
Muşte la apa curgătoare,
Muşte la prima rază de soare.

Şi cine ştie ce naiba înseamnă asta?

Judecătorul ţipa încă la Whit, iar chipul lui Whit era încremenit – încerca atât de tare să nu-şi iasă din fire. O soră recunoaşte semnele.

Dintr-odată, un bâzâit puternic mi-a distras atenţia, şi mi-am mutat privirea de la Whit la aerul de deasupra mea.

Era posibil?

Sunetul devenea mai puternic, şi apoi unul dintre gardieni a exclamat:

— Ce nai...? Hei! Doamne Dumnezeule, sfinte Doamne! Sala de judecată se umpluse brusc de tăuni enormi, care înţepau.

Adusesem o plagă[1].

_____

[1]Aluzie la cele zece plăgi biblice.

Capitolul 41

Wisty

Tăuni. Atacau în picaj ori încotro mă uitam – tâlhari înnebuniţi, hotărâţi să ne sugă sângele. Eu îi creasem. Am scrântit-o de-a binelea.

Dacă cineva ar fi aruncat în sala de judecată un sac plin cu bombe urât mirositoare şi nişte petarde M-80 chiar în acel moment, n-ar fi putut provoca o zarvă mai mare. Gardienii duri îşi fluturau frenetic braţele deasupra capului şi ţipau ca nişte băieţei care se împiedicaseră de un cuib de viespi.

Judecătorul Unger rămăsese cu gura căscată, paralizat de groază. A închis-o repede când câţiva tăuni enormi au încercat nişte misiuni kamikadze spre gâtlejul lui.

Whit şi cu mine ne-am ghemuit sub o masă.

— Ce se petrece? a întrebat el. Tu ai...

— Ăăă, am început, cu un aer vinovat. Poate. Da.

— Wisty, ce-ai făcut? mi-a şoptit Whit la ureche.

— Nu ştiu exact ce-am făcut, am răspuns. Era un cântecel despre muşte în noapte şi prima rază de soare.

Bâzâitul s-a stins brusc.

Gata? m-am întrebat. Asta-i toată plaga?

Capitolul 42

Wisty

M-am uitat afară de sub masă şi l-am văzut pe Vizitator răsucindu-se spre noi şi biciuind aerul cu braţele ca nişte beţe. Judecătorul Unger privea de sub cortul format de robă, cu ochii de mărimea unor mingi de baseball. Apoi un gardian a răcnit:

— O, Doamne!

— Dumnezeule, nu! a ţipat altul. Asta-i mai rău! Mult mai rău!

Nu-mi venea să cred ce vedeam acum. Toate muştele dispăruseră. Dar, lipite pe braţele şi feţele tuturor – pe orice porţiune de piele neacoperită – se aflau... pete mici, de culoare închisă.

Care se mişcau!

— O, Doamne, a murmurat Whit. Muştele s-au transformat toate în lipitori!

— Eu n-am zis nimic despre lipitori, am şoptit pe un ton defensiv.

După cât se părea, micii şi dezgustătorii sugători de sânge erau al naibii de elastici. Un gardian a încercat să-şi smulgă un parazit de pe buză şi acesta s-a întins şi iar s-a întins, până când s-a rupt, lăsând o mizerie gălbuie dezgustătoare. Alte lipitori se agăţau de pereţi, de birouri şi scaune – mii de lipitori, mişcându-se de colo-colo ca nişte cerceluşi gigantici în căutarea sângelui. Unele cădeau de pe tavan.

— E, probabil, cel mai respingător lucru pe care l-am văzut vreodată, a comentat Whit. Chiar şi având în vedere prin ce-am trecut la Spital. Într-un fel, îmi place.

— Hei, am exclamat, în cazul în care n-ai observat, nu par să sc târască şi peste noi.

Apoi o voce tunătoare a umplut sala de judecată.

— Încetaţi! Încetaţi cu absurditatea asta de grădiniţă! Gata cu muştele, gata cu lipitorile, gata cu dezordinile necuviincioase de orice fel...

Dintr-odată am simţit o slăbiciune în genunchi şi o amorţeală – paralizie, de fapt. Mi-am adus aminte senzaţia – Cum puteam uita?

Era acolo, tocmai îşi făcuse apariţia şi deja ruinase totul. Eticheta apăsătoare, Noul Ordin, uniformitatea plictisitoare ... totul revenise la locul lui.

— Eu sunt Cel Care Este Unicul. Doar pentru cazul în care aţi uitat sau poate v-aţi reprimat amintirea.

A înaintat cu paşi mari până când a ajuns să ne domine, pe Whit şi pe mine.

— V-am observat: aici, în sala de judecată, şi dincolo, la Spital. Vedeţi voi, copii, eu sunt pretutindeni şi, evident, sunt atotputernic, iar voi nu sunteţi! S-a uitat la Whit şi chiar i-a făcut cu ochiul. Pot chiar s-o reduc la tăcere pe sora ta. Aşa că cine se poate îndoi de puterea mea? Acum... vor fi şi mai multe teste, teste, teste, teste. Până când găsim răspunsul pe care-l caut, până când rezolvăm enigma familiei Allgood. Vreau să ştiu totul despre puterea lor! Antigravitaţie? Vindecare? Nemurire? Transformare fizică? Telechinezie?... Duceţi prizonierii înapoi la Spital! Şi gata cu tacticile bazate pe amabilitate. Dublaţi-le însărcinările, dublaţi-le testele, dublaţi disconfortul. Vreau răspunsuri!

În cele din urmă, Unicul s-a aplecat spre mine, oprindu-se doar la câţiva centimetri de bărbia mea.

— Vrăjisteria, e ceva ce-ai vrea să spui? Absolut orice? Poate că te-a jignit expresia „absurditatea de grădiniţă” pe care am folosit-o ca să descriu trucurile tale meschine de astăzi, de aici? Ei bine, cunoşti celebra zicală – sigur că da – „TRUCURILE” SUNT PENTRU COPII! Luaţi-i pe amândoi din faţa ochilor mei!

Şi apoi, jur că e adevărat, parcă a trecut un uragan de categoria a cincea prin sala aia de judecată – după care Cel Care Este Unicul a dispărut.

Pe aripile vântului?

Capitolul 43

Wisty

Care era zicala aia tâmpită? Ceea ce nu te omoară te face mai puternic. Ei bine, poate că exista ceva adevărat în ea. Mă simţeam cu siguranţă mai puternică, şi mai furioasă. Ardeam pe dinăuntru.

Când ne-am întors în celula noastră de la Spital, mă aşteptam ca Matroana să se repeadă înăuntru şi să ne paralizeze cu pistolul până când am fi implorat milă. Mă aşteptam ca Vizitatorul să vină şi să ne biciuiască până ne făcea bucăţi cu cravaşa lui. Mă aşteptam să ne arunce la demonii iadului, pentru cina lor.

În schimb, a fost ceva mai rău de-atât.

L-au trimis pe... Byron Swain!

Byron Mucosul Trădătorul Lingăul Colaboraţionistul Supraveghetorul-de-holuri Swain. Mi-aş fi dorit să fim înapoi la şcoala, pentru ca Whit să-i poată da câţiva pumni şi să-l trântească în ţărână.

— Salut, prizonieri, a rostit Byron cu vocea aia insinuantă, nazală, care putea face o statuie a lui Iisus să-şi dea ochii peste cap în semn de dezgust.

— Ce vrei? Chiar nu puteai sta deoparte? am întrebat. Sau eşti un mic ucenic de Vizitator?

— Aşadar, ne întâlnim din nou, a replicat Byron.

Ca şi înainte, arăta proaspăt înmuiat în antiseptic. Părul castaniu era pieptănat cu grijă, ochii – nişte bile reci, perfecte. Pantalonii aveau o cută tăioasă de-a lungul fiecărui crac.

Am ridicat din sprâncene.

— Asta-i cea mai bună replică pe care-ai putut-o scoate? „Ne întâlnim din nou”? Adică, o grămadă de clişee?

Când ajunsesem la Spitalul pentru cei presupuşi alienaţi, eram un copil speriat, înnebunit. Acum simţeam că ştacheta pentru înnebunit fusese ridicată destul de sus. N-aveam de gând să-l las pe Faţă de Dihor să mă doboare.

Byron s-a înroşit şi şi-a strâns buzele.

— Taci din gură, vrăjitoareo! s-a răstit. Sau îi spun Matroanei să te paralizeze cu pistolul până când nu-ţi rămâne mai mult tupeu decât al unei căpăţâni de lăptuci! Byron mi-aruncat un surâs sardonic pe care eram sigură că-l exersase într-o oglindă, probabil chiar după una dintre băile lui sterile. Acum, ascultaţi-mă bine... Aţi fost amândoi desemnaţi drept Extrem de periculoşi, ceea ce înseamnă modul în care Noul Ordin caracterizează cele mai severe ameninţări şi pe cei mai răi duşmani ai săi.

— Extrem de periculoşi, a repetat Whit. Suntem onoraţi. Am dori să le mulţumim părinţilor noştri, desigur. Şi antrenorului Schwietzer de la liceu.

Byron, sau Dihorul Flecar, aşa cum hotărâsem că ar trebui să-i spun de aici înainte, a continuat:

— Din întâmplare, se pare că există pentru voi atât veşti bune cât şi veşti proaste. Veştile bune sunt că aţi trecut toate testele alea despre care aţi auzit la proces. Iar veştile proaste? Ei bine, o clasare ca Extrem de periculos coboară vârsta execuţiei de la optsprezece la... zero. Ceea ce înseamnă... ia să vedem... că amândoi puteţi fi executaţi... mâine. A zâmbit trufaş şi şi-a netezit părul deja neted. Cum spuneţi voi? V-a mâncat pisica limba? Fără vorbe de duh vrăjitoreşti? Sincer, mi-ar plăcea foarte mult să ştiu... ce credeţi despre vestea asta de tot rahatul?

Capitolul 44

Wisty

Ei bine, măcar cineva de pe planeta asta care mărşăluia în cadenţă era fericit şi entuziasmat.

Dar zâmbetul insolent al Dihorului Flecar mă împinsese dincolo de orice limită. Iar Whit se simţea la fel ca mine.

— Crezi că asta-i nostim? a spus fratele meu pe un ton scăzut, cu pumnii încleştaţi. Şi dacă Wisty era sora ta, şi urma să fie executată mâine?

Dihorul Flecar s-a uitat la noi cu înfumurare.

— Sora mea a fost trădătoare împotriva Noului Ordin. Vorbea rar, ca să ne facă să înţelegem ideea. Şi... eu... am... denunţat-o!

Nu-mi venea să cred. Chiar şi pe vremuri, când Whit desenase mustăţi fiecărei păpuşi pe care-o aveam, şi-mi dorisem sincer ca el să nu se fi născut niciodată, ştiam cel puţin că nu l-aş fi vrut condamnat la moarte. La tortură, sigur – dar nu la moarte.

— Aşadar, crezi că suntem Extrem de periculoşi”? am întrebat, bătându-mă pe şold cu băţul de tobă.

— Da, a răspuns D.F., lumea ar fi un loc mult mai bun fără oricare dintre voi.

— Pentru că sunt o vrăjitoare înspăimântătoare? am surâs batjocoritor. O vrăjitoare rea şi înspăimântătoare?

— Exact, a replicat D.F., probabil că ţi-ai vândut sufletul pentru puterile tale demonice.

Am fluturat băţul de tobă spre el. Am văzut teama şi mândria luându-se la trântă pe faţa lui ascuţită. S-a uitat urât la mine.

— Lasă aia jos. Îţi ordon!

— Oooh, sunt o vrăjitoare rea şi înspăimântătoare, am spus cu o voce psihotică. O să te transform într-un dovleac!

Itibidi-bobidi-bu!

Apoi am învârtit bățul ca şi cum ar fi fost cu adevărat o baghetă magică.

Spre uluirea mea totală şi absolută, am auzit un trosnet veritabil de electricitate, şi din vârful bățului am văzut zburând scântei adevărate. D.F. a ţipat surprins, apoi s-a auzit un bum ca şi cum un avion tocmai ar fi trecut de bariera sunetului.

Când fumul din încăpere s-a risipit, Whit şi cu mine stăteam nemişcaţi, uitându-ne la… ei bine, la o greşeală neintenţionată.

Dar în acelaşi timp o greşeală foarte mare.

Capitolul 45

Wisty

Aş fi putut jura că am spus „dovleac”. N-am spus „dovleac”?

— Ăăă, cred că tocmai l-am transformat pe Dihorul Flecar într-un leu, am vorbit cu şovăială.

— Asta pare cât se poate de evident, a fost tot ce a reuşit Whit să răspundă.

Leul a tuşit, punându-şi o labă pe piept.

— Hmm, a vorbit el cu o voce hârâită. Apoi pisica foarte mare a deschis gura şi mai larg şi a încercat un răget, doar pentru exerciţiu.

— Schimbă-l la loc, a exclamat Whit, în timp ce mă trăgea către cel mai apropiat perete. Fă-o acum! Repede, repede repede! înainte ca dihorul să-şi dea seama că s-a transformat într-un carnivor mâncător de oameni! Încearcă să spui altceva decât „dovleac”!

Leul a mai scos un răget – chiar şi mai tare. Părea că începe să-i placă ideea de a fi leu. Apoi mi-a zâmbit – oarecum. Ceea ce am văzut totuşi, în cea mai mare parte, erau nişte dinţi foarte lungi şi ascuţiţi.

— Schimbă-l la loc! a repetat Whit, fără să-şi ia ochii de la regele animalelor.

Leul a deschis iarăşi gura şi a scos un răget uriaş, care mi-a făcut părul să fluture spre spate, umplând camera şi reverberând în pereţi.

Am ridicat bățul de tobă.

— Bibidi-bobidi-bu! am rostit cu hotărâre. Nu s-a întâmplat nimic. Desigur, nu-i aşa?

M-am concentrat. E ceva nostim în concentrarea asta – nu-ţi dai seama cât de puţin o faci, până când o faci în sfârşit. Fapt este că nu cred că m-am concentrat cu adevărat la nimic până în clipa aia, cu leul foarte mare în camera foarte mică.

— Preschimbă-te în forma ta naturală! Am mânuit din nou băţul de tobă. Fă-o! FĂ-O – VORBESC SERIOS!

Bum! Fulgere, scântei, miros înţepător – etcetera, şi fum din belşug.

Am fluturat mâna prin faţa mea, aşa că vedeam, şi a devenit limpede că nu mai exista niciun leu. Dar nu exista nici Byron, Ruşinea pentru Copiii de Pretutindeni.

Whit şi cu mine ne-am uitat unul la altul uimiţi, dar şi complet nedumeriţi.

Apoi am auzit un foşnet încet şi chiţăituri lângă uşă.

— Hmm, am comentat.

— Hmm, a repetat şi Whit.

Nu ştiu dacă vorbele mele „formă naturală” se traduseseră în magic grai în felul în care „dovleac” se tradusese în „leu”, dar, în mod clar, erau mai aproape de ţintă.

Pentru că Byron Dihorul Flecar era acum un dihor adevărat.

Capitolul 46

Whit

— Surioară... oho! La naiba, eşti bună! i-am zis.

Mda, s-a arătat ea de acord. Sunt o vrăjitoare rea şi înfricoşătoare, aşa e.

Mă bucur mult că n-ai descoperit puterile astea mai devreme, de pildă, când erai mică şi aveam obiceiul să te tachinez pentru părul tău, am replicat, iar ea a zâmbit larg, ca cum ar fi câştigat la loterie.

În timp ce ne uitam în jos, Micul Animăluţ Cunoscut Înainte Drept Byron s-a ridicat pe picioarele din spate şi a şuierat furios.

— Îi plăcea mai mult să fie leu, am presupus.

Chiar în acel moment uşa celulei s-a trântit de perete şi în cadrul ei a apărut Matroana, cu doi dintre gardienii ei cei mai periculoşi şi cei mai solizi. Spuneţi-le Joe şi Schmo. Noi aşa le-am spus.

— Ce-a fost zgomotul ăsta oribil, îngrozitor? a strigat ea, măturând camera cu ochii.

— Ăăă... ce zgomot? am întrebat, cu inocenţa unui cercetaş la o sindrofie.

— A sunat ca... răgetul unui leu, a răspuns ea, iar pielea albă ca de cadavru i-a devenit roz, din cauza stânjenelii.

— OK..., am spus, încruntându-mă uşor şi ridicând din sprâncene. Un leu? Aici? în celula noastră?

Cei doi gardieni s-au uitat unul la altul. Cu coada ochiului, am văzut dihorul furişându-se prin uşa deschisă, ţinându-se în umbră.

— Unde este Informatorul Junior Swain? a vrut să ştie Matroana.

— Îmi pare rău, dar a plecat, Matroană, am răspuns, silindu-mă să păstrez un ton respectuos. A stat doar un minut. Ne-a tras totuşi o scurtă săpuneală. E tare băiatul.

— Minţi!

Nările ei ca nişte peşteri s-au umflat, făcând să apară linii albe de ambele părţi ale nasului ei formidabil. În clipa următoare s-a repezit înainte şi mi-a înfipt pistolul cu electroşocuri în şale.

Capitolul 47

Whit

Am încremenit – aşteptându-mă să mă prăbuşesc din cauza durerii chinuitoare ca si înainte, eventual să leşin – dar am simţit decât o mică senzaţie de... gâdilat. La început, am crezut că poate nu încărcase bine pistolul paralizant, dar m-am uitat în jos şi am văzut scânteile albastre malefice, am simţit mirosul de ozon, la fel ca înainte, şi, totuşi, n-am avut parte de nicio durere groaznică. Nada. Matroana se uita urât la mine, aşteptând să cad, aşa că am gemut îndatoritor şi m-am prăbuşit în genunchi, târându-mi mâinile de-a lungul peretelui ca şi cum n-aş fi avut puterea să mă ţin drept.

I-am făcut scurt cu ochiul lui Wisty, ca să ştie că mă prefăceam.

Între timp, gardienii îşi ocupaseră posturile dincolo de uşă, iar Matroana examina ferestruica ce da în puţul de aerisire. Era clar prea mică pentru ca noi să-l fi aruncat pe Byron prin ea, cel puţin în fosta lui formă...

Apoi a investigat baia vreme de ceea ce a părut o veşnicie, ca şi cum ar fi fost posibil ca noi să fi tras apa după el la closet şi cotoroanţa i-ar fi găsit gelul de păr drept dovadă.

Atunci, m-a izbit faptul că Matroana şi lacheii ei lăsaseră deschisă uşa către hol. I-am aruncat o privire lui Wisty şi mi-am dat seama că observase şi ea. Am început să ne furişăm într-acolo, dar vedeam afară mâinile gardienilor, ţinând pregătite pistoalele paralizante. Exista oare vreun mijloc de a scăpa de ei? Poate Wisty i-ar putea transforma în broaşte?

După care am văzut ceva ţâşnind în încăpere. O umbră. S-a contopit într-o clipă cu întunericul adânc de lângă peretele îndepărtat. Wisty a făcut ochii mari – văzuse şi ea. Am schimbat priviri nedumerite, îngrijorate.

Matroana s-a uitat la noi cu suspiciune.

— Mă întorc.

Apoi a tropăit afară pe uşă.

În timp ce păşea pe lângă unul dintre gardieni, i-a trecut prin cap o idee de ultimă clipă şi i-a atins pieptul cu pistolul paralizant. Instantaneu, „Joe” a răcnit şi s-a prăbuşit ca un sac de cartofi. Ne-am holbat cu toţii la corpul lui musculos, zvârcolindu-se pe podea asemenea unui ţipar monstruos.

Matroana s-a uitat la el, s-a uitat la pistol, apoi a trântit uşa de la celula noastră şi a încuiat-o.

— Aşadar, m-a întrebat Wisty, pistoalele paralizante nu mai sunt atât de eficace în cazul tău?

N-am putut să-mi stăpânesc un chicotit.

— După cât se pare, nu, am răspuns, încercând să pătrund din nou cu ochii în beznă.

Eram sigur că văzusem ceva mişcându-se.

— Fie am căpătat o toleranţă serioasă, fie puterile noastre cresc...

M-am întrerupt când am văzut o umbră separându-se de alta. O umbră în formă de persoană. Se mişca spre noi.

— O, Dumnezeule, Whit, a exclamat Wisty. Acum văd zâne!

Capitolul 48

Whit

— Nu tocmai, a rostit umbra cu o voce care aproape că mi-a tăiat răsuflarea.

Pe măsură ce umbra se apropia de lumina slabă, devenea tot mai tridimensională. Chiar în faţa noastră, forma se... umplea, până când... ea... arăta incredibil de reală. Şi frumoasă.

— Celia, am şoptit. Ai venit!

— Celia! a confirmat Wisty. De unde ai venit?

Ne-a zâmbit amândurora, cu puţina lumină de acolo străbătându-i faţa. Nu mai părea atât de palidă acum, şi am socotit asta ca fiind un semn bun. Dătător de speranţă.

— Bună, Wisty, a zis Celia, oferindu-i zâmbetul ei cel mai fermecător.

Fusese întotdeauna foarte drăguţă cu Wisty. Şi cu toţi ceilalţi, de altfel – tocilari, obsedaţi, rockeri supăraţi, copii mici – pentru Celia nu exista nicio diferenţă. Vedea ce era mai bun la oameni – în special la mine.

— D-dar... cum? s-a bâlbâit Wisty pe când Celia se apropia de noi fără niciun sunet.

Şi, brusc, mi-am dat seama că mai era ceva diferit – nu avea miros. Folosise întotdeauna un parfum de trandafir sălbatic şi, de fiecare dată când îl simţeam, inima îmi bătea puţin mai tare şi sângele părea să pulseze mai repede. Dar acum, când inspiram adânc, tot ce puteam simţi era izul de umezeală al Spitalului.

— Pot să te... tin în braţe? am întrebat.

— Nu cred, dar putem încerca, a răspuns Celia, tot mai emoţionată. O, Whit... te rog, încearcă! Am nevoie să mă ţii în braţe!

— V-aş lăsa singuri, a spus Wisty, dar n-am unde să mă duc. O să... închid ochii doar.

Foarte delicat, am încercat să-mi pun braţele în jurul Celiei Si chiar o simţeam din nou. Hotărât, nu era fum sau iluzie, dar nu era nici chiar solidă. Am încercat să-i dau părul la o parte, să-mi lipesc obrazul de gâtul ei – ceva care-mi oferise multe clipe fericite. Dar nu-i puteam mişca părul.

Celia a înţeles imediat. A zâmbit şi şi-a aruncat părul pe spate. Gestul ăsta familiar... n-am crezut că o să-l mai văd vreodată. Probabil că era doar imaginaţia mea, dar am simţit ca si cum o adiere de aer proaspăt a străbătut camera în clipa când şi-a fluturat părul. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu mă puteam stăpâni.

— Ăsta e motivul pentru care te iubesc, a şoptit ea. Eşti altceva, Whit. Nu înţeleg tot ce se petrece, dar ştiu mai multe decât tine. După ce te-am văzut, nu te-am putut găsi imediat, şi niciuna dintre Curbe nu m-a putut ajuta să mă întorc aici, la Spital. Tărâmul Umbrelor e un loc întunecos şi complicat. .. e foarte uşor să te pierzi în el... pentru foarte multă vreme... Apoi Dihorul vostru a sosit în fugă pe Tărâmul Umbrelor printr-unul dintre portaluri. El a fost cel care mi-a arătat cum să ajung aici. Aşa că am venit să vă salvez din Spitalul ăsta mizerabil. Înainte să vă execute pe amândoi. Singura problemă este că, pentru a vă scoate de aici, trebuie să străbatem Tărâmul Umbrelor. Dar... Whit – şi Wisty, poţi

deschide ochii acum – nu sunt sigură că o să reuşim să ieşim din nou din el. Aţi putea rămâne acolo pe vecie.

Capitolul 49

Wisty

Până acum, singurul lucru care avea pe deplin sens pentru mine era cuvântul „dihor”. Nu ştiam ce naiba era o Curbă, şi absolut nimic despre portaluri ori despre Tărâmul Umbrelor. Şi eram încă prea copleşită de tristeţea asta dulce – amăruie – să-i văd pe Whit şi Celia din nou împreună, felul în care se uitau unul la altul – ca să analizez prea multe amănunte despre noua noastră realitate întoarsă cu fundul în sus.

Celia era de departe favorita mea între prietenele şi admiratoarele lui Whit. În primul rând, avea întotdeauna timp să stea de vorbă cu mine. Şi chiar să mă asculte. În al doilea rând, Celia era tot ceea ce eu nu eram şi-mi doream în secret să ajung. Obişnuiam să mă privesc în oglindă – cu pielea prea albă, pistruii prea mulţi şi grămada asta groaznică de păr roşu – şi mă gândeam că natura, genetica şi karma chiar fuseseră nedrepte cu mine.

— Hmm, am spus, neştiind măcar de unde să încep, ai găsit dihorul nostru? Nu l-ai detestat, pur şi simplu?

Celia a zâmbit din nou, arătând ca un supermodel, şi nu din genul cu nasul pe sus sau superficial.

— Nu, nu l-am detestat. Era un dihor viu, nu o Semi-lumină, ca mine. Aşa că am ştiut că e important într-un fel.

— Ce-i o Semi-lumină? nu m-am putut stăpâni să nu întreb.

— Eu sunt o Semi-lumină. Pentru că… ei bine… sunt moartă, Wisty.

Am clătinat din cap.

— Nu spune asta, Celia. Ascultă, Whit şi cu mine – ei bine, probabil cunoşti problema – ne-am trezit oarecum că avem, ăăă, puteri. Poate că reuşim să te ajutăm.

— Nu-i atât de simplu, Wisty, a continuat Celia cu răbdare. Dă-mi voie să-ţi dau ceva mai multe explicaţii. Semi-luminile, sau spiritele, trăiesc pe Tărâmul Umbrelor.

Nu puteam împiedica întrebările să curgă.

— Tărâmul Umbrelor? Seamănă cumva cu... purgatoriul? Cu limbul? Nu e locul unde merg bebeluşii morţi?

Celia s-a înfiorat.

— Păi, ăăă, nu sunt bebeluşi morţi, dar da, seamănă cu purgatoriul şi cu limbul, numai că Tărâmul Umbrelor are, să zicem, propria lui dimensiune a realităţii. Există mai mult decât prezentul, decât acel aici şi acum cu care sunteţi obişnuiţi. Oricum, Semi-luminile pot uneori să vină şi să plece prin portaluri către lumea voastră. Portalurile sunt nişte găuri între cele două tărâmuri. Se formează în timp, dar pot dispărea la fel de întâmplător. În timp ce deschiderile sunt acolo, Semi-luminile şi anumiţi oameni şi animale – pe nume Curbe – pot trece prin ele. Cum a făcut dihorul vostru.

— Nu-i tocmai dihorul nostru, a replicat Whit. E duşmanul nostru, de fapt. O mică lepădătură răutăcioasă.

— Păi, vă cunoştea, a continuat Celia. Ne-a spus totul despre voi. Ne-a spus că sunteţi programaţi să fiţi executaţi mâine.

— Nu-mi vine să cred că i-au scăpat pur şi simplu chestiile astea, am comentat. Nu-i tocmai un dihor cooperant.

Celia şi-a dat ochii peste cap.

— N-a vrut să ne spună nimic, a explicat ea. L-am torturat. Atunci ne-a spus...

Asta suna interesant.

— Torturat?

Celia a încuviinţat din cap.

— L-am ţinut nemişcat şi i-am gâdilat burtica de dihor până când i-au dat lacrimile. Până la urmă, ne implora să ne spună tot ce ştia. Nu cred că vrea acum să se întoarcă aici.

— Nu-l condamn, a replicat Whit. Dacă aş putea să ies de-aici, nici eu nu m-aş întoarce. Nici într-un milion de ani.

— Că veni vorba, dragul meu, i-a zis Celia lui Whit, ar cam fi timpul să plecăm. Trebuie să riscăm... Tărâmul Umbrelor.

Am încuviinţat din cap, dar mintea mea era în altă parte Dacă Whit şi Celia puteau fi împreună acum, de ce nu puteau fi împreună pentru totdeauna? Cumva, într-un fel oarecare, voiam s-o aduc pe Celia înapoi din morţi pentru Whit.

Putea o vrăjitoare să facă asta?

Capitolul 50

Wisty

— Trebuie să ne grăbim, a zis Celia. Nu mai pot sta prea mult în lumea voastră. Trebuie să vă scoatem din locul ăsta uitat de Dumnezeu.

— O, de ce nu ne-am gândit noi la asta? a glumit Whit, iar Celia s-a mulţumit să zâmbească.

Nu ştiu cum face ea asta. Lucruri pe care le spune Whit şi care pe mine mă fac aproape să ţip de frustrare pe ea o fac doar să râdă. Am zis deja cât de mult îmi place de ea?

— De îndată ce deschidem uşa, a continuat Celia, atingând cu mâna obrazul lui Whit, trebuie să vă repeziţi afară din celulă şi să fugiţi ca nebunii către cel mai apropiat portal să ajungeţi în Lumea de Jos.

Lumea de Jos? a întrebat Whit. Celia?

— Scuză-mă. Uit mereu – toate astea sunt noi pentru voi. Lurnea de Jos înseamnă tot ceea ce nu este Lumea de Sus, a explicat Celia, ca şi cum ar fi fost un concept la fel de evident ca, să zicem, untul de arahide şi jeleul. Sau cel puţin era, până când Noul Ordin s-a apucat să încurce lucrurile. Celia ne-a văzut privirile lipsite de expresie. Iertaţi-mă. Daţi-mi voie să explic mai clar. Noul Ordin controlează acum aproape toată Lumea de Sus – asta-i, ăăă, lumea normală cu care sunteţi obişnuiţi. Lumea de Jos conţine restul universului cunoscut – Tărâmul Umbrelor şi alte dimensiuni. Pentru moment, N.O. nu dirijează lucrurile în toate locurile astea. Dar încearcă. Cel Care Este Unicul urmăreşte controlul absolut. Cumva, voi doi îi staţi în cale. Asta-i o enigmă pe care voi trebuie s-o rezolvaţi.

— Bine, a conchis Whit, luându-şi o înfăţişare hotărâtă. Unde-i portalul? E în baie?

— Nu, ăla a dispărut deja, a răspuns Celia. Mi-a luat ceva timp să găsesc altul.

— Şi portalul pe care l-ai folosit, am insistat, unde anume e?

— La capătul holului, a răspuns Celia. Pe lângă câini, din nefericire. Apoi vă repeziţi doar către perete şi vă aruncaţi în el. O să treceţi.

— Glumeşti, a exclamat Whit. Hai, Celia! Fii serioasă!

— Nu-i cinstit, m-am plâns. Definiţia unui portal nu este un fel de „deschidere”? De fapt, sunt destul de sigură că profesorul meu din clasa a patra ar numi un perete de cărămidă antonim al cuvântului „portal”.

— Wisty, te rog, ai încredere în mine în privinţa asta. Ştiu că n-ai vrea să te repezi într-un perete cu toată viteza, dar e singura cale prin care veţi scăpa. Trebuie să faceţi ce vă spun.

M-am uitat la Celia, sperând că asta nu era o cacialma complicată. Era ea cu adevărat Celia pe care o cunoscuserăm Whit şi cu mine? Dacă era o capcană?

— Putem fugi prin perete, a vorbit Whit, pe un ton mohorât, dar foarte hotărât.

Fostul mijlocaş se întorsese.

— Şi când ar trebui să se întâmple toate astea? a întrebat el. Celia s-a uitat la noi.

— Cam într-un minut.

Capitolul 51

Whit

OK, în termeni de pregătire în caz de urgenţă, „cam într-un minut” nu intră absolut niciodată în categoria „destul timp”.

Ce altă opţiune aveam totuşi? Fie fugeam printr-un zid, fie eram executaţi. M-am uitat la Wisty.

— Ti-ai luat băţul de tobă?

L-a ridicat.

— Bifat. Băţ de tobă, a spus.

Mi-am luat jurnalul şi l-am îndesat în salopetă.

— Crezi că poţi face ceva cu câinii diavolului? am întrebat-o pe fata cu fulgere.

Wisty a ridicat din umeri cu îndoială.

— O să încerc, Whit. Dar încă învăţ lucrurile astea...

— În ordine, uite ce putem face, am spus. Odată ce ieşim de-aici, o să alergăm ca nebunii către coridorul ăla. O să ai câteva secunde să încerci ceva cu câinii. Dacă nu poţi să-i alungi, atunci o să mă năpustesc printre ei, cum fac de obicei ca să iau mâncare. O să te ţin de mână. Fugi cât de repede poţi, chiar dacă ne muşcă. E-n regulă dacă ţipi, dar să nu te opreşti!

Wisty a înghiţit în sec, arătând puţin speriată, dar hotărâtă.

— Am priceput. Ţip! Nu mă opresc! Celia a încuviinţat din cap.

— O să fiu chiar în urma voastră. Desigur, sunt imună la muşcături.

Am avut o idee de-a dreptul groaznică:

— Dacă Matroana şi gardienii din filme de groază se aruncă şi ei prin portal?

— N-or s-o facă, a răspuns Celia. În afară de cazul în care sunt Curbe în secret. Dacă sunt Drepţi şi Mărginiţi, or să se lovească doar de perete. De fapt, ar putea fi destul de amuzant.

O, bine. Aşadar, aveam ce aştepta cu nerăbdare. Am adăugat „Drepţi şi Mărginiţi” la lista tot mai lungă de termeni despre care trebuia s-o întreb pe Celia.

Mi-am şters de salopetă palmele umede. Într-un fel, urma să „traversăm” în partea cealaltă, nu? Asta nu semăna oarecum cu moartea?

Capitolul 52

Whit

— Repede! Ciocăneşte de trei ori în uşa voastră. Tare! m-a îndemnat Celia. Acum! Chiar nu mai pot sta pe-aici prea mult, Whit. Spiritul meu ar putea să moară!

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Loveşte doar în uşa aia, Whit – de trei ori! Am bătut ca şi cum viaţa mea depindea de asta – ceea ce asa şi era. În secunda următoare, am auzit broasca făcând clic.

M-am întors spre Celia.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Whit, du-te! a exclamat ea. Uşa e descuiată!

Celia a apucat clanţa… şi cumva a trecut prin uşă complet.

— Mereu uit, a murmurat. Nu mai pot apuca lucruri. Am deschis-o în locul Celiei, am luat-o de mână pe Wisty şi am scos capul pe hol.

Matroana se ridicase de la birou şi vorbea cu nişte gardieni cam la treizeci de metri pe coridor, către dreapta. Până acum, cel puţin, nu păreau să-şi dea seama de prezenţa noastră. Nu vedeam cine – sau ce – descuiase uşa. Fusese magia mea? A Celiei? A lui Wisty?

— Du-te! a rostit Celia în urechea mea, aşa că Wisty şi cu mine am ieşit cu un salt din celulă şi am alergat către ternutul post al infirmierelor.

Ne-am strecurat după colţ chiar când am auzit-o pe Matroană strigând ca din gură de şarpe, din spate:

— Opriţi-i! Încearcă să scape! Sunaţi alarma! Împuşcaţi-i mortal! Fără prizonieri!

Încă şase sau şapte paşi şi am ajuns la şirul lupilor. Podeaua se cutremura literalmente sub tălpile gardienilor, iar Matroana tuna în urma noastră.

— Grăbeşte-te, grăbeşte-te! am îndemnat-o pe Wisty. Fă-ţi treaba! Preschimbă-i în căţeluşi… în câini împăiaţi…

Wisty a rămas pe loc chiar înainte ca animalele care mârâiau şi lătrau să ajungă la ea. A ridicat băţul de tobă ca şi cum ar fi fost bagheta unui dirijor, iar câinii ar fi fost orchestra. Drăguţă imagine, dar avea să meargă?

Cu coada ochiului, i-am văzut pe gardieni şi pe Matroană apărând la cotitură.

— Îngheţaţi! a comandat Wisty cu voce tare şi şi-a fluturat băţul către câini.

Pentru o fracţiune de secundă nu s-a întâmplat nimic, aşa că am prins-o pe Wisty de mână, gata s-o luăm la goană pe aleea iadului. Apoi, scheunatul şi lătrăturile câinilor s-au stins, înlocuite de o tăcere bruscă.

Animalele chiar încremeniseră pe loc.

Labele stăteau ridicate, fălcile se căscau flămânde – câteva dintre fiare se aflau chiar în mijlocul saltului către noi, sprijinite pe picioarele din spate.

— Da! Sunt vrăjitoare! a ţipat Wisty. Să mergem!

— Perfect! Eşti uimitoare, Wisty! a exclamat Celia, chiar lângă mine. Acolo-i portalul! A arătat către capătul holului, spre un perete gol pe care nu se vedea niciun semn evident că s-ar deschide sau s-ar transforma în spumă ori altceva asemănător. Fugiţi cât puteţi de repede! Acum!

Nu-mi puteam scoate din minte filmele alea la care ne uitaserăm la orele de condus. Manechine pentru testele de accident explodând cu încetinitorul în clipa când maşinile se izbeau de ziduri.

Nu, m-am gândit. Spune-ţi doar atât: victorie, victorie, victorie!

Matroana şi gardienii erau chiar în spatele nostru, la jumătatea drumului printre câinii îngheţaţi. Aşa că m-am repezit la perete ca şi cum aş fi fost din nou mijlocaş – şi am trecut prin portal pe partea cealaltă.

Dar am pierdut din strânsoare mâna lui Wisty. S-a desprins alunecând, strigându-mi numele.

Am pierdut-o pe Wisty!

Capitolul 53

Whit

Picioarele mi-au aterizat pe ceva tare, poate o podea de piatră, şi m-am oprit cu o tumbă. Am sărit în sus.

— Wisty! am ţipat. Surioară?

De pe partea Tărâmului Umbrelor, am văzut-o încă în picioare în coridorul Spitalului. Era ca şi cum m-aş fi uitat printr-un geam de sticlă groasă, unduitoare. Celia încerca s-o prindă pe Wisty, dar nu putea, desigur. E o chestie a fantomelor, bănuiesc.

Apoi am văzut-o pe Wisty ridicând din nou băţul de tobă şi strigând:

— Eliberează!

Într-o clipă, câinii turbaţi au revenit la viaţă, năvălind în jurul gardienilor şi al Matroanei ca o grămadă gigantică în mi|locul unui teren de fotbal. Câinii nu fuseseră eliberaţi doar de vrajă, ci şi din lanţuri. Un gardian a reuşit să treacă printre animale şi s-a năpustit către Wisty, pornind să ridic pistolul paralizant.

Un câine s-a desprins de haită şi a sărit după el, lătrând ca un dulău eliberat din iad.

Gardianul şi câinele înnebunit erau pe urmele lui Wisty şi ale Celiei în timp ce se grăbeau spre... ei bine, spre orice-ar fi fost.

— Atenţie! am ţipat. Chiar în spatele tău!

Wisty a închis ochii şi s-a aruncat prin portal, poticnindu-se de-a dreptul peste mine.

— Whit! a strigat. Chiar a mers! Celia era cu ea şi, chiar în urma Celiei, câinele a plonjat şi el cu labele înainte prin portal. A ajuns la noi suspendat în aer, s-a izbit de podea şi a derapat până s-a oprit. Dintr-odată nu mai arăta atât de fioros şi de dement, cât mai degrabă complet nedumerit.

Ne-am uitat cu toţii în urmă chiar când gardianul se izbea de perete cu faţa înainte. În spatele lui, silueta în uniformă albă a Matroanei era încă atacată de haita de animale feroce. Braţele ei enorme se zbăteau, iar pistolul paralizant i-a zburat din mână, învârtindu-se în jos pe coridor. Apoi Matroana a dispărut sub mormanul de guri lacome. Pa, pa!

— Există cineva care are de împlinit o karma serioasă, a vorbit Wisty, dar în loc să mă delectez cu priveliştea, am întins mâinile să încerc s-o îmbrăţişez pe Celia într-un moment de uşurare că reuşiserăm să trecem în partea cealaltă.

Nu conta cât de stângaci şi ridicol era să încerc să îmbrăţişez o fantomă. Ăsta-i cel mai grozav lucru când e vorba de dragoste. Mă rog, după părerea mea.

Chiar în clipa aceea, un scheunat m-a făcut să tresar şi să întorc capul.

— Câinele, a zis Wisty, fixându-l cu privirea, aşteptându-se la ce-i mai rău.

— Nu, trebuie să fie în regulă – e un câine Curbă, s-a minunat Celia. O Curbă este oricine care are acces la Lumea de Jos, fie că ştie sau nu. Câinele ăsta nu ştia. Probabil că n-a fost complet spălat pe creier de către Drepţi şi Mărginiţi.

Buzele animalului erau arcuite într-un rânjet linguşitor, ca pentru a spune: „îmi pare rău că am încercat să te mănânc.”

Apoi câinele şi-a lăsat capul şi mai jos şi s-a furişat cumva către noi, târându-se pe pământ.

— Arată de parcă i-ar părea foarte rău, a spus Celia. Aş dori să-l pot mângâia. Dă-i drumul, Wisty, mângâie-l!

— Poate altă dată, a răspuns Wisty cu reticenţă. Avem mai multe probleme de rezolvat mai întâi.

Însă câinele s-a aşezat, şi o privea jinduitor, cu cei mai trişti ochi căprui, arătând mult mai puţin oribil şi dement decât în Vizuina Iadului.

Wisty s-a uitat la mine, şi am ştiut ce urma să întrebe.

— Ai înnebunit, am zis oftând.

— Sunt un nimic dacă nu iert, a vorbit ea cu seriozitate.

— Ei, bine, am mormăit. Poate că o să facă pe câinele de pază sau ceva folositor în Tărâmul Umbrelor.

Wisty mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a uitat la câine şi i-a mângâiat un genunchi. Animalul s-a ridicat prudent.

— Poţi să vii cu noi, i-a spus ea, apoi a adăugat: E o căţea. 0 să-i spun Feffer.

— Bine. Feffer să fie, am cedat. Acum hai să ne întâlnim cu nişte Curbe şi Semi-lumini şi să descoperim nişte portaluri noi.

Apoi s-a auzit o bufnitură groaznică – ne-am uitat şi am văzut faţa Matroanei strivită de peretele portalului.

— Nu e o Curbă, a constatat Wisty cu un surâs larg. Nici nu credeam.

CARTEA A TREIA

MINUNATELE LUMI NOI

Capitolul 54

Wisty

WHIT M-A APUCAT într-o îmbrăţişare de urs pe care am simţit-o ca extraordinar de liniştitoare.

— Am ieşit de-acolo! Am scăpat de ea acum!

Scăpaţi de Matroană, poate. Dar în schema mare a lucrurilor, nu eram chiar atât de sigură că nu săriserăm tocmai din lac într-un puţ mult mai rău.

În timp ce încercam să-mi recapăt orientarea, mi-a devenit limpede că această „cealaltă parte” nu era deloc ceea ce mă aşteptasem. În primul rând, era frig. Nu cât să îngheţi, dar un soi de frig umed, pătrunzător, care-ţi rănea plămânii. În al doilea rând, nu era nimic acolo.

— Ăăă... Celia... unde ziceai că ne aflăm? am întrebat.

— Acesta este Tărâmul Umbrelor.

M-am uitat în jur. Nu era prea corect să numeşti Tărâmul Umbrelor „tărâm”. Nu existau arbori, iarbă, clădiri, apă, soare – sau, de fapt, nimic în afară de ceaţă şi abur.

— Asta e... casa ta? am şoptit, strângându-mă singură în braţe ca să mă încălzesc si răsucindu-mă în jur.

Portalul, despre care crezusem că se afla chiar în spatele meu, dispăruse acum.

— N-aş numi niciodată Tărâmul Umbrelor „casă”, a răspuns Celia cu o clătinare din cap. Şi sper ca niciunul dintre voi să nu-l numească aşa.

Nu vedeam... nimic, de fapt, dincolo de Whit, Celia şi Feffer. Era ca şi cum am fi stat într-o cameră cu un fundal cenuşiu, şi tot ce se afla dincolo de trei până la cinci metri în orice direcţie părea să se topească într-un nimic ceţos. Era enervant să nu am nimic pe care să-mi focalizez ochii. M-am simţit asaltată de un val de spaimă claustrofobă.

— Celia... Whit se uita în jur neliniştit. Trebuie să plecăm din locul ăsta. Ne-ai scos din Spital. Putem...

— Whit, hai să mergem, 1-a întrerupt Celia cu blândeţe. Poate că eşti vrăjitor, dar nimeni nu poate readuce morţii la viaţă. Nici măcar Cel Care Este Unicul. Aminteşte-ţi asta. E un fapt de viaţă şi de moarte. E felul în care treci peste suferinţă.

Feffer a pornit-o cu paşi mărunţi să exploreze sau poate să găsească o veveriţă Semi-lumină pe care s-o vâneze. Căţeaua părea

să fie singura dintre noi care avea aici un simţ al direcţiei, aşa că m-am luat după ea.

— Ce-i aici, Feffer?

— Wisty, nu! a strigat Celia.

Aproape că m-am enervat auzind cum se striga la mine de parcă aş fi fost un copil de doi ani, hoinărind departe de mămica la mall – dar ştiam că Celia nu era tocmai genul nervos. Şi părea serios speriată.

— Ăsta poate fi un loc foarte primejdios pentru oameni, Simţurile tale nu funcţionează aici aşa cum o fac în lumea ta... şi dacă te îndepărtezi doar puţin mai mult de-atât de mine şi de Whit, ne-am putea pierde complet unii de alţii. Mai ales pentru că e posibil s-o iei pe o cale care te va duce într-o subdimensiune complet diferită de a noastră.

N-am înţeles partea cu dimensiunea, dar cu toate astea m-am răsucit cuprinsă de panică. N-o mai vedeam pe Feffer!

— Feffer! Aici, fetiţo! Am fluierat. Vino înapoi, fetiţo! Ciudat, mă simţeam deja ataşată de demonul iadului pocăit.

Feffer s-a întors, tropăind, direct la mine, şi am îngenuncheat s-o îmbrăţişez. Mirosul cald al blănii părea foarte real şi liniştitor în acest loc pustiu.

— Ei bine, după cât se pare, Feffer n-a avut nicio problemă, am constatat surprinsă, în timp ce câinele, adulmecând solul, se îndepărta din nou.

— Am spus primejdios pentru oameni, a clarificat Celia. Feffer e un animal, şi are instincte de animal. Noi nu folosim vederea ca să ne orientăm pe-aici. Semi-luminile şi ceilalţi care sunt acordaţi la forţele extrasenzoriale se descurcă mult mai uşor la deplasarea prin Tărâmul Umbrelor. Oamenii care au găsit portalurile, de obicei, s-au pierdut aici. Pentru vecie.

Ca pentru a sublinia oroarea acestui gând, am auzit un geamăt îndepărtat. Whit m-a apucat involuntar de mână.

— Cei Pierduţi, ne-a explicat Celia. Nu sunt prea aproape încă, şi aşa vrem să rămână lucrurile. Credeţi-mă.

— Ce ne-ar face? am întrebat.

— Ar... Calma şi stăpânită Celia arăta de parcă era gata să se piardă cu firea. Las-o baltă, Wisty. E mult prea sinistru ca să vorbesc despre asta chiar acum. Haideţi să ajungem doar undeva la adăpost.

Capitolul 55

Wisty

— Celia! Eşti teafără! am auzit pe cineva strigând, şi o latã înaltă şi blondă, poate de vârsta lui Whit, a apărut ţopăind.

Era o Semi-lumină, am presupus, chiar dacă nu mi-am închipuit niciodată fete moarte purtând maieu şi fustă creaţă... şi mestecând gumă. Şi fetele moarte chiar au nevoie de ochelari? Poate că era doar o problemă de modă.

— Ţi-ai scos prietenii! a exclamat fata, apoi a îmbrăţişat-o pe Celia, în felul în care se îmbrăţişează Semi-luminile – greu de descris.

— Ea e Susan, a prezentat-o Celia. Susan, ei sunt Whit Allgood şi sora lui, Wisty. Ţi-aduci aminte că ţi-am povestit despre Whit?

Susan şi-a dat ochii peste cap.

— Da. Domnul Minunat. Domnul Sensibil. Domnul Abdomen Perfect. Cred că l-ai pomenit pe Whit o dată sau de ouă ori. Tipul absolut rasat. Ai zis că e o operă de artă.

Am clipit. „Rasat” îmi suna cam de rahat. Celia nu era câtuşi de puţin stânjenită, deşi Whit s-a înroşit puţin în obraji.

— Bine-aţi venit, a spus Susan, care părea nostimă şi plăcută. Mă bucur că aţi ieşit din Spital. Locul ăla e complet dezgustător. Acolo am fost executată. Pentru că mestecam gumă pe stradă. Parcă...

— Trebuie să-i duc pe ei doi pe Tărâmul Liber înainte ca vreunul dintre Cei Pierduţi să-i zărească, a explicat Celia.

— Sunt de acord, a replicat Susan. Am văzut o mică haită la doar câteva minute de-aici. Probabil că au simţit că sunt oameni vii prin preajmă.

— Ei bine, hai să-i reunim pe amicii noştri cu dihorul lor erlenmeyer şi să-i scoatem de-aici.

Susan şi Celia începuseră să mă bage în ceaţă cu jargonul lor straniu, până când Celia 1-a pomenit pe Byron Trădatorul Lingău. Uitasem cu totul de el.

— Nu-i chiar dihorul nostru, a repetat Whit.

Chiar atunci s-a auzit încă un cor îndepărtat de gemete care-ţi îngheţau sângele-n vine.

— N-avem nevoie să-l aşteptăm, serios, am spus, simţindu-mi tot trupul inundat de o sudoare rece.

— Nu-i nicio problemă, a replicat Susan. Şi, oricum, mai trebuie să ne întâlnim cu cineva aici. De fapt, iată-l... Hei, Sasha! a strigat ea când un băiat a apărut în fugă.

Începeam să mă obişnuiesc cu oamenii parţial solizi, aşa că opacitatea lui părea nelalocul său pe Tărâmul Umbrelor. Apoi mi-am dat seama că era probabil un copil obişnuit, ca şi noi.

— Eşti teafără, Celia, a exclamat Sasha uşurat, în timp ce ea ne prezenta.

Părea mai mare decât mine, dar poate mai mic decât Whit, şi avea păr negru, ceva mai lung, şi ochi de un albastru închis. Purta o şapcă cu însemnele trupelor speciale ale Marinei, cu cozorocul la spate, iar pe tricoul lui scria LIBERTATEA AR TREBUI SĂ FIE LIBERĂ. Am observat şi că avea cu el un mosor care întindea nişte sfoară prin ceaţa cenuşie din urma lui.

— Aşadar, vă găsiţi drumul pe-aici folosind sfoară? l-am întrebat.

— Da, a răspuns el. Am unele calităţi de percepere a portalurilor, dar e mai bine să-mi iau o măsură de siguranţă. Iar firimiturile de pâine sunt inutile. Dar hai să vorbim despre asta mai târziu. Am auzit o haită a Celor Pierduţi pe drumul de venire încoace.

Era serios, iar pe chip avea o expresie de încredere fără griji – care însă a dispărut într-o fracţiune de secundă.

— Atenţie! a strigat el, şi a sărit în faţa noastră să oprească forma ce ieşea din ceaţă. Dar nu era decât Feffer.

— O, a exclamat el stânjenit. Presupun că aţi adus cu voi un câine.

— Ea e Feffer, am răspuns. A venit prin portal cu noi.

— Grozav, un câine Curbă, a constatat Sasha, lăsându-se în genunchi ca s-o mângâie. Sunteţi siguri că o să-i placă dihorul vostru?

— Nu e dihorul nostru, a repetat Whit. De fapt, rozătoul ăla mic, parazitul ăla, a vrut să ne execute.

Chiar atunci un alt geamăt – venind de ceva mai aproape de data asta – a pătruns prin crepuscul. Ochii frumoşi ai Celiei s-au întristat puţin.

— Sasha, trebuie să-i conduci la portalul dinspre Tărâmul Liber chiar acum.

Whit s-a întors spre ea.

— Nu poţi veni cu noi? Trebuie să vii! Celia a încuviinţat din cap.

— Sigur că o să vin. Dar nu pot sta mult, Whit. Sau o să… încetez să mai exist. Ăsta-i un alt fapt de viaţă şi de moarte.

— Hai să plecăm de-aici! a rostit o voce la picioarele mele M-am uitat în jos şi aproape că am ţipat.

— Luaţi dihorul cu voi, a spus Susan cu hotărâre. Din întâmplare, are nevoie de o baie. Şi să înveţe nişte maniere. Şi nişte abilităţi sociale.

M-am uitat urât la el.

— Nu. Tu nu poţi veni. Te urăsc din toată inima. El s-a ridicat în fund, cu ochii negri ca nişte mărgele sfredelindu-i pe ai mei.

— Tu mi-ai făcut asta! Sasha arăta impresionat.

— Ai învăţat un dihor să vorbească?

— Am fost om, a zis Byron. Iar ea e vrăjitoare. Sasha arăta şi mai impresionat.

— Şi să nu uiţi asta, am replicat cu mândrie. Feffer? Fă cunoştinţă cu Byron Trădătorul Lingău. Îl poţi mânca.

Capitolul 56

Wisty

Dar Feffer n-a avut şansă să afle ce gust avea dihorul ăla. Pentru că exact atunci am zărit primul lucru pe care-l văzuserăm vreodată pe Tărâmul Umbrelor, în afară de noi – şi ăsta era, de fapt, o ceată de umbre.

Erau departe şi pâlpâiau, dispărând de îndată ce ne-am uitau direct la ele, dar nu exista nicio îndoială că nu voiam să ne apropiem mai mult.

Celia, Susan şi Sasha şi-au dus imediat degetele la buze, făcându-ne semn să tăcem, apoi – în timp ce Susan şi Celia doar s-au topit cumva în cenuşiu – Sasha a făcut acel gest mic al trupelor de comando, indicând că ar trebui să ne luăm după el.

Cu dihorul agăţat de un crac al pantalonilor mei şi tremurând ca una dintre jucăriile alea care vibrează când le tragi de coadă, ne-am aşezat în şir în spatele lui şi am alergat de-a lungul sforii către ceea ce mă rugam să fie salvarea noastră.

— Sasha, am gâfâit după ce-am alergat un minut sau cam aşa ceva, chiar s-a făcut frig de-a binelea aici sau ce?

— Sunt Cei Pierduţi. Printre altele, absorb căldura celor vii.

— Atunci, am continuat, în timp ce tocmai îmi dădeam seama de un adevăr incomod, asta înseamnă că… sunt aproape?

— Nu mai vorbi, a fost tot ce mi-a răspuns. Dar apoi s-a oprit. Ţinea în mână capătul sforii. Şi nu era niciun portal acolo.

— Ceva a rupt sfoara, a spus el, cu teama pâlpâind în ochii lui sclipitori.

Din spatele nostru, un cor de gemete a adăugat un semn de exclamare hidos la afirmaţia lui.

Apoi Sasha a scuturat din cap ca un înotător care încearcă să-şi scoată apa din urechi şi a pornit-o prin ceaţă.

Byron, înspăimântat mai presus de vorbirea coerentă, turuia absurdităţi în timp ce mergeam după Sasha. Simţeam frigul din spate devenind din ce în ce mai intens.

Şi apoi am făcut ceva incredibil de prostesc: m-am uitat înapoi peste umăr.

Cel puţin douăzeci de umbre – cocârjate, înalte, scunde strâmbe, şchioape, dar toate supranatural de rapide – goneau după noi. Acum, erau la doar câţiva metri în urma noastră…

Erau nedesluşite, pâlpâitoare, schimbătoare, dar una dintre ele s-a înălţat şi, cu ochii galbeni cei mai oribili, cei mai hămesiţi, a părut să mă vadă.

Şi atunci am făcut ceva încă şi mai prostesc: m-am oprit şi am ţipat.

Whit m-a luat imediat pe sus şi a fugit după Sasha. Nu mă puteam opri din ţipat, iar băieţii păreau să ştie asta. Nici măcar n-au încercat să mă facă să tac. Bănuiesc că ştiau că partida era pierdută în privinţa asta – fie că Sasha ne-ar fi condus către portal la timp, fie că nu.

Şi atunci aveam să aflăm exact ce anume făceau Cei Pierduţi oamenilor.

Capitolul 57

Wisty

— OK, a spus Sasha, oprindu-se brusc. Ţineţi-vă bine.

Inima mi s-a strâns. Mă descurcam cu ţinutul. Dar să fiu sfârtecată de creaturi de umbră mâncătoare de suflete, cu asta nu mă prea împăcăm.

Dar unde era portalul? Nu vedeam nimic altceva în afară de şi mai multă ceaţă. Portalul era aici? Unde?

— Feffer! m-am oprit eu din propriile mele văicăreli şi am strigat când căţeaua, incapabilă să se stăpânească, a fugit către un petic de ceaţă care, am observat brusc, părea să se rotească precum un vârtej într-o parte.

Sângera. Rău. Arăta ca şi cum cineva ar fi rănit-o în partea stângă cu o greblă de grădină. Şi spaima din ochii ei – arăta mai mult ca un căţeluş îngrozit decât ca un fost demon al Noului Ordin…

Dar înainte să mă gândesc măcar să întind mâna s-o mângâi, a trecut pe lângă mine şi s-a aruncat în vaporii învolburaţi. Şi a dispărut.

— Ăsta-i portalul nostru, a spus Sasha. Urmaţi voi doi. Şi fiţi atenţi… Tărâmul Liber poate fi destul de sălbatic.

Cu sălbăticia mă descurcam – m-aş fi înscris bucuroasă la o excursie cu cortul în adâncul junglei pline de o haită de jaguari flămânzi. Orice în afară de scena asta de coşmar. Dar nu puteam

glumi pe tema asta cu Sasha. Printre altele, pentru că dinţii îmi clănţăneau prea tare ca să vorbesc.

Dintr-odată am fost asaltaţi de un frig atât de intens încât ardea – şi venea din faţa noastră.

Unul dintre Cei Pierduţi ajunsese cumva între noi şi portal.

Iar dacă durerea, ura şi suferinţa ar fi fost amestecate în părţi egale, li s-ar fi dat într-un fel o formă şi ar fi fost cufundate în vopsea neagră, te-ai apropia de ceea ce vedeam noi acum. Deşi exista ceva tulburător, obsedant de uman, în chipul lui umplut de obscuritate. Nu exista piele, doar un soi de suprafaţă licăritoare, întunecată, acolo unde te-ai fi aşteptat să vezi o frunte, doi obraji, un nas... şi apoi erau ochii. Fără pupile. Doar nişte tăieturi portocaliu-gălbui, sclipind ca nişte torţe pe care le-ai vedea pe pereţii iadului.

Nu voiam decât să ţip, dar acum eram complet paralizată de aerul îngheţat şi de propria mea groază.

Am făcut ochii mici din cauza frigului şi am urmărit neajutorată cum ceilalţi Pierduţi se strângeau în jurul nostru. Eram înconjuraţi.

Moment în care – şi nu ştiu de unde a găsit puterea sau curajul – Sasha a păşit către cel aflat chiar în faţa portalului, fără să ia în seamă degetele-gheare care scoteau zgomote seci, şi s-a uitat direct în ochii galbeni, mortali.

— Ne-aţi prins, a spus el. Dar o să vreţi să vă explic asta... A băgat mâna în buzunarul de la pantaloni şi a scos o bucată de hârtie. E o hartă. Cu ea, vă pot arăta unde să găsiţi un portal – nu ca ăsta, care n-o să meargă pentru cei ca voi – care vă poate duce afară din Tărâmul Umbrelor. O cale înapoi acasă.

Cumva, oribila creatură a părut să înţeleagă şi să aprecieze ceea ce spunea Sasha.

Şi apoi, cu o fluturare măiastră din mână, Sasha a mototolit hârtia şi a aruncat-o pe jos, făcând creatura să sară după ea cu un ţipăt asurzitor de mânie.

În aceeaşi clipă, Sasha ne-a împins cu îndemânare, pe Whit şi pe mine, în portal, şi toţi trei am plonjat prin el, cu Byron Dihorul Lingău Odios agăţat de pantalonii mei cu toate cele patru labe – nesuferită jigodie mică.

A urmat o senzaţie electrică, de furnicături, care a devenit din ce în ce mai puternică, până când corpul a început să mi se scuture ca şi cum aş fi fost aruncată de colo până colo într-o căruţă trasă de cai gonind pe un drum pietruit, cu optzeci de kilometri la oră.

Şi, apoi, brusc, ne-am trezit dincolo – şi afară, se părea. Senzaţia iniţială a fost cea de vânt – şi era uluitor, ca şi cum ar fi fost primul aer proaspăt care-mi atinsese pielea dupa ani de zile.

Mi-am recăpătat echilibrul, apoi m-am oprit, în stare de şoc, şi m-am uitat în jur.

— O, Doamne. Dumnezeule!

Capitolul 58

Wisty

Stăteam pe coasta unui deal arid, acoperit cu pietriş. Nu însemna mare lucru, dar soarele se afla sus, iar cerul era albastru. După toate minutele alea îngrozitoare pe Tărâmul Umbrelor, am fost pur şi simplu şocată de cât de frumoasă era lumea reală.

— Chestiile alea, Cei Pierduţi, încearcă să iasă din Tărâmul Umbrelor, nu? 1-a întrebat Whit pe Sasha în timp ce ne scuturam de praf.

— Da, se spune că de aceea se agaţă atât de tare de oameni. Vor să-i ajutăm să găsească o cale de ieşire. Şi când asta nu merge – şi nu merge niciodată – se mulţumesc să-ţi fure căldura şi să-ţi mănânce carnea.

— Dar le-ai dat harta. Asta înseamnă că acum îşi pot găsi singuri drumul în lumea reală? a întrebat Whit.

— Ei bine..

— A: nu cred că ştiu să citească;

— B: nu sunt sigur că pot supravieţui în lumea reală – cel puţin, sper că nu;

şi C: nu era o hartă, era doar o listă cu lucruri pe care trebuia să le fac odată ce ajung înapoi la bază.

— Atunci, ai inventat doar, toate astea, pe loc, şi ai păcălit chestiile alea ca să putem scăpa?

El a ridicat din umeri şi era gata să răspundă ceva, dar chiar atunci s-a auzit în aer un ţiuit ascuţit.

— Vine! a strigat Sasha şi s-a lovit de mine, doborându-mă din picioare.

M-am izbit puternic de pământ, iar aerul mi-a ieşit din piept cu un şuierat.

Am icnit ca un peşte pe uscat când un fluierat pătrunzător mi-a spart urechile, imposibil de puternic.

Apoi, bum! Sau mai degrabă, BUM! Am închis ochii strâns în vreme ce pământul se scutura ca la un cutremur. Sasha m-a strâns mai tare, acoperindu-mi capul cu mâinile. Deja îmi plăcea de el oarecum.

BUM! Alte explozii care au zguduit solul, alte scuturături, şi mai mult praf, noroi şi pietriş plouând peste capetele noastre.

— Wisty! a strigat Whit. Aveam vocea hârâită şi întretăiată.

— Whit! Feffer!

M-am înecat. Nu vedeam prea multe din cauza fumului şi a prafului de peste tot.

Am simţit că a trecut o veşnicie, dar tremurul s-a terminat în sfârşit, iar greutatea lui Sasha s-a mutat încet de pe mine. Un minut mai târziu, se terminase. Orice-ar fi fost.

— Fir-ar să fie! a exclamat Sasha, rânjind.

Faţa lui era acoperită cu un praf gros, în afară de gură şi de ochi. Îmi amintea de un clovn bizar de la circ. Am bănuit că arăt probabil la fel.

— Scuză-mă, mi-a spus, binedispus. N-am vrut să te strivesc aşa.

— Nu-i nimic, am răspuns. Am fost strivită de lucruri mai rele.

Am făcut un efort să mă ridic, simţindu-l pe Byron Lingău I Odios înfăşurat în jurul gâtului meu ca o etolă de nurcă trădătoare. Clipind ca să-mi scot nisipul din ochi, tuşind şi scuturându-mă de praf, m-am uitat în jur.

— Ce s-a întâmplat adineauri? am întrebat, văzându-l în sfârşit pe Whit.

Şi apoi pe Feffer. Şi pe Celia.

— O bombă, a răspuns Sasha, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi praful de pe el cu palmele. Toată lumea e teafără? Bănuiesc că trebuie să fi ieşit într-o zonă de război. E uşor să se întâmple una ca asta.

Suna ca şi cum asta ar fi fost un lucru la fel de obişnuit precum o cotitură greşită în drumul spre cel mai apropiat magazin de gogoşi.

Uitându-mă în jur, am văzut clădiri pe jumătate distruse, în ceea ce cândva trebuie să fi fost un cartier normal din oraş. Craterele din mijlocul străzilor erau destul de mari cât să încapă in ele camioane. Vedeam pietriş şi praf peste tot. Metal contorsionat, sticlă spartă, cabluri electrice şi bucăţi de ciment formau un covor primejdios sub picioarele noastre.

— Cine ne bombardează? am întrebat, tremurând din cap până-n picioare.

La fel se întâmpla şi cu Byron – viermele mi se cocoţase acum pe umăr, agăţat de părul meu.

— Dă-te jos! i-am spus.

— Noul Ordin lansează bombardamente în fiecare zi, ne-a explicat Sasha. Ştiu că unii dintre noi, copiii, se instalează aici, ilegal, aşa că desfăşoară atacuri aeriene. Apoi vin să ne caute. Şi-a scuturat părul din ochi. Te ţin în alertă, aşa-i?

— Da, nimic nu se compară cu puţin şoc şi groază, a comentat Whit, nevenindu-i să creadă.

Sasha a devenit din nou serios.

— Trebuie să vă ducem la adăpost imediat, copii.

— Stai, am exclamat. Whit şi cu mine trebuie să ne căutăm părinţii. O să mergem singuri. Adică, suntem recunocători şi tot restul...

Ochii Celiei şi ai lui Sasha s-au întâlnit – şi de data asta, chipul lui Sasha nu mai era atât de radios şi de deschis.

— Hm, a spus el, ar trebui să vorbim despre asta, Roşcovano.

M-am uitat urât la Sasha, iar atunci fratele meu a vorbit şi el.

— Nu-i o poreclă care să-i placă. Asta doar ca să ştii...

— Chestia este, a spus Sasha încet, că nu e sigur sau foarte inteligent, să plecaţi singuri.

Şi-a scos şapca şi a început să o răsucească în mâini. Părul des, negru ca tăciunele, îi cădea peste ochi.

— Îmi pare rău pentru asta, Pistruiato.

Capitolul 59

Wisty

Nici pistruiată, a sugerat Whit. Sau Morcoveaţă.

— Bine, am zis. Trebuie să-i găsim pe mama şi pe tatăl meu. Asta e misiunea noastră, am declarat foarte limpede. Familia pe primul loc.

Celia a venit mai aproape de mine şi a întins mâna. Am simţit o adiere subţire atingându-mi părul şi am văzut înţelegerea din ochii ei.

— Wisty, ascultă doar. Te rog! a spus ea.

Sasha a oftat, apoi a arătat în jurul nostru.

— Uită-te la locul ăsta răvăşit. Aşa arată cele mai multe dintre oraşe. N.O. preia controlul comunităţilor „demne” şi modelează totul după propria sa imagine. Restul, doar îl... rade. Adică, îl elimină complet din existenţă.

— Da, mă întristează profund. E groaznic. Pricep. Dar ce are asta de-a face cu mama si cu tatăl nostru?

— Citeşte-mi pe buze, draga mea prietenă: lucrurile sunt rele peste tot, a continuat el. N-am nici cea mai mică idee unde-ar putea fi ţinuţi părinţii tăi sau dacă măcar mai sunt... în viaţă.

Ultimele cuvinte au fost doar o şoaptă.

M-am uitat lung la el, simţindu-mi faţa golită de sânge.

— Celia, ne-ai salvat. Dacă ne-ai putut scoate din închisoare, de ce nu ne poţi ajuta să ne găsim părinţii? Trăiesc, sunt sigură de asta.

Whit se uita şi el la Celia, clar de acord că era ceva adevărat în vorbele mele. O expresie de suferinţă a străbătut faţa Celiei, dar nu a răspuns la ceea ce spusesem eu.

— Uite ce-i..., a vorbit Sasha, aruncând o privire încurcată către Celia.

Nu i-am putut descifra înţelesul.

— Hai să mergem la adăpost. Ne putem lămuri care să fie următorii paşi când ajungem pe Tărâmul Liber.

Mă săturasem de jocul ăsta al compătimirii. încrucişându-mi mâinile la piept, am bătut din picior ca puştiul ăla de doi ani de la mall.

— Nu mă mişc niciun centimetru până când nu-mi dă cineva un răspuns mulţumitor.

— Wisty, a şuierat Celia cu insistenţă, e foarte periculos aici. Sunt lucruri mai rele ca bombele, dacă-ţi poţi închipui ceva mai groaznic decât să fii aruncat în aer. Nu ştim încă unde sunt părinţii voştri. Şi, oricum, nu-i poţi salva... dacă eşti moartă.

Capitolul 60

Whit

— Opriţi-vă exact acolo unde vă aflaţi, copii. Arătaţi-mi nişte acte. Acum!

Erau vreo duzină – de fapt, unsprezece – toţi bărbaţi, probabil între şaptesprezece şi douăzeci şi cinci de ani, băieţi solizi cu muşchi solizi.

Am făcut un pas în faţă.

— Aveţi ceva împotrivă dacă vă întreb cine sunteţi voi, înainte de a vă arăta indiferent ce? E un cartier primejdios, ştiţi…

Purtătorul de cuvânt al băieţilor musculoşi părea abia trecut de douăzeci de ani. Se ridicase pe vârfurile picioarelor, gata să ne facă necazuri, mi-am închipuit eu.

— Ar trebui să ştii cine suntem. Noul Ordin. Patrula Cetăţenească. Umblăm după Rătăciţi şi după Căutaţi. Am nevoie de acte de la voi toţi. Asta e legea, prietene.

Wisty înaintase până lângă mine.

— Poate că am dori să vedem noi actele voastre, a spus ea. Prietene!

Între timp, începea să se formeze o gloată de vreo cinci zeci sau şaizeci de „cetăţeni”. Nu era prea bine.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, am zis. De acord? Wisty a ridicat din umeri.

— Sigur.

— Ce-ar fi ca pur şi simplu să plecăm cu toţii şi să rămânem prieteni? i-am zis conducătorului grupului.

Speram să vorbesc mai departe, dar el scosese deja un baston de metal. Gloata continua să crească şi devenea tot mai zgomotoasă.

— Patrula Cetăţenească, pe naiba. Mai degrabă Clubul Dictatorilor Aspiranţi de După Ore, a comentat Wisty, întotdeauna diplomată. Uitaţi-vă la voi, caraghioşi care au crescut prea mult. Patetic!

Ei bine, asta i-a scos din minţi, şi s-au repezit la atac – toţi unsprezece, cu bastoanele fluturând, cu mulţimea de idioţi din jur ovaţionându-i şi încurajându-i.

— E rândul meu… Am dat-o pe Wisty deoparte. Pot să fac asta.

Ceea ce vedea ea era faptul că Patrula Cetăţenească părea să se mişte cu încetinitorul. În realitate, nu era aşa. Numai că eu mă mişcăm foarte, foarte repede. Simţeam că pot face asta, şi aveam dreptate.

Bastonul conducătorului era ridicat, gata să lovească. I l-am smuls de-a dreptul din mână, apoi l-am izbit peste picioare şi i-am dat un pumn lateral, în timp ce cădea pe trotuar.

Mă mişcăm atât de repede încât eram în ceaţă. Le-am luat toate bastoanele şi le-am aruncat într-un canal, apoi i-am doborât unul către unul – în afara unei frumoase lovituri în care am pus jos doi odată. În cele din urmă, membrii bandei au ajuns cu toţii întinşi la pământ, văitându-se şi gemând.

— Acum, hai să vedem actele alea! m-am dus lângă ei şi am răcnit, dar Sasha mă trăgea deja deoparte, îndemnându-ne pe toţi să ne grăbim pe stradă şi după primul colţ.

— Asta a fost grozav, a comentat el.

— Aveam nevoie de exerciţiu. Şi cred că aş reuşi să mă obişnuiesc chiar şi cu chestia asta cu vrăjitoria.

Între timp, Celia mă apucase de braţ – o strângere atât de uşoară pe cât era posibil.

— A fost incredibil, Whit! Mi-a plăcut la nebunie!

— Cu siguranţă dai dovadă de potenţial, a zis Wisty şi a zâmbit larg.

Şi în clipa aia, în secunda aia, a fost ca şi cum totul era din nou aşa cum trebuia să fie, genul de viaţă pe care am crezut întotdeauna că o să-l am.

Dar numai în clipa aia.

Capitolul 61

Wisty

După demonstraţia lui Whit legată de ultimul lui set de talente, Sasha ne-a condus pe o stradă în cea mai mare parte pustie, către o clădire cu faţa ciupită de găuri de gloanţe şi de lovituri de rachetă. Nu-mi venea să cred ce vedeam. Toate astea se întâmplaseră cât timp fuseserăm noi la Spital? Timpul părea atât de... distorsionat.

— Frate, speram că am fost plecat destulă vreme pentru ca asta să înceteze. Toate bombardamentele, a zis Sasha, clătinând din cap.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

Sasha a ridicat din umeri.

— Am fost pe Tărâmul Umbrelor vreo două ore.

Whit s-a încruntat.

— De ce-ar fi asta destul de mult pentru ca, ăăă, Noul Ordin să-şi bage minţile-n cap şi să oprească bombardamentele?

Sasha s-a uitat cu surprindere la mine şi la Whit.

— Nu ştiţi? Celia...?

— N-am avut ocazia să le explic totul, a răspuns Celia.

Eram ocupaţi cu evadarea, ştii?

— Ce nu ştim? am întrebat. Ce altceva?

— O mulţime. Printre altele, timpul e diferit pe Tărâmul Umbrelor, a răspuns Sasha, continuând să meargă foarte repede. În cazul ăsta, mi se pare că am fost plecat probabil cam o lună. Nu concordă întotdeauna. Depinde de portalul pe care trebuie să-l foloseşti. O dată, m-am întors si era înainte de dimineaţa aceleiaşi zile.

Whit şi cu mine ne-am uitat lung unul la celălalt. Nu aveam niciun mijloc de a afla cât timp trecuse de când fuseserăm capturaţi. Aveam atât de multe întrebări!

După câte se părea, şi Dihorul avea.

— Aşadar, ne putem întoarce în timp până într-o zi în care Wisty chiar a făcut o baie? Părul ei a început practic să se transforme în dreaduri.

— Dă-te jos de pe mine, ingratule, am exclamat, desprinzându-l de la gât şi dându-i drumul în schimb pe spatele lui Feffer. Feffer, tu eşti un suflet mai bun decât mine. Fă cunoştinţă cu noul tău prieten.

Feffer a lătrat cu bunăvoinţă şi a dat din coadă. E posibil să fi fost vreodată un demon al iadului? Apoi Sasha s-a oprit şi a arătat cu degetul.

— Am ajuns! Casă, dulce casă presărată cu moloz! Aici ne facem veacul câţiva dintre noi. Cam mizerabil, dar l-am aranjat destul de bine.

M-am uitat în sus şi am citit firma fluorescentă stricată, atârnată de câteva sârme, a celui mai uluitor magazin universal de lux din întreaga lume. Nu-mi putusem permite niciodată nici măcar să trec pe uşile alea.

— Garfunkel? am exclamat cu răsuflarea tăiată. O să locuim aici?

Pentru o clipă, m-am simţit ca o regină.

Capitolul 62

Whit

În ciuda nesiguranţei deprimante în privinţa locului unde se aflau părinţii noştri, vocea lui Wisty era plină de entuziasm atunci când a rostit numele magazinului familiar.

— Bănuiesc că asta-i ca un vis devenit realitate, nu? i-am spus.

Mi-a zâmbit ironic în timp ce Sasha ne conducea prin uşile turnante, dintre care una fusese spartă de o rachetă, sau poate de un tanc scăpat de sub control.

— Absolut, a răspuns Wisty. Pe de o parte, am fost târâţi de lângă părinţii noştri, închişi, înfometaţi, imobilizaţi cu şocuri electrice, ni s-au refuzat toate drepturile şi libertăţile umane, bla, bla, bla. Pe de alta, uite! În dreapta mea! Parc-ar fi Ţara Minunilor a sutienelor!

Eram pe cale să fac o glumă despre cum ar fi o minune dacă ar avea vreodată nevoie de unul, dar ea a ridicat băţul de tobă spre mine şi am tăcut pe loc.

— Fără electricitate aici, ne-a spus Sasha în timp ce urcam pe o scară rulantă acum nemişcată. Aveţi idee cât e de inflamabil parfumul? Unul dintre tipii noştri a pus la punct un mic generator cu combustie. Acum putem să facem să meargă un laptop vreme de două ore cu o sticluţă care intră într-o poşetă.

Apoi ceva m-a izbit ca un banal pumn în falcă. Niciunul dintre copiii ăştia n-avea părinţi? Tocmai ajungeam la parter. Am început să mă uit în jur şi să mă gândesc: fiecare dintre copiii ăştia, Semi-lumină sau nu, are o poveste… poate chiar poveste mai rea decât a noastră.

— Şi câţi locuiesc aici?

— Cred că în jur de două sute cincizeci, a socotit Sasha, fără să numărăm Semi-luminile, care vin şi pleacă. Nu pot sta prea mult, sau...

— Nu-i nevoie să ne ocupăm de asta, a intervenit Celia, arătând neliniştită, atât de diferită de Celia cea relaxată pe care-o cunoscusem mai înainte.

Tot ce voiam să fac era s-o ţin strâns în braţe, să-i spun că totul o să fie în ordine. Dar n-o să fiu în stare s-o mai ţin vreodată pe Celia în braţe, nu-i aşa? Şi cu siguranţă nu-i puteam spune că lucrurile se vor rezolva.

— Avem propria noastră mică societate de prima clasă aici, inclusiv – ta, da! – conducătorul de săptămâna asta! a spus Sasha, conducându-ne pe un coridor către un mic grup de birouri.

Acolo, aşezată la un birou cu o plăcuţă de culoarea alamei ce purta inscripţia MANAGER, era o fată drăguţă, nu mai mare de cincisprezece ani, care apăsa preocupată pe tastele unui laptop.

Un cablu gros ducea de la spatele computerului către ceea ce părea o mică găleată de gunoi din metal, aflată cam la şase metri depărtare. Simţeam miros de fum şi de ceva care semăna a lămâi arse, venind de la laptopul alimentat cu parfum. Puah! N-am să mai privesc niciodată la fel parfumul.

Fata cea drăguţă a ridicat privirea, lăsând să-i alunece peste umăr buclele lungi, castanii. Avea pe chip o expresie care sugera că e genul direct şi practic, nu era machiată şi purta o salopetă de blugi peste un tricou pătat.

— Sasha, a spus ea, au trecut, cât, patruzeci şi trei de zile? Aveam nevoie de tine aici!.

— Nu fug de responsabilitate, dar Celia a condus operaţiunea, a replicat Sasha. Şi, ţi-aş putea atrage atenţia, a avut un succes uriaş. Însă nu există nicio evidenţă pentru portalurile alea din Tărâmul Umbrelor. Ca să nu mai pomenesc că am avut de pus la cale o evadare din închisoare... Whit şi Wisty – s-a întors către noi – faceţi cunoştinţă cu fosta mea parteneră de antrenament elementar de luptă şi conducătoarea de săptămâna asta – vă puteţi da seama pentru că stă în biroul managerului şi poartă o insignă cu MANAGER – Janine.

— Bună, a răspuns Janine, fără să zâmbească. Rămânând aşezată, a întins o mână şi mi-a strâns-o pe-a mea ca şi cum tocmai aş fi ajuns la un interviu pentru o slujbă. Bine-aţi venit, a spus, apoi i s-a adresat Celiei: Aţi mai scos din Spital şi alţi copii?

Celia a clătinat din cap.

— Mai era unul singur la etajul ăla, şi... nu putea fi salvat.

Janine a încuviinţat din cap.

— Ce păcat să descoperi Drepţi şi Mărginiţi făcând rău unui copil… Ei, asta e, lupta merge mai departe!

— Lupta merge mai departe, a repetat Celia ca un ecou, apoi s-a întors către mine. Trebuie să plec, Whit. Dar o să încerc să mă întorc.

Cuvântul „încerc” a răsunat în urechile mele ca un clopot funerar.

Capitolul 63

Whit

Aţi pierdut vreodată pe cineva apropiat? Atunci vă puteţi închipui sentimentele mele. O iubeam nebuneşte pe Celia. Era de nesuportat s-o văd smulsă de nenumărate ori tdin viaţa mea.

I-am făcut semn Celiei să vină în spatele uneia dintre coloanele cu oglinzi din magazin, pentru un pic de intimitate. Am încercat s-o ţin de mâini, prinzându-le forma într-ale mele.

— Te rog, întoarce-te, i-am spus, privind-o în ochi. Nu suport să te pierd încă o dată.

A dat din cap şi mi-a oferit iar unul dintre zâmbetele ei.

— Vreau să mă întorc. Mă bucur atât de mult – atât de mult că trăieşti… Dintre toate lucrurile de care mi-e dor, de tine mi-a fost dor cel mai mult. O, Doamne, mi-a fost dor de tine!

Apoi Celia a făcut cel mai uimitor lucru.

A venit foarte aproape de mine. Apoi şi mai aproape, până când n-am mai văzut-o. O puteam doar simţi, într-un fel mai intens şi mai intim decât oricând înainte.

Apoi ne-am contopit. Cu adevărat – eram ca o singură persoană.

Era căldură, era pace, era frumuseţe pură. Făceam parte din Celia; ea făcea parte din mine. A durat numai o clipă, dar senzaţia mi s-a părut destul de mare şi de puternică pentru ca să dureze o viaţă. Ştiam că n-o să uit niciodată. Cine-ar putea?

În cele din urmă, Celia s-a desprins de mine. Mi-a trimis un sărut din vârful buzelor şi a fugit către cel mai apropiat portal, după cât se părea în raionul de pantofi bărbăteşti, unde a dispărut.

Sincer, era ca şi cum tocmai aş fi pierdut jumătate din fiinţa mea. Am zăbovit pe lângă tenişi şi bascheţi şi mi-am şters lacrimile. Nu credeam că le-aş putea spune celorlalţi ceea ce tocmai se întâmplase, nici măcar lui Wisty.

Nici măcar nu puteam să încep să descriu cum era să fiu una cu Celia... şi apoi s-o privesc plecând iarăşi.

Capitolul 64

Wisty

— Ce vreţi să spuneţi cu „conducătoarea de săptămâna asta”? am întrebat-o pe Janine.

Era una dintre multele întrebări pe care voiam să le pun în următoarele câteva zile. Chiar acum, în timp ce Whit stătea de vorbă – sau ce altceva mai făcea – cu Celia, încercam să aflu mai multe despre viaţa de la Garfunkel.

— Adulţii au demonstrat din plin că puterea corupe, a spus Janine, pe tonul cuiva care candida pentru o funcţie, dar era cu adevărat demn de acel post. E totuşi nevoie de o persoană la comandă, de cineva care să ia deciziile finale, altfel totul o ia razna. Aşa că avem un conducător, dar care se schimbă în fiecare săptămână. Asta e săptămâna mea.

Sasha a explicat:

— Conducătorul care urmează petrece o zi învăţând ce şi cum să facă de la conducătorul precedent... S-a aplecat peste biroul lui Janine. Şi apoi, în timpul ultimei zile, o instruieşte pe următoarea persoană care-i va succeda. Merge destul de bine, la drept vorbind. Săptămâna de după douăzeci şi doi septembrie a fost incredibilă. Janine şi-a dat ochii peste cap.

— Tu ai fost conducătorul, i-am zis lui Sasha. Am priceput. El a zâmbit larg.

— A fost o perioadă glorioasă pentru revoluţie. Încă se mai vorbeşte în cercurile intelectuale despre decretul meu privind tragerea voluntară a apei la toaletă.

Janine 1-a privit pentru o secundă, apoi s-a întors spre mine.

— Avem mare noroc că tu şi cu Whit sunteţi aici, cu noi, a spus ea. Avem nevoie de talentele voastre.

— Talente? Cum ar fi transformarea nesuferiţilor în dihori? am întrebat.

— Într-un fel, da, a răspuns Janine pe un ton practic. Se pare că sunteţi mult mai puternici decât alţi vrăjitori pe care i-am descoperit.

— Aveţi şi alţii? am întrebat, uluită.

— Oarecum. Dar mie mi se pare că voi faceţi parte dintr-o cu totul altă categorie. Nu de genul trucurilor de teatru de varietăţi. Sigur, a adăugat ea, fără să ia în seamă privirea mea nedumerită,

bănuiesc că o să aflăm cu siguranţă mai multe în timpul raidului de mâine-noapte. Ajutăm să evadeze un grup de copii din închisoarea Lumii de Sus.

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Janine. I-am spus deja lui Sasha. Noi o să ne căutăm părinţii.

Janine m-a apucat brusc de braţ.

— Trebuie să ne ajutaţi, Wisty. E Şcoala de Corecţie a Noului Ordin, acelaşi loc în care aţi fost duşi după ce aţi fost răpiţi. Pe Tărâmul Liber, o numim închisoarea Lumii de Sus pentru că e un loc malefic. Ştii că viaţa copiilor depinde de asta, nu-i aşa?

— Uite ce-i, am fost acolo. Ştiu cât e de rău. Dar trebuie să înţelegi ce e pe primul loc pentru noi. Trebuie să ne găsim părinţii. Punct.

Janine încă mă mai ţinea de braţ.

— Spui că ştii, dar habar n-ai cât e de rea, cu adevărat, Lumea de Sus. N-ai nici cea mai mică idee. S-a uitat la Sasha. Du-i să-l vadă pe Michael Clancy!

Capitolul 65

Wisty

Whit se întorsese după ce-o condusese pe Celia, şi nu arăta prea bine. Nu, de fapt arăta groaznic – faţă de cum arăta el, oricum. Stors şi clătinându-se pe picioare.

— Cine-i Michael Clancy? a vrut el să ştie.

— Habar n-am. Cineva cu care vor să ne întâlnim în legătură cu o evadare din închisoare.

Am ridicat vocea ca să audă Sasha. El ne arăta drumul.

— Cine-i Michael Clancy? am strigat.

— E chiar aici, a răspuns Sasha şi a deschis o uşă către o cămăruţă întunecoasă.

Era o singură saltea pe podea.

— Eu sunt Michael, a vorbit o voce blândă. Ce vreţi de la mine?

— Spune-le povestea ta, i-a cerut Sasha. Apoi s-a întors către noi. Staţi jos lângă Michael şi ascultaţi. Puteţi să vă aşezaţi acolo, pe saltea. E destul loc.

Era loc, pentru că Michael părea unul dintre cei mai slabi copii pe care i-am văzut vreodată. Îmi amintea de poze ale victimelor foametei şi ale oamenilor din lagărele de refugiaţi pe care le văzusem... şi asta mi-a readus în minte imagini din

închisoarea Lumii de Sus şi din perioada pe care-o petrecuserăm acolo.

— Bună, Michael, am spus.

— Salut, Mike, a adăugat şi Whit.

Nu numai că băiatul arăta aproape sfârşit, dar şi ochii lui mi se păreau morţi. Totuşi, exista în el ceva arzător.

Nu ne-a întrebat cum ne cheamă, ci a trecut direct la povestea lui.

— Memoria e mincinoasă, ştiţi asta, nu? a început. Dar sunt sigur că ceea ce o să vă spun cuprinde oricum adevărul, chiar dacă toate amănuntele sunt greşite, ceea ce nu cred că sunt. Dar poate că aşa e.

— Sigur, Michael, am replicat, doar ca să ştie că-l ascultăm cu atenţie.

Glasul îl făcea să pară cu mult mai în vârstă decât arăta, aproape că-mi era frică să aud ce i se întâmplase.

— Soldaţii, complet în negru, cu cizmele bine lustruite, au venit după noi la închisoare în dimineaţa aia, şi cred că soarele răsărise deja. Eram patruzeci sau mai mulţi în grupul ăla de celule. Cu vârste, aş zice, între cinci şi şaisprezece ani. Băieţi şi fete. De multe nuanţe diferite, mă refer adică la culoarea pielii. Cu toţii „Extrem de periculoşi”. Ne-au luat, ne-au împins pe scări până într-o curte. Erau numai câţiva gardieni acolo, aşa că nu cred că se aşteptau la necazuri din partea noastră. Nici n-au avut prea multe, pentru că eram prea obosiţi, prea flămânzi – deja învinşi, în cea mai marc parte. Apoi s-a simţit un vânt incredibil, mai mult ca o tornadă, şi pe urmă omul ăla înalt şi chel a apărut chiar în fala noastră. Mirosea a migdale, cred. N-a scos niciun cuvânt, nu s-a prezentat niciodată, deşi cred că s-ar putea să fi fost Cel Care Este Unicul. Se uita la noi cu atâta dispreţ, ştiţi, ca şi cum am fi fost atât de mult mai prejos decât el... Apoi n-a făcut decât să... mişte brusc din încheietura mâinii. Doar atât. Fâs.... Şi n-a mai rămas nimic din noi, în afară de fum... şi de mirosul de piele arsă. Cumva... nu ştiu... vaporizase pe toată lumea. Apoi a dispărut. Iar eu am rămas pe loc, aşa cum stau şi aici. Nu întrebaţi, să nu îndrăzniţi să întrebaţi. N-am nici cea mai mică idee de ce am fost cruţat. Nici măcar nu-mi mai pasă.

Ochii lui Michael Clancy s-au îndreptat spre Sasha.

— Asta-i, v-am zis povestea mea. Acum, ia-i, te rog, de aici.

Capitolul 66

Wisty

Am avut nevoie de câteva ore doar ca să încep să nu mă mai gândesc la Michael Clancy, să pricep cât de cât ceea ce spusese.

V-aţi simţit vreodată capul invadat de atât de multe informaţii noi, tragice şi complicate, încât e gata să vă explodeze pe umeri? Luaţi senzaţia asta, apoi mâncaţi ceva cu adevărat dezgustător, care vă face să vreţi să vomitaţi ore-ntregi, şi-o să ajungeţi cam la ceea ce simţeam eu în acel moment.

Să recapitulăm:

1. Eu, banala şi obişnuita Wisty, sunt vrăjitoare. Whit cel cu abdomen perfect este vrăjitor. Nu ştim prea bine cum să ne controlăm puterile.

2. Whit şi cu mine am fost condamnaţi la moarte de către un individ perfid, numit Cel Care Este Unicul.

3. Şi părinţii mei sunt căutaţi pentru trădare. Şi încă nu avem habar unde sunt sau dacă mai trăiesc.

4. Am fost torturaţi într-o închisoare care „înăbuşă magia”. Aşa că e posibil să fim chiar mai puternici decât credem.

5. O fată moartă – care se întâmplă să fie marea dragoste a adolescenţei fratelui meu – a apărut în mod misterios şi ne-a salvat din închisoare.

6. Eu l-am transformat pe Byron Swain într-un dihor. De asta sunt foarte mândră.

7. Lumea este de fapt multiplă, nu unică. Între Tărâmul Umbrelor, Tărâmul Liber, Lumea de Sus şi Lumea de Jos, e greu să nu pierzi socoteala.

8. Iar una dintre lumile astea e condusă de o gaşcă de copii... din biroul managerului dintr-un magazin universal pe jumătate demolat. Nu e paradisul, dar măcar e un loc unde încă domneşte libertatea.

9. Mi se cere să ajut la organizarea unei incursiuni într-o închisoare, care-ar putea salva nişte copii de la vaporizare. Dar poate că nu. De fapt, poate duce la uciderea tuturor.

Bine, aşadar erau o mulţime de lucruri de care trebuia să ne ocupăm, dar uneori o listă chiar te poate ajuta să înţelegi şi să controlezi viaţa. „Să iei lucrurile pe rând” este una dintre cele mai folositoare filosofii.

Săptămâna viitoare era săptămâna viitoare. În acest moment, numărul nouă era singurul care avea importanţă pentru cei din jurul meu şi al lui Whit.

Dar noi ţineam încă la punctul trei.

Capitolul 67

Wisty

— Prin urmare, incursiunea asta... E mâine? am întrebat. La închisoarea Lumii de Sus? Ştiţi cum arată planul închisorii? Nu că îmi iau vreun angajament pentru Whit sau pentru mine. Nu pot face asta.

Janine a apăsat repede câteva taste, iar pe ecranul computerului a apărut schema unei clădiri. Byron Detestabilul Dihor Flecar Faţă-de-Şobolan Swain a sărit de pe Feffer, s-a cocoţat în grabă pe spatele meu şi mi s-a aşezat pe umăr ca să vadă mai bine.

Am răsucit capul spre el.

— Încetează să te mai caţeri pe mine, sau îmi declanşez flăcările şi te transform în cel mai scârbos şiş-kebab din lume, m-am răstit la el. Asta-i tot ce ne mai trebuie, un dihor-spion prefăcut, care să spună Noului Ordin toate planurile noastre!

Byron s-a lăsat înapoi pe podea.

— N-o să spun! a protestat, ghemuindu-se. Niciodată. N-o să se întâmple aşa ceva.

Janine a clipit.

— Dihorul e spion? E un dihor vorbitor?

— E o poveste lungă, am spus. Dar n-am încredere în dihorul ăsta la o distanţă mai mare decât îl pot eu arunca, ceea ce bănuiesc că ar însemna cam zece metri, am cugetat eu, uitându-mă la el. Cât cântăreşti acum?

— Nu sunt spion! a exclamat Byron. Crezi că m-aş putea întoarce la ei? Când arăt aşa? Aş putea şti secretul universului şi ei tot m-ar executa în jumătate de secundă.

— Chiar şi aşa, ieşi afară. Pleacă! am vorbit cu fermitate, arătând spre hol.

Cu un aer insultat şi rănit, Byron a pufnit şi a traversat podeaua în fugă.

M-am întors către schema închisorii.

— Bun, care ziceaţi că-i planul să salvăm copiii ăia? Aveţi un plan?

Capitolul 68

Wisty

— Mai întâi, pentru acomodare, trebuie să vă oferim un tur rapid al primei citadele a Noului Ordin, a început Janine. Ei o numesc Oraşul Progresului, pentru că este comunitatea lor ideală, este modelul lor din vitrină pentru oraşele cu care vor să acopere întreaga planetă. Locul e plin de erlenmeyeri.

Şi-a dus două degete la gură şi a scos un şuierat asurzitor. Doi tipi au apărut în fugă. Janine a făcut semn din cap către cel înalt, slab şi foarte curăţel.

— Jonathan o să vă conducă în tur. Dar mai întâi, Emmet o să vă ajute cu deghizarea.

— Deghizarea? a întrebat Whit.

— Absolut, a insistat Janine. Trebuie să vă confundaţi cu decorul – nu puteţi arăta prea bine. Altfel, ştiţi voi – să li se taie capul!

Emmet, un băiat blond foarte arătos, a zis:

— Hai! Mai întâi, mergem la cosmetică. O să vă fac machiajul. Nu vă faceţi griji – sunt foarte bun.

Vreo oră mai târziu, părul meu complet de necontrolat era strălucitor şi periat, şi ţinut departe de faţă cu o fundă de păr, ingenios plasată, şi de vreo două duzini de agrafe. Purtam haine roz şi verde-limetă ca la un club de golf, în loc de negrul şi griurile obişnuite pe care le prefer.

Byron Dihorul Mieros se urcase pe dulapul cu acte. Acum se uita la mine de sus până jos cu ochişorii lui ca de mărgele.

— Arăţi foarte drăguţ, a comentat. De fapt, chiar sunt de acord cu noua ta înfăţişare.

Am scos limba la el, în timp ce Whit se apropia de mine. Avea faţa rozalie şi curăţată, părul tuns scurt – mai scurt chiar decât de obicei – şi arăta mai îngrijit decât arătase de multă vreme. Dacă n-aş fi fost sora lui, aş fi putut chiar să spun că era chipeş. Dar din moment ce sunt sora lui, am spus:

— Ei, salut, domnule, nu cred că ne-am cunoscut. Eu sunt Wisty Vrăjitoarea cea Rea. Dumneavoastră?

— Ăăă, băiatul de pe afişul Gărzii Naţionale.

Feffer s-a apropiat şi a adulmecat în jurul nostru ca să se asigure că eram tot eu, iar Whit era cu adevărat Whit. Amândoi am trecut testul şi am fost linşi.

— În ordine, a spus Jonathan, venind spre noi.

Chiar era înalt, cu câţiva centimetri în plus chiar şi faţă de Whit. Dar cântărea probabil cam cât mine. Cu pielea palidă şi părul blond, de nuanţa nisipului, semăna cu un baton de ciocolată albă.

— Câteva lucruri esenţiale pe care trebuie să vi le aduceţi aminte: înainte de orice, fără trucuri. Nu vorbiţi cu nimeni dacă nu trebuie neapărat. Dacă e nevoie să vorbiţi, amintiţi-vă să zâmbiţi şi

să spuneţi „doamnă” sau „domnule”. Nu traversaţi strada decât pe culoarea potrivită a semaforului, nu faceţi baloane de gumă de mestecat în public şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu lăsaţi câinele ăla să-şi facă nevoile. Toţi câinii din Oraşul Progresului sunt dresaţi să folosească litiere în casă, ca pisicile.

— Sună ca un loc ordonat, a mormăit Whit. Şi cei cu „trucurile”?

— Fără chestii vrăjitoreşti ciudate, a declarat Jonathan. OK, hai să mergem să ne întâlnim cu inamicul!

Capitolul 69

Wisty

PRimul lucru pe care l-am observat în Oraşul Progresului era că Cel Care Este Unicul se afla, literalmente, peste tot – pe afişe, în tablouri, în filme, pe prima pagină a ziarelor, în fresce. Cine era descreieratul ăsta? Credeam că oamenii ca el ajungeau la putere numai în alte locuri, în cărţile, de istorie, în poveştile fantastice.

Până acum, nu observasem niciodată cât de mult are literatura fantastică de-a face cu realitatea.

Ceea ce am observat în continuare la Oraşul Progresului era vopseaua proaspătă. Nu puteai scăpa de miros. Totul era atât de ordonat şi de perfect... Nici nu erau prea mulţi copii prin preajmă, iar când vedeam adulţi, ne priveau cercetător. Whit şi cu mine am învăţat să copiem surâsul instantaneu al lui Jonathan.

Am văzut însemne ale noului regim peste tot: abţibilduri Uriaşe pe maşini lucitoare de teren şi dubite în culori vii, pe care erau scrise lucruri cum ar fi: Spuneţi da pentru N.O., sau: Dacă vedeţi ceva, spuneţi ceva. Şi: Spuneţi nu artei! Ori, cea mai înspăimântătoare dintre toate, după părerea mea: Mândrul părinte al unui tânăr informator al Noului Ordin.

— O, Doamne, am exclamat, zărind o clădire joasă, cu ornamente cromate, şi am simţit imediat cum mi se înmoaie genunchii. Un restaurant!

Ideea de a avea parte de o masă tihnită aproape că mi-a smuls un scâncet.

— Ar fi periculos să intrăm acolo? Te rog?

— Nu, cred că se poate, a răspuns Jonathan. Amintiţi-vă doar de maniere. Gândiţi-vă mereu: „Noul Ordin”.

Înăuntrul restaurantului, aproape fiecare separeu capitonat cu vinil roşu era ocupat de adulţi. Un tip cu şapcă decolorată ştergea încontinuu o tejghea orbitor de albă. Ne-am aşezat în faţa

lui pe nişte scaune rotative. Stomacul îmi ghiorăia, ceea ce era destul de stânjenitor.

— Da? a întrebat omul de la bar. Vă ajut, oameni buni?

— La naiba, domnule, e greu să ne hotărâm, am răspuns, încercând să radiez un aer de Dihor Flecar şi de Jonathan cât mai bine posibil. Aţi putea, vă rog, să-mi daţi o îngheţată cu suc şi un cheeseburger mare? Mulţumesc.

— Wisty, a spus Whit cu voce scăzută, aplecându-se spre mine, cu răsuflarea caldă în urechea mea, simţi ceva... ciudat? Pentru că eu cu siguranţă simt.

Foarte nonşalantă, mi-am rotit scaunul.

M-am uitat în jur, dar n-am văzut nimic altceva decât oameni care înfulecau burgeri, cartofi prăjiţi şi milkshake-uri. La tonomat se auzea imnul Noului Ordin – o melodie monotonă cu bătăi rigide de tobă, mixate stângaci cu o divă emo plângăreaţă. Îh. Îţi dai seama că lucrurile s-au înrăutăţit în clipa când marşurile militare trec drept muzică pop.

Apoi o anume femeie mi-a atras atenţia. O mulţime de rimel, păr foarte bogat. Mi-a aruncat o privire stranie. După care s-a întors către celelalte persoane din separeul ei. Două femei între două vârste, cu mult prea mult machiaj pe faţă, şi părul la fel de bogat...

— Da, am şoptit. Cea cu snopul de păr. Alte două la fel ca ea. Se uită la noi.

— E vrăjitoare, am auzit atunci o voce.

Am încremenit în mijlocul unei rotaţii pe scaun. Firicelele de păr de pe braţe mi s-au ridicat drept ca nişte soldaţi ai Noii Epoci.

Omul de la tejghea a ridicat ochii de la curăţatul lui obsesiv şi s-a încruntat ca şi cum s-ar fi tras un foc de armă.

— Ce-aţi spus, doamnă Highsmith? a întrebat el.

— Fata aia cu păr imposibil de roşu, de-acolo. E vrăjitoare, a răspuns doamna Highsmith cu mai multă hotărâre. Era aceeaşi femeie care se uitase la mine. Şi băiatul ăla blond – cel chipeş – şi cu el e ceva în neregulă!

Îşi dădea seama că sunt vrăjitoare – pentru că şi ea era.

Capitolul 70

Wisty

— Te-ai prins fiindcă asta eşti şi tu, am replicat.

De fapt, n-am spus câtuşi de puţin aşa ceva. Învăţasem câte ceva despre autocontrol de când fusesem arestată şi condamnată

la moarte. Aşa că am făcut ochii mari, i-am dat peste cap şi am jucat unul dintre cele mai bune roluri din viaţa mea.

— Unde? am zis cu răsuflarea tăiată, învârtindu-mă pe scaun.

Am căutat de la un capăt la altul al restaurantului, uitându-mă cu teamă la fiecare.

— Sora mea cu siguranţă nu e vrăjitoare! a exclamat Whit cu o uimire convingătoare.

Bărbaţii atrăgători sunt grozavi la aşa ceva, în special cei sinceri – credeţi-mă. Am trăit alături de teatrul lui Whit de când eram bebeluş.

— Fata asta tocmai a primit Steaua de Onoare a conducătorului de Sector, a adăugat Jonathan.

Şi el era destul de bun.

— Poate... poate doamna Highsmith are închipuiri? am sugerat. Poate că... vede lucruri? E posibil? Hmm? Doamnă Highsmith, ai cumva viziuni?

Acum, toţi ochii erau aţintiţi la femeie şi la prietenele ei dubioase. Ea s-a înroşit violent.

— Testaţi-o! a rostit cu o voce ascuţită, stridentă.

— Aş fi încântată să fac un test, am replicat repede. Dacă faci şi tu unul.

Toată lumea era absolut tăcută, aşteptând să vadă ce-o să facă ea mai departe. Dintr-odată, m-a cuprins mânia. Dacă ştia ce înseamnă să fii altfel, de ce i-ar persecuta pe alţii la fel ca ea?

— Nu sunt eu, ea e! a exclamat doamna Highsmith. Acum oamenii din restaurant începeau să murmure. Era limpede că deveneau suspicioşi.

Am invocat în minte o imagine a mesei unde stătea ea. I-am văzut furculiţa de metal, acolo unde era aşezată, pe şerveţelul de lângă farfurie.

— Tata zice să nu vorbesc cu oameni ca ea, a spus Jonathan, alunecând de pe scaunul lui şi retrăgându-se cu spatele către uşă.

Whit şi cu mine ne-am ridicat şi noi.

— Hai să mergem, a adăugat Jonathan. Am terminat aici. Să raportăm locul ăsta.

În următoarea jumătate de secundă, am văzut furculiţa, am simţit-o şi am ştiut în mintea mea ce trebuia să fac cu ea.

De aceea, furculiţa s-a ridicat de pe masă şi a şuierat prin aer – drept spre faţa mea.

— Ajutor! am ţipat, ridicând repede mâinile. Să mă ajute cineva! Vă rog!

Furculiţa s-a lovit de dosul palmei, mai tare decât avusesem intenţia, de fapt. Am ţipat, ceea ce ajută de obicei la crearea unui

efect perfect. Clienţii restaurantului au izbucnit într-un tumult asurzitor, provocat de şoc şi de dezaprobare.

— De ce încearcă să mă rănească? am scâncit. Cum a făcut asta? E nefiresc! M-a înţepat cu furculiţa! A zburat!

— Chemaţi serviciile de securitate! s-a ridică cineva în picioare şi a strigat. A rănit-o pe fata cu Steaua de Onoare! Este vrăjitoare!

— Nu sunt eu, ea e! a ţipat iarăşi doamna Highsmith, în timp ce mulţimea se îndrepta spre ea.

Pentru prima oară, m-am simţit doar un picuţ vinovată pentru puterile mele.

Adică, poate că era doar o bătrânică neajutorată şi ţâfnoasă.

Dar cu siguranţă mă îndoiam de asta!

Capitolul 71

Wisty

Omul de la tejghea a examinat repede un soi de schcmă – ca acelea afişate de obicei pentru a arăta cum să salvezi o victimă care se îneacă – şi a strigat:

— Imobilizaţi-i strâns braţele ca să-i opriţi circulaţia, apoi puneţi-i căluş ca să nu mai poată face vrăji!

Între timp, noi am pornit încet către uşa de la intrare, aruncând priviri nervoase în urmă, la fiecare pas. Sirenele vuiau în direcţia noastră, gonind din ce în ce mai aproape.

O vedeam pe doamna Highsmith ţintuită de fereastra de sticlă, cu cel puţin zece şerveţele de hârtie îndesate în gură pe post de căluş improvizat. Chiar îmi părea rău pentru ea.

Apoi bătrâna a observat că o priveam. S-a uitat fix la mine pentru o clipă, cu răutate, după care a început să strălucească – exact aşa cum făcusem eu atunci, la Spital. M-am simţit oarecum uşurată. Instinctele mele fuseseră corecte: chiar era vrăjitoare!

Şi-atunci, a urmat ceva neaşteptat: am văzut-o făcându-ne un semn din mână, să plecăm. Era de partea noastră?

Apoi totul a devenit şi mai ciudat. Cetăţenii care-o atacau s-au înălţat în aer ca nişte baloane de mărimea unui om. Apoi au fost aruncaţi înapoi, departe de ea şi de prietenele ei vrăjitoare, rostogolindu-se şi dându-se peste cap în fundul restaurantului, ţipând:

— Ajutor, ajutor!

Ţinându-şi ochii aţintiţi asupra mea, şi-a scos cu nonşalanţă şerveţelele din gură. Prietenele ei continuau să-şi molfăie calm

sandvişurile şi să-şi soarbă ceaiul. Apoi a urmat cel mai bizar lucru – a ridicat mâna dreaptă, dar numai arătătorul noduros şi degetul mic, ca şi cum mi-ar fi arătat scurt un semn.

Sau poate arunca un blestem asupra mea? Despre asta era vorba?

Iar în clipa următoare, ea şi cu prietenele ei arhaice au dispărut. Puf, s-au dus.

— Un sabat, i-am şoptit lui Whit. Ăla a fost un sabat al vrăjitoarelor.

Capitolul 72

Whit

În noaptea incidentului cu doamna Highsmith, am dormit cu toţii în raionul de paturi şi băi de la Garfunkel, sperând că nu fuseserăm blestemaţi şi că n-o să ne trezim transformaţi în broaşte râioase. Pariez că n-aţi ştiut că puteţi face să încapă într-un pat dublu doi adolescenţi, un câine mare şi un dihor trădător. Sigur, ajută faptul că unul dintre copii pluteşte la mai mult de jumătate de metru deasupra saltelei în timpul ciclurilor sale de vis.

Totuşi, în unele dintre paturile foarte mari de lângă noi dormeau câte şase sau şapte copii. Eram câteva sute în magazin. Pe saltele, în saci de dormit, pe grămezi de perne decorative, înfăşuraţi în aşternuturi şi prosoape de baie… Era ca o tabără de vară postapocaliptică, fără supraveghetori. Uşurarea de a fi afară din Spital şi departe de Matroană, de Vizitator, de judecătorul Ezekiel Unger şi de regimul de coşmar al Noului Ordin făcea ca totul să pară în mod categoric îmbietor.

În dimineaţa următoare, mă uitam într-o oglindă aflată lângă cabinele de probă ale bărbaţilor. Găsisem un set de greutăţi la raionul de mărfuri sportive şi-mi dădusem seama cât de slăbit ajunsesem în închisoare. Am început să fac din nou exerciţii, recăpătându-mi forţa, ştiind că până la urmă o să am nevoie de ea.

— Hmm…

O tuse în spatele meu m-a făcut să tresar.

— Vrăjitor Allgood… Era Janine.

— E cineva cu care aş dori să faci cunoştinţă.

Ca de obicei, oricât de drăguţă era Janine, avea un chip la fel de solemn ca un director adjunct de şcoală. Fata de lângă ea zâmbea totuşi larg. Avea probabil şaisprezece sau şaptesprezece ani, pielea întunecată şi era mai curând scundă, dar cântărea probabil vreo nouăzeci de kilograme.

— Bună, a spus ea, întinzând mâna. Eu sunt Jamilla. Sunt şamanul.

— Poftim? am exclamat, strângându-i mâna oricum.

Am observat că ochii ei căprui sclipeau şi că părul creţ şi rebel forma o claie pufoasă de jur împrejurul feţei.

— Şamanul, a repetat Jamilla. Cu alte cuvinte, încă o aiurită. Cam ca tine şi ca sora ta, numai că nu fac propria mea magie. Ajut doar alţi oameni să facă trucuri. Am lucrat cu câţiva vrăjitori, i-am ajutat să-şi pună la punct puterile.

— Bună, a zis Wisty, venind alături de noi. Ştim că avem puteri speciale – dar uneori sunt greu de controlat. De fapt, cea mai mare parte a timpului.

— Sunt greu de stăpânit harurile magice, ne-a liniştit Jamilla. Tocmai am descoperit că există o scală, de la oameni care ştiu cine sună la telefon la câţiva care pot face tot soiul de obiecte mici să plutească prin aer. Unii pot spune chiar ce ai în buzunar sau în poşetă...

Jamilla a surâs şi a ridicat din sprâncene ca să arate cât de impresionată era de asta.

Wisty şi cu mine am schimbat priviri.

— Te ascultăm.

— Dar sunt curioasă să aflu ce puteţi face voi. N-am mai văzut niciodată Noul Ordin cheltuind atâtea resurse şi timp cu cineva. Adică, sursele noastre ne spun că au umplut toată porcăria aia de balamuc cu materiale atenuatoare de magie doar pentru voi doi.

— Cred că ar trebui să fim măguliţi, am replicat sec. Însă e aşa cum a spus Wisty – putem face unele vrăji, dar sunt greu de controlat.

— Cum ar fi? a întrebat Jamilla cu nerăbdare.

Alţi copii începeau acum să se adune în jurul nostru.

— Păi, cum ar fi asta, a răspuns Wisty şi a izbucnit în flăcări.

Cu toţii au început să ţipe şi să se dea înapoi, chiar şi şamanul.

— Ce-ţi mai place să te dai în spectacol! i-am spus eu lui Wisty.

Capitolul 73

Whit

Sora mea stătea pur şi simplu acolo, cu flăcări mai lungi de un metru ieşind din ea şi biciuind aerul, clipind din ochi fără griji, cu faţa înflăcărată. Aşa cum vă puteţi închipui, toată lumea ţipa ca...

ei, ca nişte copii care privesc pe cineva în flăcări. Înainte de a avea măcar ocazia să-mi dau seama cum să înăbuş flăcările, focul ei s-a stins.

— Am reuşit! Wisty şi-a fluturat pumnul în aer. M-am stins singură!

— Bate palma, surioară! am exclamat. Aşa mai zic vrăjitoare!

Jamilla arăta ca şi cum i se făcuse puţin rău.

— Ai făcut asta intenţionat? a întrebat ea cu glas răguşit.

— Da, absolut, a răspuns Wisty. În majoritatea cazurilor, se întâmplă accidental, cum ar fi atunci când sunt de-a dreptul furioasă. Dar asta a fost prima oară când am reuşit să pornesc şi să opresc focul de una singură. De obicei, cineva trebuie să mă enerveze serios – şi apoi să-şi facă rost de un extinctor.

Jamilla a scos un fluierat încet de uimire.

— Ce altceva mai poţi face?

— A plutit, a vorbit un băieţel care nu părea să aibă mai mult de cinci ani, arătând spre Wisty. Am văzut când o făcea. A plutit astă-noapte. Ca un balon, deasupra patului.

— O, da, a recunoscut Wisty, stânjenită. Uneori fac asta. Nu intenţionat.

Am auzit răsuflări întretăiate şi murmure din mulţime.

— Whit şi-a băgat mâna printr-un perete, a continuat Wisty. Şi a oprit în aer un ciocănel de judecător. Iar eu am aruncat o furculiţă spre mine însămi – o poveste lungă – şi un îngheţat o haită de câini de pază la Spital.

— Ai… în…, a bâiguit Jamilla, gata să leşine.

— I-am şi dezgheţat, a adăugat Wisty pe un ton defensiv. Nu i-am lăsat aşa. N-aş putea face asta unor câini. Întreab-o pe Feffer. Şi uneori strălucesc – cam cum a reuşit vrăjitoarea aia din oraş, chiar înainte să-i facă să zboare pe toţi oamenii din restaurant. Încă nu ştiu ce înseamnă asta.

Toată lumea ar fi putut fi mult mai sceptică, dar tocmai văzuseră o flacără rece umană.

— Lipitorile, mi-am adus aminte, dând din cap.

— O, da, a adăugat Wisty. Am făcut o mulţime de tăuni, chiar dacă încercam să fac un gândac uriaş.

S-a înfiorat.

— Şi mai e şi mititelul de mine, s-a auzit o voce jos, la picioarele noastre.

— Dihorul tău vorbitor? a întrebat Janine.

— N-a fost întotdeauna dihor, a recunoscut Wisty. Dar asta e forma lui adevărată.

— Forma mea adevărată a fost leul, a chiţăit el.

— Aia a fost probabil forma ta opusă, a spus Wisty, încruntându-se amenințător la Byron, care i-a răspuns cu o privire mânioasă.

— O, Dumnezeule, a exclamat Jamilla, mutându-şi privirea de la noi la Janine.

Janine a făcut ochii mari.

— Crezi? a exclamat ea. -Janine, cred că ei sunt!

— Care ei? am întrebat. Ei ce? Chiar voiam să aud asta?

— Eliberatorii, a izbucnit Jamilla, cu ochii încă aţintiţi asupra noastră. Salvatorii. Ascultaţi! Există o profeţie – şi este despre voi doi!

Capitolul 74

Whit

Jamilla s-a întors şi s-a repezit către un perete apropiat, pe drumul către tejgheaua pentru împachetat cadouri. Părul pufos îi sălta în jurul capului ca un arc de jucărie Slinky. Peretele avea în faţă un cordon de catifea care să ţină lumea la distanţă, dar Jamilla a păşit de-a dreptul peste el.

— Asta de-aici e Zidul Profeţiei. Uneori apar mesaje pe el. De obicei sunt doar chestii legate de magazin, cum ar fi Reduceri imense în ianuarie. Dar uneori e Duceţi-vă pe Strada a Cincea. Salvaţi un copil orfan din casa de la numărul douăzeci şi patru, lucruri de felul ăsta. Cu ceva vreme în urmă, a prezis că doi Eliberatori care au calităţi magice or să vină să ajute la răsturnarea Noului Ordin. Aşadar, prieteni, voi trebuie să fiţi cei adevăraţi, ştiţi ce vreau să spun... S-a întors către grupul de copii care veniseră după noi la Perete. Crede cineva de-aici că e doar o coincidenţă? Cineva? Cineva?

Dintr-odată, cu toţii au început să bată din palme şi să ovaţioneze zgomotos.

Adică, toţi în afară de Wisty şi de mine.

— Ha, am făcut eu.

Era doar un perete, un perete gol. Să fi fost asta ultima şi cea mai mare profeţie? Nada? Nimic? Însemnând fie că eram pe cale să alunecăm într-un spaţiu vid, fie, aproape la fel de sumbru, că nimic nu avea să se schimbe?

— Nu, serios, mesajul a fost acolo, a vorbit Jamilla. Aşteptaţi câteva secunde. Nu apare totdeauna.

Ne-am holbat la peretele gol, cu o bucată de tapet pânzat răsucindu-se la un colţ. Cu nimic ieşit din comun...

Wisty s-a uitat la mine, iar eu am ridicat din umeri mai mult ca de obicei.

— Păi, apare şi dispare, a explicat Janine, dându-şi părul pe spate. Dar l-am văzut cu toţii.

Diverse capete din mulţime au încuviinţat. În regulă. Poate că peretele rămăsese pur şi simplu fără profeţii pe ziua de azi.

— Chiar dacă ai dreptate, am spus, cum ar trebui să răsturnăm noi un guvern îndeajuns de puternic încât să distrugă oraşe întregi şi să construiască unele noi? În plus, noi încă vrem să ne căutăm mama şi tatăl.

— V-am spus asta de la început, a adăugat Wisty.

— Uite! a exclamat cineva, şi m-am întors din nou spre Zidul Profeţiei.

De data asta am văzut conturându-se litere. Ce nai...?

ÎNTR-O ZI, CURÂND,
COPIII VOR CONDUCE LUMEA...

M-a străbătut un fior. Auzisem vorbe asemănătoare şi înainte – de la Celia. Mesajul continua:

...ŞI VOR FACE O TREABĂ MAI BUNĂ
DECÂT AU FĂCUT VREODATĂ ADULŢII.

— Oho, a murmurat Wisty. Tare.

Brusc, Sasha a venit în fugă la Janine şi i-a şoptit ceva la ureche. Janine a ascultat, a dat din cap, şi a părut să devină agitată – total atipic pentru ea.

S-a uitat la Wisty şi la mine.

— Sasha, spune-le. Dă-i drumul.

— Tocmai am primit un mesaj de la spionii noştri care monitorizează închisoarea Lumii de Sus. Pentru mâine dimineaţă sunt programate mai multe exterminări. Vaporizări.

În încăpere s-au auzit icnete şi murmure îngrozite, iar după povestea lui Michael Clancy, am avut şi eu aceeaşi reacţie. La fel şi Wisty.

— Dar mai e ceva, a continuat Sasha şi s-a uitat direct la noi doi. Părinţii voştri au fost capturaţi din nou.

— Ce? am strigat Wisty şi cu mine.

— Unde sunt? a vrut Wisty să ştie.

— Oriunde-ar fi, ne ducem acolo, am anunţat, chiar acum, pe loc. Ne pare rău că nu vă putem ajuta, Sasha.

— Nu-i nevoie să vă cereţi scuze, m-a liniştit el, plin de încredere. De fapt, părinţii voştri sunt în Închisoarea Lumii de Sus.

Nici măcar nu trebuia să mă uit la Wisty ca să ştiu la ce se gândea. Cuvântul „vaporizare” ne pulsa în creier.

— Acesta fiind cazul…, am început eu.

— Ne băgăm, a terminat Wisty fără nicio pauză.

Capitolul 75

Wisty

Conducătorul echipei care urma să pătrundă în Închisoarea Lumii de Sus era o fată, ceea ce îmi plăcea la nebunie. Numele ei era Margo şi, cu toate că era cam cât mine de înaltă, părea dură ca o lamă de brici. Trebuia să fie – scăpase deja din Lumea de Sus şi-şi pierduse două degete. Poate şi din cauza asta i se declanşau instinctele ucigaşe când venea vorba despre Cel Care Este Unicul.

Şi trebuie să recunosc că şi mie începea să mi se întâmple la fel. La urma urmei, individul avea intenţia să-i vaporizeze mâine pe părinţii mei. Nu voiam să lăsăm să se întâmple aşa ceva.

Margo deschidea drumul printr-o staţie abandonată de metrou, umedă şi întunecoasă, dar aveam la noi lanterne luate de la raionul de menaj de la Garfunkel.

— Odată ce ajungem înăuntru, ar trebui să lăsăm mai întâi copiii să iasă, din moment ce ştim unde sunt. Pe urmă ne putem duce să-i căutăm pe părinţii voştri, a zis Margo.

— Hai să aşteptăm şi să vedem, bine? a sugerat Whit. După ce intrăm, o să facem planul final. Dar asta aduce în discuţie marea întrebare, nu-i aşa: cum pătrundem în închisoare?

Margo s-a uitat la noi doi.

— Magia ar prinde bine, a spus.

Whit şi cu mine ne-am oprit din mers, apoi şi restul bandei noastre de nouă copii a făcut la fel.

— De fapt, nu există niciun plan real pentru a intra, nu-i aşa? a întrebat Whit.

— Ne putem oricând lăsa arestaţi, a răspuns Margo. Asta n-ar trebui să fie o problemă prea mare.

Îi ascultasem numai pe jumătate, dar mă gândeam mai mult că o să-i văd din nou pe mama şi pe tatăl nostru, şi abia aşteptam. Acum era momentul să trecem la treabă.

— Am eu un plan, am spus. M-am gândit mult la asta. Mai întâi, avem nevoie de deghizări, desigur, unele care să ne permită să ne contopim cu mediul închisorii. Mă gândeam că Whit ar putea fi gardian. Pot să încerc să-l fac să arate mai în vârstă şi să-i dau o uniformă a gărzii. Apoi, poate să intre pur şi simplu. Nu vreau să fiu arestată din nou, Margo.

— Şi cu tine cum rămâne? m-a întrebat Whit. Tu cum intri, Wisty?

— Trebuie să fie o vrajă pe care o pot face. Temeinic. Aşa că am exersat câteva lucruri înainte să plecăm de la Garfunkel. Pot încerca ceva destul de interesant, care cred că o să meargă.

— Ce să faci? a întrebat Whit.

— O să crezi că e o prostie. Şi o nebunie.

— Wisty, ce-ai de gând să faci? Cum o să intri?

— Păi, eu... Am făcut o pauză, apoi am trântit restul dintr-o singură suflare: Osămătransformîntr-unşoarece.

Capitolul 76

Wisty

— Un şoarece? Whit arăta de parcă era pe punctul de a exploda. Un şoarece? O să intri deghizată în rozător? Ca să-i salvezi pe mama şi pe tata şi pe toţi copiii ăia? Şi poate să ai de-a face cu Cel Care Este Unicul? Am încuviinţat din cap.

— Un şoarece poate să se ducă prin tot felul de locuri fără să-l vadă cineva. Un şoarece poate să mestece cabluri sau să se strecoare prin ţevi subţiri. Un şoarece poate să facă lucruri pe care nu le poate face nici măcar un elefant, am subliniat.

— Un şoarece poate şi să fie strivit de gheata unui gardian. Sau vaporizat. Nu, a zis Whit. E prea primejdios. Şi e o aiureală!

Am refuzat să renunţ la ideea mea, pentru că era una bună. Eram sigură.

— Dar mi-ar da şi şansa să ajung în locuri unde nimeni altcineva nu reuşeşte să meargă. Pot să fac asta, Whit. Am încercat şerpi, gândaci, lilieci – pot să fac un şoarece. Şi, am adăugat cu o urmă de zâmbet, am un palmares bun cu animalele mici, aşa-i?

Preţ de câteva secunde a urmat o tăcere foarte incomodă, în timp ce toată lumea digera planul, aşa cum era el. Între timp, ieşiserăm din metrou şi ne aflam pe stradă, deşi rămâneam în umbră.

— Nu-mi place, a constatat Whit, dar îmi dădeam seama că începea să cedeze.

— Crede-mă, am insistat. Sunt vrăjitoare. Uită-te la asta. Uită-te foarte atent.

Capitolul 77

Wisty

Mi-am fluturat băţul de tobă ca şi cum ar fi fost un pistol şi – atenţie – a pocnit. De data asta vraja mea a funcţionat aşa cum trebuia. Am început prin a-l face pe Whit să arate mai în vârstă şi l-am îmbrăcat într-o uniformă de gardian care era perfectă până la ultimul detaliu, cu simbolul Noului Ordin şi toate celelalte.

În continuare, am smucit băţul spre mine, şi tuturor li s-a tăiat răsuflarea. Unul dintre copii aproape că a leşinat pe loc.

— Sper să ai dreptate în privinţa asta, a comentat Whit, trăgându-şi şapca de gardian mai jos pe frunte. În momentul ăsta am îndoieli.

Margo, care era genul de fată logică, a clătinat doar din cap, îngrozită.

Trebuia să recunosc, uitându-mă la isprava mea – Whit în uniforma de gardian, semănând leit cu un tip trecut de treizeci de ani – că deveneam mult mai bună la meşteşugul meu.

Ca să nu mai pomenim că reuşisem să mă transform într-un animal dăunător.

Nu-mi dădusem seama cât de mititei erau şoarecii. Eram acum cam de mărimea unei smochine mari, acoperită peste tot cu blană lucioasă, cafeniu cu alb. Aveam mustăţi lungi şi albe care-mi gâdilau faţa şi urechi care tresăreau la cea mai mică atingere a părului de pe ele.

Mi-am fluturat coada într-o parte şi am reuşit s-o zăresc. Bine, asta-i chiar straşnic! Compensează pentru ticul stânjenitor cu spasmul urechilor.

Whit mi-a arătat imaginea reflectată în catarama lui argintie, regulamentară, a Noului Ordin şi, trebuia să recunosc, eram un şoarece destul de drăguţ – atât cât pot fi şoarecii de drăguţi. Şi o vrăjitoare foarte promiţătoare.

Apoi însă m-am uitat într-o parte şi într-alta a străzii pe care ne aflam şi încrederea mi s-a stins. Închipuiţi-vă, dacă vreţi, un cauciuc de maşină cu viteză mare, de mărimea unui elefant dopat cu steroizi, sau o fiinţă umană greoaie de mărimea unei rachete; nu mi-am dat niciodată seama cât de traumatizant trebuie să fie pentru un şoarece obişnuit. S-ar putea să am nevoie de ani întregi de terapie ca să trec peste asta...

— Cât e ceasul? a şoptit Emmet.

— Şapte fără cinci, a răspuns Margo. Mai avem două străzi de mers. Hai! Asta-i! Schimbul de ture.

— Margo, am spus, ia-mi băţul de tobă şi, te rog, te rog, ai grijă de el.

Ea a întins mâna şi a luat băţul de acolo de unde căzuse atunci când eu n-am mai avut mâini ca să-l ţin. Apoi m-am uitat în sus, la Whit.

— Pune-mă în buzunar, i-am cerut.

Capitolul 78

Wisty

Nu mi-a plăcut niciun pic în buzunarul lui Whit, în special când a început să alerge. Era ca şi cum aş fi fost într-o barcă pe o mare agitată: sus şi jos, şi sus şi jos. Până la strada următoare, am simţit că mă înverzesc şi m-am întrebat dacă exista o vrajă pe care aş putea-o murmura ca să capăt pilule pe măsura unui şoarece pentru greaţa provocată de mişcare. N-ar fi fost prea grozav să vomit în pantalonii fratelui meu.

— Acolo-i duba cu prizonierii cei noi, a zis Whit. Aceeaşi în care am venit noi.

— Grăbiţi-vă! ne-a îndemnat Margo.

Am mărit viteza, iar oribila mişcare legănată a mersului apăsat al lui Whit mă făcea să gem şi să-mi ţin ochii închşi.

Apoi Whit a băgat mâna în buzunar şi m-a scos de acolo ca să văd. Ajunseserăm la porţile închisorii chiar când duba se oprise şi claxona.

— Du-te, i-a spus Emmet lui Whit.

Fratele meu a aruncat ceva într-un coş de gunoi din sârmă de la colţul străzii. Cu un puf slab, conţinutul coşului s-a transformat într-un foc uriaş.

— Ce-i asta? Ce s-a-ntâmplat? a strigat Whit, arătând către coşul de gunoi.

Imediat, gardienii de la poartă au trecut la treabă, alergând de-a lungul străzii, părăsind duba şi pe şoferul ei pentru o clipă preţioasă. Şoferul a introdus un cod pe un panou, şi porţile înalte de metal au început să se deschidă. Whit s-a strecurat înăuntru, la adăpost de privirea bărbatului.

Ajunşi dincolo de porţi, nasul a început să-mi tresară incontrolabil. Mirosul părea să fi fost transportat prin ţevi de la Spital.

Pentru o clipă, n-am putut suporta ideea de a-l înfrunta din nou. Apoi mi-am adus aminte de părinţii mei şi am ştiut că nu există cale de întoarcere.

Şoferul a deschis uşile dubei şi o mulţime de copii speriaţi au coborât încet, uitându-se în jur cu ochi cât nişte farfurioare. Un gardian a ieşit pe poarta interioară, gata să se ocupe de noii prizonieri, dintre care unii nu aveau mai mult de cinci sau şase ani. Mi s-a făcut greaţă la gândul ororilor care-i aşteptau pe aceşti copii nevinovaţi.

Whit şi cu mine ne-am privit în ochi – şi da, jur că un şoarece şi o fiinţă umană chiar pot face asta – şi am şoptit amândoi cuvintele identice pe care le exersaserăm:

Somn uşor, copii micuţi,
Capul pe pernă şi dormiţi.
Noaptea în braţe vă va strânge
Şi toate relele o să le alunge.

Mama şi tatăl nostru ne cântaseră cântecul ăsta de leagăn când eram mici, şi nu reuşeam să-mi amintesc absolut nimic dincolo de ultimul cuvânt, pentru că întotdeauna mă prăbuşeam în somn ca o piatră în clipa când îl terminau. Whit şi cu mine înclinam să credem că foloseau de fapt magia ca să-şi bage în pat copiii extrem de neastâmpăraţi. Bine, aşadar, era o exagerare. Şi, desigur, nu s-a întâmplat nimic.

Gardianul şi şoferul vorbeau fără griji şi răsfoiau hârtii pe clipboard, stând de vorbă: încă o zi de încarcerare a unor copii nevinovaţi, bla bla bla... Whit şi cu mine ne-am uitat unul la altul, şi am văzut panica apărând în ochii lui.

Dormiţi, imbecililor, dormiţi! am gândit cu disperare, dorind să am băţul de tobă şi sperând că n-o să sfârşesc ca terci de şoarece în următoarele câteva secunde.

Porţile s-au trântit în urma noastră, prietenii noştri au rămas în afara închisorii şi iată-ne, un fals gardian care s-ar fi putut transforma înapoi în adolescent în orice clipă, un şoarece care s-ar fi putut transforma înapoi într-o fată în orice clipă, şi doi bătăuşi ai Noului Ordin care aveau să observe că se petrece ceva ciudat şi aveau să sune alarma.

În orice clipă.

Capitolul 79

Wisty

Uitându-mă peste degetul arătător îndoit al lui Whit, i-am văzut pe bărbaţii uriaşi întorcându-se încet să-l privească pe fratele meu. Unul dintre ei a ridicat o sprânceană.

— Eşti nou aici, nu-i aşa? l-a întrebat el pe Whit. Nu te-am mai văzut primprejur. Cum te cheamă, puştiule?

O. Să. Dormiţi. Acum! Am rostit cu putere cuvintele. În minte, bineînţeles. O. SĂ. DORMIŢI. ACUM!

(Mi-am închipuit că totul scris cu MAJUSCULE şi italice trebuia să funcţioneze.)

Şi apoi... cei doi bărbaţi se prăbuşeau greoi pe pavaj, la picioarele lui Whit. Adormiţi buştean. Duşi în lumea viselor.

Prizonierii-copii se holbau îngrijoraţi la bătăuşi, ca şi cum următorii care s-o ia razna ar fi fost ei.

— Nu-i nimic, le-a spus Whit. Suntem prietenii voştri. Trebuie să aveţi încredere în noi, bine? Suntem copii.

Apoi Whit m-a ridicat până aproape de faţa lui.

— Eşti sigură de asta? a şoptit. Nu-i un joc, Wisty.

— Whit, nu mai putem da înapoi acum. Mama, tata şi toţi copiii ăia care-ar putea fi transformaţi în fum şi cenuşă sunt înăuntru. Urcă-i pe copiii ăştia noi în dubă şi du-i de-aici! la-i pe Margo şi pe Emmet. Spune-le să rămână pe aproape. Dacă reuşesc să deconectez alarma sau poarta, or să trebuiască să conducă foarte repede prin tuneluri copiii evadaţi.

Whit s-a încruntat, şi era foarte straniu – chiar şi cutele din pielea lui arătau uriaşe. Chiar şi singurul lui coş.

— Ascultă, a început el, dacă vezi bucăţi de brânză sau de unt de arahide, să zicem, stând în mijlocul unei scânduri mici, cu sârmă peste tot în jurul lor...

— Am priceput, am replicat. Trage-i pe tipii ăia adormiţi în cabina portarului.

Whit a dat drumul aerului din piept, arătând foarte nemulţumit de mine.

— O să fim cu toţii gata. Stau cu ochii pe tine, Wisteria. Ceea ce, ştia şi el, era felul în care îmi spunea tata întotdeauna în momente de mare încordare.

— OK, am răspuns.

M-am uitat în jos, către pământ, care părea acum la zece etaje depărtare. Am închis ochii şi am sărit, destul de plăcut surprinsă când am aterizat cu îndemânare pe toate patru picioarele, gata de fugă.

— Vezi, nu m-am strivit, i-am strigat lui Whit.

— Să fii atentă! a răspuns el.

— „Atentă” e al doilea nume al meu!

Am privit în faţă, la clădirea foarte mare, cenuşie, a înhisorii. Am zărit imediat o ţeava de scurgere şi m-am îndreptat spre ea. Înainte de a intra efectiv în ţeava, am aruncat o privire în urmă, către fratele meu, încercând să nu mă gândesc la faptul că asta ar putea fi ultima oară când l-aş mai vedea.

— La revedere, am strigat, cu o voce pe care n-avea cum s-o audă.

Apoi am cercetat prin întuneric ţeava ruginită. Simţeam miros de aer umed, de frunze uscate şi de alte lucruri neplăcute pe care nu le puteam identifica. Auzisem că şoarecii erau căţărători excelenţi.

Bănuiesc că eram pe cale să aflu.

Capitolul 80

Whit

M-am cutremurat şi m-am crispat când am urmărit coada micuţă a lui Wisty ondulându-se în spirală, apoi dispărând în ţeava aia de scurgere. Nicio vrajă nu putea şterge imaginea ei strivită de un bocanc de gardian în închisoarea Noului Ordin.

Dar treaba mea era acum să-i salvez pe copiii care tocmai fuseseră aduşi cu duba, după care puteam să ajung şi la părinţii mei. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Nu rămânem aici? a întrebat timid unul dintre ei în timp ce scoteam vehiculul pe poartă cu spatele. Nu e împotriva regulilor Noului Ordin?

— Nu – la prima întrebare, da – la a doua, am răspuns, având grijă să nu vină alte maşini pe stradă. Schimbare de planuri. Totul e bine.

Am băgat maşina în viteză şi am cotit repede pe stradă, gonind către aleea pe care trecuserăm la venire. Am lăsat geamul în jos şi am făcut semn cu mâna.

Margo, Emmet şi ceilalţi au ieşit din întuneric.

— Unde-i Wisty? a întrebat Margo.

— A urcat printr-o ţeava de scurgere. Unde altundeva? am răspuns. Trebuie să scăpăm de duba asta.

— Nu! O putem folosi mai târziu, a zis Emmet, care stătea lângă mine pe scaunul din faţă.

Margo s-a înghesuit şi ea înăuntru.

— Mai mergi trei străzi şi ia-o la dreapta la semafor, mi-a spus Emmet.

Margo îi liniştea pe copii în timp ce mergeam.

— Nu sunteţi criminali. Vă ducem să locuiţi cu noi. Nu-i prea luxos, dar e mai bine decât la închisoare.

— Nu mergem la închisoare? a întrebat o fetiţă, ştergându-şi faţa brăzdată de lacrimi cu amândouă mâinile.

— Nu, i-a răspuns Margo, mergem la Garfunkel.

Să le vezi feţişoarele liniştindu-se era incredibil, trebuie să recunosc. Ştiam că aveau să urmeze o mulţime de întrebări, dar cel puţin căpătaseră o speranţă. Ne aveau pe noi.

— Partea următoare e puţin mai spinoasă, a spus Emmet nervos. Dar o să ne ducă înapoi la Garfunkel fără să fim zăriţi pe străzile principale.

— O, nu, nu asta, s-a văitat Margo, arătând îngrijorată – bine, să zicem înspăimântată. E o capcană a morţii!

— E singura cale! a insistat Emmet.

— Ăăă, ne putem întoarce la partea cu capcana morţii? am întrebat eu.

— Chiar aici! a strigat Emmet brusc, apucând volanul. Unghi ascuţit la stânga!

— Nu-i nimic acolo! i-am răspuns când duba a săltat la curbă.

— Ţineţi-vă bine, cu toţii! a comandat Margo. Ar putea deveni neplăcut!

Îmi întorceam repede capul dintr-o parte în alta, uitându-mă după pietonii nevinovaţi pe care-ar trebui să nu-i dobor în cale.

— Acolo! a exclamă Emmet, arătând din nou cu degetul.

— Unde?

Apoi am văzut ce voia să spună… prea târziu.

Capitolul 81

Whit

Am împins frâna până la capăt, dar, după cât se pare, dacă eşti la volanul unei dube grele, pline cu copii, şi te trezeşti brusc pe o scară care coboară, frâna cedează imediat.

Copiii din spate ţipau de parc-ar fi fost legaţi într-un trenuleţ al groazei construit de un ucigaş în serie. Am avut o fracţiune de

secundă să mă întreb dacă nu cumva îşi doreau cu toţii să se întoarcă la închisoare, unde să probeze mici salopete cu dungi cenuşii.

Dar a fost singurul gând coerent pe care-am reuşit să-l formulez înainte de a fi scuturaţi prea mult ca să mai gândesc normal.

Jos, jos, jos!

Hodoronc, hodoronc, tronc!

De ce timpul zboară când te distrezi, dar când eşti la volan, căzând ca bolovanul pe un şir de trepte, într-o dubă plină de copii isterici, practic se opreşte? Legile fizicii sunt atât de nedrepte!

— Ce-ai avut în cap? am ţipat la Emmet. E o staţie de metrou!

— Aşa e! a strigat Emmet, acoperind zgomotul hodorogit al amortizoarelor de şoc scârţâitoare – care nu păreau să amortizeze prea multe şocuri.

Ţipetele copiilor ricoşau dintr-o parte într-alta ca nişte sughiţuri isterice.

— Încă un metrou abandonat! Putem merge pe şine tot drumul până la portal, ceea ce ne va duce acasă!

O, nici vorbă, m-am gândit în timp ce duba a făcut câteva salturi imense – izbindu-se de bariere – apoi a ţopăit pe un peron şi a derapat într-o parte, într-o mişcare oribilă cu încetinitorul… către margine.

Toată lumea ţipa, cuprinsă de panică, pe când duba a alunecat de-a lungul marginii peronului vreme de câteva clipe lungi, agonizante, înainte să cadă ca un bloc de beton de-a dreptul pe şinele de metrou.

Tăcerea s-a năpustit să umple golul lăsat de ţipetele care nu veneau dintr-un parc de distracţii. Mă simţeam ca şi cum cineva tocmai ne dăduse jos de pe unul din dispozitivele alea de scuturat cutiile de vopsea din magazinele de menaj.

Eram aşezaţi exact pe şinele metroului, totuşi, cu farurile strălucind pe faza mică în întunericul de grotă. Am oprit duba şi m-am uitat fix la Emmet.

— Merge de minune. Nicio problemă, a vorbit el în sfârşit, cu vocea puţin tremurată în tăcerea strivitoare.

Iar faţa îi era mai albă decât a unei statui de marmură.

— Toată lumea e teafără? am întrebat, cu vocea răguşită.

— Hai să nu mai facem asta încă o dată, a rostit unul dintre copii printre lacrimi. Bine, domnule?

— Ce-a fost mai rău a trecut, a spus Emmet. Acum putem merge pe şinele astea fără ca cineva să caute duba sau pe oricare dintre voi, prizonierii dispăruţi. O bifurcaţie a tunelului o să ne ducă direct la portal.

Un şuierat prelung, pe o tonalitate joasă, a răsunat brusc prin beznă.

— Un alt tren, departe, a zis Emmet. în ordine, hai să mergem.

Din reflex, am verificat oglinda retrovizoare în timp ce căutam pe pipăite cheia de contact sub volan.

Ceea ce am văzut era o singură lumină puternică, străpungând întunericul în urma noastră.

— Ăăă, nu chiar atât de departe, am spus, întorcându-mă spre Emmet cu inima bubuindu-mi în piept.

— Ce? a întrebat el.

— Aruncă o privire pe fereastra din spate.

Nu mai era nevoie. Ţipetele copiilor i-au spus tot ce avea nevoie să ştie.

Capitolul 82

Wisty

Dacă vă aflaţi vreodată în pragul morţii – sau, în cazul meu, al unei eterne vieţi nenorocite ca rozător – vă recomand să cântaţi cântecele de copii ca să vă ridicaţi moralul. Cum vă puteţi urca printr-o ţeavă de scurgere fără să vă lăsaţi purtat de o repriză veselă de „Itsy Bitsy Spider”? Cu un chicotit nervos, am cântat versul despre păianjenul care era luat de apă, în timp ce urcam în complexul închisorii.

Din ţeava de scurgere, am ieşit într-un jgheab. Am alergat de – a lungul marginii acoperişului până când am găsit o ieşire de la aerul condiţionat, exact aşa cum văzusem în schema închisorii de pe computerul lui Janine.

Excelent. M-am strecurat prin ea şi am alergat de-a lungul tubului până când am dat peste o altă aerisire. Apoi alta. Şi încă una.

Eram atât de aproape pe cât era posibil de a fi un şoarece într-un labirint.

Dar în acelaşi timp deveneam din ce în ce mai conştientă de un alt efect secundar al faptului de a fi şoarece: poţi avea mirosul de un milion de ori mai bun decât o fiinţă umană. Am descoperit că puteam cu adevărat să mă las condusă de nas. Destul de curând, am ajuns la o cotitură despre care ştiam că trebuie să fie cea bună. Puţea ca iadul într-o zi, deosebit de fierbinte.

În conductă era complet întuneric, dar mi-am închipuit că aveam să fiu în stare să văd mai bine când ochii aveau să mi se

adapteze. Sau puteam oricând să izbucnesc în flăcări. Aproape chicotind la imaginea unui rozător arzător ţopăind prin închisoare, am întins gâtul printre gratii, apoi mi-am îndesat şi corpul aproape în întregime. O ultimă smucitură eroică şi m-am trezit brusc plonjând în jos, jos, jos, în neant.

Capitolul 83

Wisty

Există un motiv bun pentru care coşmarurile noastre au atât de des de-a face cu căderea. Înţelegerea aceea, asemănătoare cu a unei căprioare prinsă în lumina farurilor, că urmează ceva foarte, foarte rău, dar că nu poţi face nimic în privinţa asta, este probabil cea mai bună (sau ar trebui să spun cea mai rea?) reţetă din lume pentru groaza ultimă, de prima clasă, supradimensionată.

Am plonjat cu capul înainte în întunericul rotitor, înceţoşat, ricoşând de un perete metalic prăfuit, apoi de altul, zbătându-mă să mă prind de ceva – orice – ca să-mi încetinesc coborârea.

Dar nu era nimic. Doar vântul care sufla tot mai tare în timp ce eu cădeam tot mai repede. Şi mai repede.

Şi tot nu era niciun semn că aş ajunge la capăt. Deşi, în acest hău negru ca smoala, probabil că nici măcar nu l-aş fi văzut.

— STOP! am chiţăit fără să mă gândesc.

Gândeşte repede, Wisty. Eram vrăjitoare. O vrăjitoare poate folosi magia. Magia putea opri din cădere un obiect. Whit oprise un ciocănel în zbor. De ce n-aş putea eu să opresc ceva atât de mic şi de uşor ca un şoarece?

Am făcut semne cu labele, am fluturat coada ca pe o baghetă, mi-am dorit şi m-am înfuriat în felul în care o făcusem în trecut, când devenisem invizibilă sau izbucnisem în flăcări… dar nimic nu mergea. M-am simţit cam la fel de vrăjitoare ca şi o roşie. O roşie care cade de pe acoperişul unei clădiri foarte înalte.

Pe cale de a se strivi!

Trebuie să vă spun, vechiul clişeu despre viaţa care-ţi trece ca fulgerul prin faţa ochilor este absolut reală. Am văzut totul: Wisty, fiica neastâmpărată dar iubitoare. Wisty, chiulangioaica liceului. Wisty, vrăjitoarea cea rea şi înfricoşătoare. Wisty, Eliberatoarea. Wisty, storcoşită de o maşină. Sau, oricum, ceva care era pe cale să arate foarte asemănător.

Apoi ceva m-a izbit. Pur şi simplu, mi-a tăiat răsuflarea precipitată de panică. Nu forţa unei suprafeţe dure. În schimb,

eram atacată de un miros putred de o sută de ori mai rău decât sacul de gimnastică al lui Whit.

Iar eu cădeam drept spre el.

O lumină slabă a început să umple tubul de sub mine şi, într-o clipă, am văzut unde avea să se termine căderea mea liberă: în grămada de gunoi a închisorii.

Din fericire, o sită din plasă de sârmă era fixată peste deschiderea puţului. Am lovit-o cu o viteză pe care o simţeam ca pe o sută de kilometri pe oră. E un lucru bun că sârma era puţin elastică, sau sunt sigură că aş fi fost strivită la sosire. Dacă sita ar fi fost doar cu puţin mai bine întinsă sau mai subţire, ar fi trecut prin mine ca un tăietor de ouă.

Aşa cum stăteau lucrurile, obiectul a funcţionat ca o trambulină elastică prea întinsă şi m-a trimis ricoşând înapoi în conductă, înainte de bufnitura finală.

Forţa impactului mi-a scos forţat aerul din plămâni, şi am fost imediat sigură că-mi rupsesem nişte coaste şi piciorul stăng. Judecând după cum îmi pulsa capul şi după faptul că nu reuşeam să văd clar, aveam probabil şi o comoţie.

Zguduită, rănită, dezorientată dar vie, am făcut un efort să examinez împrejurimile. Lăsasem o urmă serioasă în grilaj, iar scoabele vechi şi ruginite care îl fixau la locul lui aproape că se îndreptaseră.

Apoi m-am dat înapoi, auzind un fel de flecăreală chiţăită dedesubtul meu. Mi-am înăbuşit ameţeala – mă înţeleg atât de prost cu înălţimile încât de obicei mă întorc şi stau cu faţa în sus pe scările rulante care coboară -, m-am răsucit şi m-am uitat prin grilaj.

Practic, nu era o groapă de gunoi, ci un container de oţel fără capac, plin cu cearşafuri rupte, uniforme murdare de deţinuţi şi rămăşiţe revoltătoare de la bucătăria închisorii. Şi – staţi puţin – era plină cu ochi care se holbau drept la mine!

Şobolani. Zeci. Cu blană murdară, cozi unsuroase şi priviri rele.

În mod normal, nu mi-e deosebit de scârbă de ei. Profesorul meu de ştiinţe chiar avea unul în clasă, anul trecut. Dar ăştia nu erau şobolani drăguţi şi albi de la magazinul de animale favorite, ca al domnului Nicolo. Iar eu nu eram aici o fată umană. Eram un şoarece – adică o pradă.

Hai, magie! Hai! O vrajă care să mă ajute să urc sau să zbor? O vrajă care să-mi permită să izgonesc şobolanii în uitare? O vrajă care să mă preschimbe într-o pisică mare? O vrajă care să transforme toate astea într-un vis din care să mă pot trezi?

Dar mintea, energia şi spiritul îmi erau îngheţate bocnă. Tot ce reuşeam să fac era să mă holbez la şobolani – la blana lor încâlcită, la ochii negri lipsiţi de suflet, la dinţii galbeni răutăcioşi, la cozile roz ca nişte viermi.

Pentru moment eram în siguranţă. Erau cel puţin doi metri şi jumătate distanţă între mine şi ei şi, în afară de cazul în care ar fi fost realmente buni la piramide de majorete, nu puteau să ajungă nicăieri în apropierea mea.

M-am uitat în sus prin puţ şi am zărit o denivelare, o proeminenţă în metal unde două porţiuni fuseseră sudate. Nu era mare lucru, dar ar fi putut fi de-ajuns ca să mă agăţ. Şi dacă exista o altă sudură deasupra ei, şi o alta deasupra...

Am sărit cu disperare în sus, cu piciorul sănătos întins, şi am ratat.

Şi asta era cât se poate de rău, pentru că scoabele grilajului chiar nu erau pregătite să cad din nou pe ele, şi au cedat neîntârziat.

Nu, nu, nu!

Grilajul s-a deschis şi am căzut pe spate, plutind încă o dată neajutorată prin aer, prăbuşindu-mă către gunoi şi în grămada de coşmar formată din şobolani.

Capitolul 84

Wisty

Cred că putem recunoaşte cu toţii că şobolanii nu sunt cele mai drăgălaşe animale din lume. Dar până când nu ajungi la o zecime din mărimea lor, nu ai cu adevărat un sentiment corect cu privire la cât de scârboşi sunt. Să fii atât de aproape de ei cum eram eu în acel moment... ei, eu personal aş prefera să înfrunt un tigru sau un urs grizzly.

Cel puţin tigrii şi urşii nu-şi fac cuib în grămezi de gunoi. Rozătoarele astea de închisoare miroseau ca şi cum ţi-ar fi dat o boală incurabilă doar frecându-se de tine, ca să nu mai vorbim de ce s-ar întâmpla dacă şi-ar înfige în tine dinţii capabili să spargă oase.

M-au înconjurat de îndată ce am aterizat pe grămadă, cu răsuflarea tăiată din cauza duhorii sufocante. În ochii lor lipsiţi de lumină nu exista niciun strop de milă. Şi, judecând după balele care le curgeau din gurile strâmbe, era limpede că eram mult mai

apetisantă decât oricare dintre rămăşiţele mucegăite pe care le găseau în această grămadă revoltătoare de grăsime râncedă de la bucătărie, de oase din supă, de uniforme zdrenţuite, de umplutură udă de saltele, de excremente de şobolan şi de mâl cafeniu şi negru imposibil de identificat.

Fără să pierd nicio clipă ca să mă gândesc la vrăji – sau la microbi – am sărit către spaţiul liber cel mai mare din haita care mă înconjura şi am luat-o la fugă atât de repede pe cât îmi îngăduiau trupul invadat de durere şi mormanul de mâzgă alunecoasă, înşelătoare.

Nu folosea la nimic. Chiar şi dincolo de primul cerc de şobolani, mişunau alţii. Într-o clipă, mă apucaseră de toate picioarele şi mă ţintuiseră jos, în grămada unsuroasă.

O creatură slabă, cu colţi, de mărimea unei mici pisici sălbatice, s-a ivit deasupra mea, adulmecându-mi blana cu zgomot şi salivând de parcă aş fi fost un fursec cu ciocolată proaspăt scos din cuptor... o delicatesă pentru Regele Şobolan.

Am închis strâns ochii şi, ei bine, am ţipat ca o nebună.

Şi, dacă nu v-aţi dat seama – chiar atunci, fără niciun avertisment, am început să cresc ca un vrej de fasole vrăjită dintr-un basm.

Mă întorsesem la identitatea mea umană în mărime naturală!

Veşti bune: vraja de transformare în şoarece trebuie să se fi epuizat chiar la momentul potrivit! Iar identitatea mea umană nu era complet învineţită şi frântă. Veşti proaste: poate că ultimul grăunte de magie pe care-o aveam se evaporase. Veşti bune: cui naiba îi pasă? Tocmai scăpasem de moartea prin dezmembrare. Şi digerare.

Şi apoi alte veşti proaste: transformarea mea înapoi în formă umană nu fusese însoţită de o garderobă nouă. Iată-mă, întinsă în gunoaie, cu şobolani colcăind peste mine, fără nici măcar o zdreanţă de îmbrăcăminte între mine şi ei. Eram goală puşcă.

O jucărie mare şi roz de cauciuc, bună de mestecat pentru şobolani.

Dar devenisem brusc cea mai mare creatură din gunoaie iar şobolanii erau destul de speriaţi. Au fugit cu toţii în sus, peste marginea containerului.

Eu, între timp, am căutat în grămada dezgustătoare o uniformă de prizonier abandonată, ca s-o îmbrac, şi am observat inscripţia de pe spatele fiecărei bluze:

ŞCOALA DE CORECŢIE A NOULUI ORDIN
NR. 426

Am găsit în cele din urmă o uniformă care-mi venea şi care nu era în întregime mânjită cu mâzgă. Am pus-o pe mine, amorţită, aproape fără să bag în seamă mirosul şi umezeala ei greţoasă.

Exista un şir de trepte de oţel pe peretele din faţă al containerului şi – pentru că nu-mi dorisem niciodată ceva atât de mult cum îmi doream să ies din maldărul ăsta de gunoi infestat de şobolani – le-am urcat mai repede decât o veveriţă bionică… şi am jurat să nu mai folosesc niciodată o metaforă inspirată de vreun rozător.

Apoi, am coborât din container pe podea şi m-am uitat în jur, cu ochii mijiţi, în interiorul slab luminat al magaziei de aprovizionare. Am zărit conturul unei uşi obişnuite, deasupra unei platforme de încărcare din apropiere, şi m-am repezit spre ea.

Era descuiată şi am împins-o încetişor ca s-o deschid, permiţându-le ochilor mei să se adapteze la lumina fluorescentă puternică de dincolo. Părea să fie un coridor de serviciu. Totul avea un aer liniştit, aşa că am scos cu prudenţă capul pe hol.

Nu cu destulă prudenţă, totuşi. Cei şase gardieni ai închisorii care tocmai apăruseră de după colţ m-au văzut imediat.

Capitolul 85

Wisty

N-am avut nici măcar o fracţiune de secundă la dispoziţie să trag în piept o gură de aer înviorătoare care să nu fie încărcată de duhoare, înainte de a trebui s-o iau la fugă orbeşte, ca şi cum viaţa mea depindea de asta. Ceea ce se şi întâmpla.

— Evadat! a strigat unul dintre gardieni, în timp ce un altul a izbit un buton roşu de pe perete, declanşând sirene asurzitoare şi lumini stroboscopice ucigătoare pentru ochi.

Atâta vreme cât nu-mi puteam controla magia şi eram blocată în forma umană, favorabilă pentru duşmani şi uşor de prins şi de distrus, aveam cam unu la sută şanse de supravieţuire. Dar mă agăţăm de acel unu la sută. Cu disperare. Mă îmboldea ca şi cum m-aş fi drogat cu zahăr ieftin, N-aveam să le fac părinţilor mei niciun bine dacă eram prinsă si ucisă.

Am ajuns la o casă a scărilor şi am urcat în fugă câte două, trei trepte odată. Mă întrebam dacă nu căpătasem din întâmplare picioare mai lungi în cursul transformării mele din şoarece în Wisty. Un palier, două paliere, trei paliere, paşii de bocanci din urma mea apropiindu-se cu fiecare secundă care trecea. Dar eram încă în frunte.

Adrenalina e grozavă.

Când am ajuns la ultimul palier şi la uşa care ducea pe acoperiş, am împins de bara care bloca ieşirea – şi m-am trczit afară, pe acoperişul aşternut cu pietriş. M-am repezit în singura direcţie care nu era blocată de sârmă ghimpată.

— Stai pe loc! Nu-i nicio scăpare! am auzit un gardian musculos strigând în timp ce se năpustea pe uşă în urma mea.

Am derapat, făcând o oprire chinuitoare la marginea hăului de unde se vedea curtea blocului central de celule, un loc de plimbare din beton aflat cu cinci etaje mai jos.

Gardienii ştiau că m-au prins în capcană. Singura mea şansă era să traversez spaţiul curţii pe o conductă lată de ceva mai mult de jumătate de metru – o ţeavă rotundă care se întindea peste deschiderea largă din acoperiş.

Oricine-ar fi fost nebun să încerce. Dar eu? În afară de problema cu înălţimile, echilibrul nu este partea mea tare. Vorbesc serios. Întrebaţi-l cândva pe Whit despre singura mea încercare de a merge pe un snowboard.

Fără să mă întorc spre urmăritorii mei, am făcut cu grijă un pas pe ţeavă şi, învârtindu-mi braţele, am pornit pe deasupra gropii.

— Opreşte-te şi întoarce-te! O să te sinucizi! a răcnit unul dintre gardieni, pe un ton nu tocmai plin de îngrijorare.

Dar eu făcusem deja un sfert din traversare. Reuşeam!

Se părea că, atâta vreme cât continuam să mă mişc repede, impulsul mă ajuta cumva să-mi păstrez stabilitatea. Şi probabil că mi-era de folos şi faptul că eram desculţă, iar ţeava era mâncată de rugină şi nu foarte alunecoasă. Mi-am menţinut ochii aţintiţi asupra capătului îndepărtat al ţevii şi am avut grijă să nu mă uit în jos.

Ceea ce s-a dovedit până la urmă a fi oarecum o greşeală, pentru că la jumătatea ţevii era legată o frânghie. Pe care n-am observat-o.

Mi-am agăţat în ea vârful piciorului, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut în gol.

Capitolul 86

Whit

— Trenul vine încoace! a urlat Emmet, răsucindu-se nervos pe scaun. Drept spre noi! Repede, foarte repede! Ieşiţi de-aici, copii! a

adăugat, întinzându-se spre uşă. Ieşiţi din dubă! Imediat! Acum, acum, acum!

— Nu! a ţipat Margo. Mergi înainte, Whit! Staţi pe loc, cu toţii! Nimeni nu mişcă! Trebuie să-l întrecem. N-avem unde în altă parte să mergem!

Duba începea de fapt să vibreze la apropierea trenului. Am întors cheia si am obţinut un bolborosit sec.

Atenţie, pasageri: trenul în direcţia Moarte Instantanee soseşte acum la peron pe linia unu!

— Vreau înapoi la închisoare! am auzit ţipătul unuia dintre copii înălţându-se deasupra larmei de strigăte şi suspine.

Am ambalat din nou motorul. Nu s-a întâmplat nimic.

Fruntea mi se umplea de o sudoare rece – picături mici, foarte desluşite, provocate de îngrijorare. Fluierul trenului s-a amplificat până la urlet, în timp ce pământul se cutremura.

Am atins din nou cheia cu mâna.

Concentrează-te, m-am gândit. Am viaţă în mâinile mele. Energia asta trebuie să treacă prin mine... Duba asta TREBUIE să plece. COPIII ĂŞTIA... TREBUIE... SĂ TRĂIASCĂ!

Şi apoi am simţit ceva curgând prin mine, neplăcut şi straniu, ca şi cum aş fi băgat un deget ud într-o dulie de bec. Îmi simţeam mâinile ca şi cum ar fi luat foc, în timp ce o forţă fizică mi se scurgea prin degete în cheia dubei.

Trebuia să recunosc: mă simţeam ca şi cum... aş fi fost vrăjitor. Ca şi cum aş fi avut superputeri. Ca şi cum aş fi fost vinovat de acuzaţiile Celui Care Judecă.

Brusc, motorul s-a trezit la viaţă cu un vuiet, de parcă ar fi fost Lazăr al dubiţelor.

S-a lăsat tăcerea. O tăcere plină de speranţă. Desigur, eram încă pe şinele metroului, cu trenul năpustindu-se asupra noastră.

Am izbit cu piciorul în pedala de acceleraţie. Roţile s-au învârtit, împroşcând pietre şi gunoaie în urma noastră. Farul din faţă al trenului ne inunda duba, iar fluierul era atât de tare încât umplea fiecare centimetru de spaţiu din capul meu.

Iar roţile dubei continuau să se învârtească pe loc. Speranţa strivită...

Rămas-bun, Wisty, m-am gândit. Cu bine, mamă şi tată.

Apoi s-a simţit o hurducătură şi partea de jos a vehiculului a scrâşnit pe şinele de metal. Am fost aruncaţi înainte. Margo ţipa:

— Mergi! Mergi! Mergi!

— Mulţumesc pentru pont! i-am strigat la rândul meu.

Capitolul 87

Wisty

Funia de care m-am împiedicat mi-a salvat şi viaţa. Mi-a făcut o arsură urâtă din cauza frecării, dar am reuşit s-o apuc în timp ce cădeam pe lângă ţeava. Mi-am încolăcit repede picioarele în jurul porţiunii întinse în jos.

De acolo – având în vedere că nu mă cheamă Whit şi că nu sunt cine ştie ce înzestrată cu forţă în partea superioară a corpului – era exclus să urc înapoi. Aşa că m-am apucat să cobor, sperând că frânghia mă va duce destul de aproape de sol ca să pot sări.

Am auzit un tumult de bocanci şi de voci de gardieni imbecili, strigând unii la alţii de sus. Erau martorii isprăvii mele acrobatice şi coborau din nou la parter ca să pună mâna pe mine în curte.

Vânătoarea avea să se termine dacă n-ajungeam acolo prima. Nici măcar nu m-am uitat în jos. Nu voiam să văd cât de departe trebuia să cad – şi nici nu voiam să descopăr că aveam să rămân fără frânghie. În schimb, m-am concentrat asupra şirurilor de ferestre înguste din blocul de celule în timp ce coboram răsucindu-mă. Mai aveam patru etaje, trei etaje, două etaje...

Dar picioarele mele au întâlnit ceva solid, acoperit cu pânză, şi n-am putut să continui să alunec mai departe în acelaşi fel.

Privind în retrospectivă, îmi doresc să nu mă fi uitat să văd ce era. Îmi doresc să fi sărit doar cei câţiva metri rămaşi până jos şi s-o fi luat la fugă fără nicio privire înapoi. Pentru că, atunci când m-am uitat în jos, am văzut că picioarele mele se sprijineau pe umerii căzuţi ai Vizitatorului.

Sau, cel puţin, pe umerii cadavrului său umflat, de mult mort.

Capitolul 88

Whit

Din nefericire, trenul năvălitor nu s-a oprit la staţia părăsită pe care tocmai o lăsaserăm în urmă, acoperită de praf. Cursa nu se terminase. Sunetul scârţâit, scrâşnit, al metalului pe metal îmi făcea dinţii să clănţănească, dar am continuat să apăs pe pedala de acceleraţie cât de tare puteam, traversele şinei făcând duba să se zdruncine insuportabil.

Începeam să înţeleg că n-o să fim niciodată în stare să întrecem trenul ăla. În câteva secunde, urma să ne izbească probabil învârtindu-ne într-o parte, apoi strivindu-ne de peretele de ciment al tunelului.

Am nevoie de un alt tunel, m-am gândit. Am nevoie de o bifurcaţie.

Problema era că n-aveam nici cea mai mică idee cum să creez una pe cale magică, iar Wisty era ocupată să facă pe şoarecele. Nu reuşeam să gândesc coerent. Îmi concentram fiecare strop de energie pe care-o aveam doar ca să rezist la hurducături, la smucitul volanului şi la apăsarea pedalei aproape până la podea.

— Acolo! a strigat Emmet, arătând cu degetul. Acolo! Whit, uite!

Şi am văzut – o bifurcaţie. Linia chiar se despărţea în două în faţa noastră.

— Încotro? am ţipat. Habar n-avem pe unde-o va lua trenul!

Chipul lui Emmet era alb ca varul, în timp ce se uita surescitat la bifurcaţie. Ştiam că n-avea niciun mijloc de a şti mai mult decât mine. Fluierul trenului continua să sune, ca si cum mecanicul credea că ne va face să ne venim în fire şi sa plecăm naibii din calea lui.

— Bine! am strigat, acoperind zarva dementă. Bine, cred că m-am dumirit ce trebuie să fac!

Am mărit viteza către bifurcaţie, cu lumina trenului inundându-ne duba ca în acele scene supraexpuse de la televizor, când cineva moare întotdeauna. Am smucit volanul către tunelul din dreapta, apoi am fluturat mâna stângă în spate.

În minte, am văzut macazul mişcându-se chiar când treceam peste el.

Trenul în viteză a cotit brusc şi a plonjat în tunelul din stânga, îndepărtându-se de noi fulgerător, ca o cometă. În câteva secunde, fluierul înfricoşător scăzuse până la un tânguit slab.

Ne-am oprit în sfârşit, cu un zgâlţâit, dar am lăsat motorul mergând, pentru orice eventualitate. Cămaşa mi se lipise de corp din cauza sudorii reci.

Copiii suspinau şi se îmbrăţişau între ei pe bancheta din spate. Emmet era încă alb la faţă ca o statuie de alabastru. Arăta gata fie să plângă de uşurare, fie să vomite din cauza răului de maşină. Mâinile încordate ale lui Margo s-au apucat de tabloul de comandă ca nişte gheare, apoi s-au întins şi m-au apucat de umăr la fel de tare.

— Ai reuşit, Whit, a şoptit ea. Ne-ai salvat viaţa.

Am avut nevoie de câteva minute să ne recăpătăm răsuflarea şi să coborâm de pe culmile adrenalinei. Moment în care vocea lui Emmet a şuierat cu emoţie printre zgomotele sărbătoririi:

— Asta e, ăăă, linia secundară despre care vă povesteam. Glasul îi tremura încă.

— Putem s-o luăm pe tunel până la portal. Şi, de-acolo, o să ne întoarcem în siguranţă în subsolul de la Garfunkel.

S-a rezemat de spătarul scaunului, în stare de şoc. Din spatele dubei a venit o voce subţirică:

— Chiar mergem la Garfunkel?

Capitolul 89

Wisty

Am ţipat şi am dat drumul funiei, aterizând dureros pe beton. În timp ce vântul îmi umplea la loc plămânii, m-am rostogolit ca să mă uit la cadavrul umflat.

De pieptul lui era prinsă o inscripţie – scrisă cu literele de-o şchioapă ale oficialităţilor Noului Ordin – care spunea:

Eşecul de a executa ordinele noului ordin necesită execuţia celui care a eşuat!

Îl omorâseră pe Vizitator din cauza evadării noastre. Aproape că începea să-mi pară rău pentru el, când am simţit cum mă apucă trei perechi de mâini enorme. Brutal. Gorilele fără gât şi tunse periuţă m-au ridicat în aer şi m-au aruncat în peretele de beton.

Şeful a întins un deget masiv către faţa mea şi şi-a împroşcat literalmente furia către mine:

— Nimeni! Nu evadează! Niciodată!

Ceva se frânsese înăuntrul meu. Wisty, fetiţa neastâmpărată, ar fi luptat. Chiulangioaica Wisty ar fi replicat cu ceva sarcastic – cum ar fi, de pildă, să atragă atenţia că de fapt pătrundeam în locul ăsta, mai degrabă decât să mă strecor afară. Wisty, vrăjitoarea cea rea şi înfricoşătoare, ar fi aruncat un fulger ca să-i dea o lecţie de ţinut minte despre brutalizarea fetelor care erau doar pe sfert cât el.

Dar magia mea era moartă.

Nu ştiu cum să descriu ce se întâmplase, dar era ca şi cum acea mică scânteie dispăruse.

Aşa că… ce-am făcut? Păi, am izbucnit în lacrimi, desigur.

Destul de previzibil, m-au luat peste picior.

— O, biata micuţă, a chicotit unul, iar altul a făcut o glumă proastă:

— Ei, un lucru e limpede – cu atâtea lacrimi, bănuiesc că i-am dat prea multă apă.

Ceea ce mi-a dat ideea sclipitoare de a-l scuipa pe individ în faţă. În lipsa magiei, există întotdeauna saliva. OK, n-a fost una dintre ideile mele cele mai bune.

— Aaah! a răcnit el şi m-a apucat de păr, răsucindu-mi capul spre spate cu atâta forţă încât aproape că vedeam vârfurile degetelor de la picioare târându-se pe beton în urma mea.

Mi-am simţit gâtul gata să se frângă.

Aici e partea unde ar trebui să explodez în flăcări.

Dar nu exista magie. Nimic.

Nimic.

Nimic.

Capitolul 90

Wisty

— Nu înţeleg. Nu ne lipseşte niciun prizonier din blocurile de celule, le spunea administratorul gardienilor mei.

Era un omuleţ îngrijit care mergea ţeapăn, încercând probabil să se asigure că nu părea nici cu un milimetru mai scund decât era. Avem trei transferaţi la infirmerie după interogatoriul de astă-noapte, dar toţi ceilalţi deţinuţi sunt prezenţi şi trecuţi în evidenţe.

Mi-am simţit faţa golindu-se complet de sânge. Răniseră trei copii la interogatorii? În acest moment, n-ar fi trebuit să mă surprindă că acest regim crud apela la tortură, dar starea mea de spirit s-a prăbuşit până la o disperare mai adâncă decât oricând.

— O să te întreb din nou, a vorbit el, întorcându-se spre mine. Din ce bloc de celule eşti?

Eram atât de întoarsă pe dos încât nici măcar n-am putut răspunde. El credea că îl sfidam. Dar eu cunoşteam tristul adevăr: nu-mi mai rămăsese niciun strop de sfidare.

Căştile administratorului s-au luminat în albastru, iar el s-a întors cu spatele. Primea un telefon.

— Nu, părul n-a fost tuns potrivit specificaţiilor. Da, este roşu… Brusc, s-a înroşit la faţă şi şi-a îndreptat şi mai mult spatele

pe când se întorcea să se uite atent la mine. Da, a continuat el, cam un metru şaizeci şi nu mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme, aş zice... Da, da.

Pe faţa lui a apărut un zâmbet plin de mândrie.

— Cu siguranţă este o captură norocoasă. Şi a rostit cuvintele care m-au zguduit serios:

— Acum nu mai trebuie decât să-i găsim pe fratele şi pe părinţii ei, iar ameninţarea Allgood va deveni istorie.

— Ce?! am strigat.

Gardienii m-au împins dureros în perete pentru că îndrăznisem să-i întrerupt discuţia.

— Da... foarte bine, a continuat el. E ca şi făcut... felicitări şi vouă! Căştile administratorului s-au stins, iar el mi-a surâs batlocoritor.

— Părinţii mei nu sunt în închisoarea asta? am ţipat la el, alegându-mă din partea gardienilor cu încă un brânci dătător de vânătăi.

— De ce i-am închide pe părinţii tăi într-o închisoare pentru copii? a pufnit el.

— Nu ştiu, am răspuns. Pentru că sunteţi cu toţii nebuni de legat?

Gardianul mi-a mai dat un brânci, dar administratorul nu m-a băgat în seamă.

— Chiar aşa, de fapt, de ce i-am mai ţine în viaţă? Pe tine trebuie să te interogăm, dar pe ei... crede-mă, de îndată ce punem mâna pe ei, te poţi considera oficial orfană.

A surâs ameninţător, dar, cu toată cruzimea lui, mă liniştea într-o oarecare măsură faptul că părinţii mei erau în viaţă... şi liberi.

— Puneţi-o în blocul de celule D, celula 412, a strigat la gardieni, care m-au tras de lângă biroul lui către locul unde urma să-mi petrec restul scurtei mele vieţi.

M-am uitat cercetător la uşile celulelor, cu gratiile pline de feţe de copii cu ochii goi, niciunul mai mare de şaisprezece ani.

O nouă mânie se acumula înăuntrul meu. Era Sasha un spion al Noului Ordin? Ne păcălise pe Whit şi pe mine să venim aici doar ca să fim capturaţi?

M-au târât în susul scărilor până la celula 412, care, la fel ca toate celelalte, era ticsită cu chipuri chinuite, deznădăjuite. Oare cât aveau ele să mai fie în viaţă? Cât aveam să mai fim în viaţă oricare dintre noi?

Capitolul 91

Wisty

Un gând mă urmărea în timp ce gardienii mă lipeau de gratii şi se duceau să deschidă uşa. Chiar dacă Sasha ne păcălise, fapt era că eşuasem. Îi dezamăgisem pe copiii ăştia. Îl dezamăgisem pe Emmet. O dezamăgisem pe Margo. Îl dezamăgisem pe Whit. Îi dezamăgisem pe părinţii mei.

Pentru a doua oară în acea zi, am plâns ca un bebeluş.

Apoi însă s-a petrecut cel mai remarcabil lucru. Unul dintre copii, o fetiţă îngrozitor de slabă, mi-a atins braţul printre gratii şi a încercat să mă înveselească.

— Nu plânge. Adu-ţi aminte, ei fac toate astea pentru că sunt speriaţi. Se tem de tine. Se tem de noi toţi.

— Ce vrei să spui?

— Ei ştiu că putem schimba totul. Ştiu că avem puterea de a lupta contra lor.

— Taci din gură, gunoi mic ce eşti! a lătrat la ea unul dintre gardieni, ca un câine din iad.

Fetiţa nici n-a clipit.

Ceea ce m-a pus pe gânduri. Iat-o aici, slabă şi oprimată şi în pragul morţii – o adevărată Michael Clancy – şi totuşi are puterea de a mă alina. Are tăria de a spera.

Poate că aveam şi eu o scânteie de credinţă. Acel unu la sută şanse de supravieţuire de care mă agăţasem mai devreme cu atâta înverşunare.

Se tem de tine. Se tem de noi toţi.

M-am întors spre gardienii mei, câinii iadului, în timp ce mă trăgeau cu brutalitate către uşa celulei, acum deschisă, m-am auzit ţipând ca o posedată:

— ÎNGHEAŢĂ!

Au izbucnit cu toţii în râs, iar unul dintre ei m-a lovit peste cap cu un baston.

Am văzut stele dansându-mi în faţa ochilor, şi m-am simţit fără vlagă. Ce se petrecea? Nu auzeam gardienii… nu mai eram târâtă… iar copiii din celulă se holbau cu gura căscată ca şi cum tocmai l-ar fi văzut pe Moş Crăciun coborând pe coş.

Da. Da! Funcţionase o brumă de magie! Gardienii erau îngheţaţi!

Cu o uşoară încordare a încheieturilor şi a coatelor, am reuşit să mă eliberez din strânsoarea lor ca de piatră.

Mai aveam încă un drum lung, foarte lung, spre libertate. M-am uitat în sus, la lumina roşie clipitoare a unei camere de securitate ce se învârtea chiar acum către mine. Cine ştie de câte sute de gardieni şi de zeci de uşi de oţel urma să fiu nevoită să trec înainte să ajung afară?

Şi nu numai eu, ci şi conştiinţa mea cea grozavă. La urma urmei, copiii din celula deschisă puteau veni cu mine, dar cum rămânea cu toate sutele de alte feţe torturate, demne de milă, care se uitau la mine minunându-se printre gratiile celulelor apropiate? Şi cu cei de la nivelul următor? Şi în următorul bloc de celule?

Am luat cheia universală de la centura unuia dintre gardienii îngheţaţi şi m-am dus spre celula alăturată.

— Vreţi să ieşiţi de-aici sau nu? am strigat către şirul de celule.

Întrebarea mi-a fost răsplătită cu sute de urale pline de speranţă, care-ţi frângeau inima. Mi-am croit repede drum de-a lungul pasarelei, descuind fiecare celulă din mers.

Apoi a început să sune o sirenă şi cam douăzeci de gardieni s-au năpustit în blocul de celule.

Capitolul 92

Wisty

Bătăuşii în cizme înaintau cu greu prin mulţimea de copii pe care-i eliberasem din celule, legănându-şi bastoanele şi trăgând cu pistoalele paralizante cu o cruzime nemăsurată.

Imaginea gardienilor de cel puţin nouăzeci de kilograme, brutalizând, bătând şi rănind copii, unii având doar un sfert din mărimea lor, este ceva care o să-mi dea coşmaruri pentru tot restul vieţii.

La momentul acela, situaţia m-a dezgustat aproape dincolo de pragul furiei extreme. Fiecare celulă din corpul meu părea să clocotească de mânie. Şi apoi… văjjj!

Şi vreau să spun VÂJJJ! Flăcările familiare de jumătate de metru, de un metru si chiar mai mult se învolburau încă o dată în jurul meu.

Fata-flacără contraatacă.

Totuşi, asta n-ar fi contat prea mult, dacă n-aş fi avut chiar atunci un noroc chior.

Marele meu noroc a fost că mă aflam chiar sub un detector de fum. Şi pe vremuri, oamenii care se aflau la conducerea lumii chiar preţuiau viaţa umană şi instalau o măsură de precauţie, astfel ca nu toată lumea dintr-o închisoare să moară într-un incendiu masiv. Noul Ordin, preluând o închisoare creată de o societate bazată pe imparţialitate şi pe justiţie, neglijase să-şi dea seama că alarmele de foc din închisoare deschideau automat toate uşile interioare, inclusiv uşile de la celulele propriu-zise.

Şi astfel, în timp ce detectorul de fum adăuga vaietul său de sirenă la cacofonia de pretutindeni din jurul nostru, i-am atacat pe gardieni, lăsând urme arzătoare de paşi oriunde puneam piciorul. Trebuia să-i duc pe copiii ăştia afară de-aici, şi asta însemna că trebuia să eliberez un drum.

Gardienii nu opuneau prea mare rezistenţă. Am atacat de-a lungul coridorului, luându-mă după ei tot drumul până la următorul bloc de celule, înainte să întâlnească întăririle si să încerce să-şi menţină poziţiile. Un gardian răcnea ordine într-un walkie-talkie; ceilalţi aveau gata pregătite pistoalele paralizante şi bastoanele.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am adus aminte ce spusese fetiţa: Se tem de noi toţi.

Ei bine, era clar că le era frică cel puţin de o torţă furioasă de cincisprezece ani, zburând spre ei cu braţele larg desfăcute şi ţipând ca o maniacă absolută:

— Focul doare foarte, foarte rău!

Sau:

— Sunt o vrăjitoare rea şi înfricoşătoare!

M-am năpustit de-a dreptul printre ei, fără să mă deranjeze nici măcar un pic strigătele lor, în timp ce hainele le luau foc. Ţipând „Staţi, aruncaţi-vă pe jos şi rostogoliţi-vă, idioţilor”, am ţâşnit către următorul bloc de celule.

— Toată lumea afară! am strigat la copiii de acolo, la fel ca la cei din blocul de dinainte, care mă urmaseră – cu înţelepciune – la o distanţă sigură. Foc! Toată lumea să iasă afară! Chiar acum! Vedeţi scara de-acolo? Pe-acolo e ieşirea!

Începeam de fapt să mă simt chiar eu puţin speriată. Era timpul cel mai lung pe care-l petrecusem în flăcări. Exista vreun punct fără întoarcere, dincolo de care aş fi fost carbonizată?

Nu mă puteam gândi la asta acum, pentru că dintr-odată sute de copii slabi, murdari şi îngroziţi se revărsau pe lângă mine. Şi nu voiam ca ei să ia foc.

Capitolul 93

Whit

După ce am lăsat copiii la Garfunkel, am hotărât să ocolim Moartea Datorită Metroului şi să urmăm un drum diferit către închisoare. M-am ţinut de cuvânt şi am evitat îndrumările din partea lui Emmet, cu orice preţ.

De data asta, Margo era copilotul. Eram singuri în dubă; cu ceilalţi urma să ne întâlnim în apropierea porţilor închisorii.

Am făcut un „abracadabra” destul de reuşit asupra dubei înainte de plecare, schimbând-o într-o nuanţă inegală de albastru-închis, cu plăcuţe de înmatriculare de Idaho.

Dar asta nu era singura schimbare importantă.

Cu scurtă vreme înainte, arătasem ca şi cum aş fi avut vreo treizeci de ani. Apoi – fără niciun avertisment – mă schimbasem înapoi într-un adolescent chiar când urcam pe scara rulantă înţepenită de la Garfunkel. Chestie care mă făcuse să mă împiedic şi să cad câteva trepte. Deloc grozav.

În timp ce Margo şi cu mine ne îndreptam înapoi spre închisoare, m-am gândit la asta şi m-am întrebat: se întorsese oare şi Wisty la propria ei înfăţişare? Se epuizase oare vraja pur şi simplu?

N-aveam nici cea mai mică idee unde era, ce făcea, sau ce formă urma să aibă când aveam s-o găsesc. Plată ca o clătită, poate? Sau doar cu unul sau două membre, restul rămase în urmă într-o capcană de şoareci cu arc?

— Arăţi îngrijorat, Whit, a spus Margo, aruncându-mi o privire preocupată.

— Păi, mda, am zis, cu un ton al vocii însemnând „nu mai spune” ceva mai evident decât avusesem intenţia. Tu nu eşti?

— Da şi nu, a răspuns Margo, surprinzându-mă. Adică, sigur, s-ar putea întâmpla orice. Dar... adică, asta-i viaţa mea acum. Asta fac. Nu mi-au mai rămas părinţi, nici fraţi sau surori. N-am nimic de pierdut, serios. Şi am totul de câştigat ajutându-i pe copiii ăştia şi pe mama şi pe tatăl tău.

Am rămas amuţit. Apoi am zis:

— Îmi pare rău.

De fapt, nu-mi aminteam ultima oară când rostisem cuvintele astea cu vreo semnificaţie reală. Şi nu eram tocmai sigur de ce le spusesem taman acum. Dar mi se părea corect.

— Să nu-ţi pară rău, Whit! Nu sunt cine ştie ce mare eroină, a spus ea pe un ton ironic. E eroic să-ţi înfrunţi propria durere, iar acum tu eşti cel care face asta. Am priceput. Ai acolo o soră pe care-o iubeşti. Ai acolo părinţi care erau căutaţi, morţi sau vii. Iubirea vieţii tale a murit, dar încă te bântuie. A, da, şi am auzit că ar trebui să fii executat de ziua ta de naştere!

— Păi, de fapt, am spus eu cu un zâmbet slab, au revizuit ordinul, pentru a mă executa imediat...

— Atunci, când e ziua ta, oricum? a întrebat ea.

Oho. Chiar nu eram sigur. Simţeam că timpul e deformat. Şi cu toate portalurile prin care trecuserăm, timpul chiar era deformat.

M-am uitat surprins la Margo.

— Cred că s-a întâmplat deja.

— Ei, nu mai spune? a comentat Margo cu unul dintre rarele ei zâmbete. Şi nici măcar n-ai apucat să sărbătoreşti...

A continuat să zâmbească larg, cu ochii căprui licărind luminoşi, şi atunci am inspirat adânc. Recunoşteam pregătirea pentru un cântec în momentul când o vedeam.

— Să nu îndrăzneşti..., am protestat, dar ea a continuat cu veselie:

— Mulţi ani trăiască! Mulţi ani trăiască! Whit să trăiască... Vocea i s-a stins când privirea i-a alunecat pe deasupra mea şi s-a încruntat.

— Ce-i asta? Acolo, la ferestrele de sus ale clădirii principale?

Am oprit brusc duba, cu o smucitură.

— Sunt flăcări. închisoarea e în flăcări.

O, Wisty, ce-ai făcut?

Capitolul 94

Wisty

— Ieşiţi afară! am strigat. Ieşiţi de-aici acum! Foc!

Copiii lipăiau cu picioarele goale, coborând scările de metal, cei mai mulţi dintre ei incapabili să-şi ia ochii de la mine. Unul dintre ei a scâncit în cele din urmă:

— Dar gardienii...

— Uitaţi de gardieni! am strigat, cu o intensitate nouă a isteriei, pe care nu ştiam că o am în mine. Gardienilor le e frică de voi. Le e frică de mine. Le e frică de orice!

O nouă rafală de energie s-a revărsat prin copii. Îndată ce primul a ajuns la parter, am arătat către uşile din faţă, atentă să nu mă apropii prea mult de niciuna dintre ele.

Începuseră să vină şi mai mulţi gardieni ai Noului Ordin, cu bastoanele scoase, dar am alergat drept spre ei, cu braţele deschise. S-au tras înapoi de parcă aş fi fost ciuma.

— Rămâneţi pe loc! i-am avertizat. Dacă vă apropiaţi de mine, n-o să vă las să alegeţi între bine făcut şi supercrocant!

Până acum, valuri de copii prizonieri îşi făceau loc prin poarta principală, evadând chiar pe sub un portret uriaş al Celui Care Este Unicul. Mi-a trecut prin cap că nici măcar nu ştiam dacă Whit şi ceilalţi aşteptau afară.

— Afară, afară! am strigat, cu vocea acum răguşită, Începeam să simt că mi-e puţin cam cald şi-mi crapă pielea, şi speram că nu mă coc chiar eu supercrocant.

Flăcările au început să lingă uşa biroului, apoi au cuprins întreaga încăpere. Lăsasem în urmă un şir de câteva focuri. Cu puţin noroc, după ce ieşeau copiii, închisoarea asta oribilă avea să ardă până în temelii.

Mi s-a părut o veşnicie până când ultimii copii au traversat holul şi au ieşit pe uşi, în timp ce gardienii ocoleau flăcările, cuprinşi de groază, sau încercau să stingă propriile lor infernuri personale. Între timp, mi se făcuse atât de cald, încât nu părea prea departe de tărâmul posibilităţii ideea ca şi eu să explodez aidoma unui bob de porumb de floricele într-un cuptor cu microunde.

Când şi ultimul prizonier a trecut de porţi, cei câţiva gardieni rămaşi erau deja gata de răzbunare. S-au îngrămădit către mine, arşi, cu o înfăţişare de zombi, fluturându-şi bastoanele.

— Ahaa! i-am avertizat. Sau să vă ard până la cenuşă? Imediat, am luat-o la fugă şi am alergat şi eu către ieşire, atingând pereţii şi orice altceva la care puteam ajunge în treacăt. Dâre şi amprente de foc îmi marcau drumul. Straşnic!

Apoi am văzut în faţa mea, în sfârşit, lumina lunii şi uşile exterioare, iar în final porţile.

Te rog, să fii acolo, Whit, m-am rugat. Te rog, vrăjitorule.

Curtea interioară se umplea rapid cu şi mai mulţi gardieni şi soldaţi ai Noului Ordin. În clipa următoare am auzit-o însă pe Feffer lătrând ca un demon al iadului, aşa cum fusese dresată să fie. O vedeam speriindu-i de moarte pe unii gardieni, în timp ce Margo mâna copiii afară, la adăpost.

Am numărat repede capetele. Margo, Feffer, Emmet, Sasha... şi da, Whit! Erau cu toţii acolo, ajutând prizonierii să scape.

Mă luptam să respir, simţindu-mă complet arsă, ca şi cum n-ar mai fi rămas nimic din mine care să poată fi consumat de foc. Whit se uita peste tot în jur, căutându-mă. Sunt atât de greu de recunoscut?

Apoi m-a văzut, şi neliniştea i-a licărit în ochi. Teama – una pe care n-o mai văzusem niciodată pe chipul lui, nici măcar atunci când căzuse din copac şi-şi rupsese piciorul în două locuri.

Am încercat să alerg spre el, dar ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte este că am căzut în genunchi, auzind de undeva o voce absolut detestabilă.

— Wisteria Allgood, eşti condamnată la moarte! a rostit vocea.

Capitolul 95

Whit

Mă înecam şi mă sufocam de la mirosul de fum şi de vopsea arsă pe când din ce în ce mai mulţi copii, sute la număr, se revărsau pe uşile închisorii Lumii de Sus. Era o privelişte frumoasă, serios.

Draga de Wisty, m-am gândit. A reuşit. Acum trebuia doar să mă asigur că e în siguranţă şi că-i găsise pe mama şi pe tata. Unde era? Unde erau ei?

Păruse să treacă o veşnicie de când zăriserăm pentru prima oară flăcările de la ferestrele închisorii, dar fuseseră doar câteva minute.

— Grăbiţi-vă! striga Margo în timp ce mânam şi mai mulţi copii pe porţi, ca într-un fel de ştafetă. Am organizat un traseu de evadare prin canale!

Am întins gâtul, căutând-o cu disperare pe Wisty – ca fată sau ca şoarece – dar n-o vedeam nicăieri.

Era cu oamenii noştri? Sau sora mea rămăsese în clădirea care ardea? Fusese prinsă?

Afară, strada era plină de copii adunaţi de a doua noastră echipă, condusă de Sasha. Traficul se oprise, incapabil să se mişte. Peste tot, alarmele clipeau şi vuiau. Dar încă nici urmă de Wisty.

Apoi ultimii copii s-au repezit pe uşi, şi-atunci am zărit-o în sfârşit – complet în flăcări.

Era altfel de data asta, mai rău – lumina mai puternic, cu un alb mai incandescent decât o văzusem înainte. Iar chipul cu ochi sălbatici, noua ei siluetă costelivă, arătau slăbite, mai aproape de teroare şi de moarte decât mi-aş fi putut închipui vreodată.

M-a văzut, şi faţa ei – chiar şi prin flăcări – a strălucit plină de speranţă. Apoi însă ochii i s-au dat peste cap şi a căzut pe pavaj de parcă ar fi fost împuşcată.

— Aduceţi duba! am strigat peste umăr către Margo, în timp ce o luam la fugă în direcţia lui Wisty. Eu o aduc pe Wisty!

— Nu prea cred, vrăjitorule, s-a auzit o voce teribilă, gravă, chiar în spatele meu.

Capitolul 96

Whit

Era ca un coşmar de soiul cel mai rău, care se tot întorcea.

Acolo se contura respingătoarea Matroană, înfăşurată în bandaje şi palidă ca varul. Lângă ea era Unicul Care Judecă, Ezekiel Unger -fratele ei, mi-am adus aminte – încă în roba neagră, deprimantă, arătând ca Moartea.

„Specialişti” de la securitate, înarmaţi cu puşti-mitralieră, îi susţineau.

Lângă ei stătea... Jonathan al nostru. Arătând plin de sine şi complice.

Disperarea s-a lăsat asupra mea ca un giulgiu funerar. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că cineva din Tărâmul Liber s-ar putea coborî la nivelul trădător al lui Byron Swain, dar, după cât se părea, Jonathan o făcuse.

-Jon? a şoptit Margo cu răsuflarea tăiată.

Jonathan a ridicat doar din umeri.

— E prea greu, şi lipsit de speranţă, să trăieşti aşa cum o faceţi voi. Noul Ordin oferă o viaţă mai bună, a răspuns el. Mai bună decât închisoarea şi moartea. Cred în Unicul.

Ochii lui Margo s-au umplut de lacrimi de furie. Mă făcuse mai devreme să mă simt mai puternic, şi voiam s-o fac să creadă că totul avea să fie bine. Chiar dacă în realitate nu era.

Cuvintele mi-au răsărit în minte. Nu ştiu de unde veneau.

— Margo, ei se tem de noi. Se tem de toate.

Şi apoi am vorbit mai departe fără să mă gândesc de-adevăratelea, până când vorbele mele s-au transformat într-o melopee:

Ei se tem de schimbare, iar noi trebuie să schimbăm.
Ei se tem de tineri, iar noi suntem tinerii.
Ei se tem de muzică, iar muzica e viaţa noastră.
Ei se tem de cărţi, de cunoaştere, de idei.
Ei se tem cel mai mult de magia noastră.

Margo mă fixa cu privirea şi pufnea, cu ochii mari, dar lacrimile dispăruseră.

Am ridicat-o pe Wisty – care-şi pierduse cunoştinţa şi nu cântărea aproape nimic în braţele mele – şi am rostit cuvintele din nou. Mai tare şi mai puternic de data asta.

Ei se tem de noi, se tem de toate.
Ei se tem de schimbare, iar noi trebuie să schimbăm.
Ei se tem de tineri, iar noi suntem tinerii.

— Tăcere! a mugit judecătorul Unger, în vreme ce faţa lui roşie de gândac căpăta o nuanţă de purpuriu funebru.

— Las' că pun eu din nou mâna pe voi, a mârâit de lângă el Matroana, mijindu-şi ochii glaciali în două despicături înguste în care n-ar fi încăput nici măcar un bănuţ.

— Nu prea cred, Matroană. Asta n-o să se-ntâmple, am zis eu. De fapt, eşti îngrozită de noi. Şi aşa şi trebuie să fii. Noi stăpânim magia. Tu nu.

Apoi am repetat cuvintele, şi de data asta toată lumea – Margo, Emmet, Janine, copiii din închisoare, toţi în afară de Jonathan – le-a rostit împreună cu mine.

Ei se tem de noi, se tem de toate.
Ei se tem de schimbare, iar noi trebuie să schimbăm.
Ei se tem de tineri, iar noi suntem tinerii.
Ei se tem de…

— De-ajuns! Mai mult decât de-ajuns, de fapt. Judecătorul Unger şi-a izbit palma cu pumnul, apoi l-a ridicat de parcă ar fi vrut să mă lovească. Vrăjitoarea şi vrăjitorul trebuie executaţi imediat!

În braţele mele, sora mea a deschis brusc ochii. M-am uitat la ea uluit.

Ochii lui Wisty fuseseră albaştri înainte. Acum arătau aproape transparenţi, ca sticla erodată de mare. Părul devenise mai mult arămiu, în loc de roşul de dinainte, mai mult ca al mamei noastre. Avea ochii învăpăiaţi şi încerca din răsputeri să-mi zâmbească.

— Bună, frăţioare.

— Tu şi cu sora ta o să ardeţi. Chiar aici, în închisoarea asta! Judecătorul Unger îşi revărsa asupra noastră ura puternică. Focul o să aibă grijă de problema societăţii noastre o dată pentru totdeauna! Voi! s-a răstit la specialiştii în securitate. Duceţi-i înapoi în închisoare şi încuiaţi toate uşile! Le place focul. Lăsaţi-i să ardă! Asta-i judecata mea finală. E legea pământului. Eu sunt Unicul Care Judecă!

— Nu! s-a auzit o voce puternică. Vocea lui Wisty.

Capitolul 97

Whit

— Nu prea cred, a continuat Wisty, desprinzându-se din braţele mele.

N-aveam nici cea mai mică idee ce punea la cale, dar ştiam că n-o puteam opri. A întors încet capul ca să se uite la Matroană, apoi 1-a privit fix pe judecătorul Unger. Simţeam apropierea unei vrăji şi m-am crispat fără să vreau. Nu aveam acum timp pentru încercări şi ratări.

— Ai încredere în mine, mi-a şoptit Wisty. Apoi s-a întors spre acuzatorii noştri. Spui că eşti Unicul, a rostit ea pe un ton autoritar pe care nu-l mai auzisem niciodată la ea. Dar forma pe care-o ai se va schimba acum.

Pentru prima oară de când începuse Wisty să facă vrăji, m-a trecut un fior.

— Suntem vrăjitori, a continuat Wisty, cu glasul sunând tot mai puternic.

Cum îţi spune orice semn.
Dar pentru că nu eşti demn
De-această lume, cu grăbire
Şi cu mare mulţumire Te trimitem în…

Aşteptam cu toţii, cu răsuflarea tăiată… şi cu teamă, trebuie să recunosc, şi tremurând. Aproape că nu voiam s-o aud terminând blestemul.

— Ăăă, Tărâmul Gândacilor, a terminat Wisty. Unde vei fi judecat ca un criminal odios, chiar şi după legile gândacilor!

A bătut brusc din palme spre judecătorul Unger, care se ghemuise de-a binelea de frică.

— Îţi dau toată puterea mea, i-am şoptit surorii mele. Vorbeşti în numele amândurora.

Era ca şi cum un fulger se mişca înăuntrul meu, o senzaţie de căldură de argint viu care se revărsa prin mâinile mele în Wisty.

Din nou, a întins mâinile spre judecătorul Unger. De data asta, el a ţipat, şi o rafală de lumină albă, străbătută de trosnete, l-a înconjurat, înghiţind monstrul de la cap până la vârfurile cizmelor negre de călărie.

Am aşteptat cu toţii, cu inima în gât, iar apoi, când fumul s-a împrăştiat, cel mai mare şi mai urât gândac pe care-l văzusem vreodată zăcea tremurând pe pavaj.

Matroana se holba îngrozită la creatura hidoasă.

— Urmezi tu, i-a zis Wisty.

Matroana a aruncat o privire către specialiştii în securitate, dar ei au clătinat din cap. Răsucindu-se pe călcâie, au luat-o la fugă prin mulţime cât îi ţineau picioarele. La fel şi Jonathan.

Ultima oară când am văzut-o pe Matroană, se îndepărta greoi, ţipând ca o banshee[1]. Pricepuse mesajul nostru; acum avea să ajute la răspândirea lui – chiar până la Consiliul Unicilor. Lupta a început!

Wisty a făcut ochii foarte mari.

— Cred că... am reuşit! a spus, cu vocea răguşită şi slabă. Ochii îi redeveneau albaştri.

— Îh! am auzit un copil icnind.

M-am uitat în jos şi am văzut un şobolan mare ţâşnind printre picioarele tuturor. A apucat brusc gândacul – şi i-a rupt capul cu dinţii.

Scena asta mi s-a părut unul dintre cele mai scârboase cinci lucruri pe care le văzusem vreodată, dar Wisty avea un acces de râs.

— Ce-i atât de nostim? am întrebat-o.

— Ei, asta înseamnă justiţie! a răspuns ea, în timp ce şobolanul fugea cu paşi mărunţi, ducând în gură restul trupului de gândac al lui Ezekiel Unger. Ştii, îmi plac şobolanii mult mai mult când nu sunt mai mari decât mine. Sunt aproape drăguţi, nu crezi?

Şi apoi a leşinat din nou. Da, sora mea e stranie.

În cea mai mare parte, în sensul bun al cuvântului.

[1] în mitologia irlandeză şi scoţiană, un spirit feminin sau o zână care începe să scoată vaiete când cineva este pe cale să moară

Capitolul 98

Whit

Şi iată ce a ratat sora mea: m-am întors şi am văzut că vreo câţiva dintre copiii din închisoare plângeau în hohote, tremurând şi făcându-se mici.

Apăruse Cel Care Este Unicul – de data asta fără vânturi puternice, fără niciun fel de avertisment.

S-a aplecat deasupra lui Wisty şi a declarat:

— E bună. E foarte bună, Whitford. Amândoi sunteţi. Desigur, trebuie să ştiţi că n-am avut nici cea mai mică intenţie să-l las pe oricare dintre voi să fie rănit serios. Nu, nu, nu.

Mi-am regăsit în sfârşit vocea.

— Sunt convins că n-ai avut.

— Absolut deloc. Asta nu-i una dintre profeţii. Nici măcar eu nu le pot schimba pe acestea. Unicul m-a privit apoi cu asprime, uitându-se aproape prin mine. Cunoşti profeţiile despre tine şi despre sora ta, nu? Despre asta-i toată zarva. Părinţii voştri nu v-au spus? Vrei să spui că nu v-a spus nimenil Nu ştiţi?

Aş fi dorit să-i pot face ceva rău, dar n-am reuşit altceva decât să murmur prosteşte:

— Ce profeţii?

— O, Whit, Whit, bietul meu Whit... în ordine deci, trebuie să fiu purtătorul legendelor şi miturilor. Ascultă bine... Profeţia Unu: un băiat şi o fată, frate şi soră, se vor naşte din wiccani[1] şi vor dobândi puteri ascunse până atunci oricărui alt wiccan. Lucrul este evident adevărat. Profeţia A Doua: băiatul şi fata vor conduce o armată de copii către victorie... Ei bine, uită-te în jur. Aţi câştigat bătălia Şcolii de Corecţie a Noului Ordin, nu? Trei: fratele şi sora vor cunoaşte mari tristeţi, suferinţe şi trădări groaznice. Sper că nu. Aşa cred. Patru: ei trebuie să viziteze toate cele cinci Niveluri ale Realităţii, ceea ce n-a făcut nimeni înaintea lor, şi să înveţe lecţiile fiecărui nivel. Sună chiar mai rău decât gimnaziul şi liceul la un loc. Profeţia cinci: ei, o să ne întoarcem la asta. Şase: în cele din urmă, fratele şi sora se vor uni cu o putere încă şi mai mare pentru binele şi prosperitatea tuturor. Sună palpitant, nu?

Unicul s-a uitat adânc în ochii mei, şi era aproape ca şi cum încerca să mă cunoască mai bine, să înţeleagă ceva legat de mine.

— Aşadar, Whitford, ce crezi despre toate astea? Sunt prieten sau duşman – sau câte puţin din fiecare? Lucrurile importante în viaţă sunt albe şi negre, sau poate puţin gri? Există zânele, elfii şi gremlinii? Şi o vei mai vedea vreodată pe Celia? Te las cu aceste gânduri şi întrebări importante. Şi cu această ultimă profeţie, blânde prinţ: familia Allgood va fi executată. Asta-i Profeţia a Cincea. Sunt sigur că tu şi sora ta veţi pune în ordine toate astea. Transmite-i toate cele bune din partea mea. Trezeşte-o cu binişorul.

---

[1] Wicca – religie păgână modernă, fondată în prima jumătate a secolului XX şi care implică folosirea rituală a magiei.

Capitolul 99

Wisty

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat visătoare când am deschis ochii şi l-am văzut pe Whit.

— Tocmai ai avut un vis urât, Wisty. Ai fost bolnavă zile-ntregi. Mama şi tata şi-au făcut griji serioase pentru tine.

Asta-i ceea ce speram să aud, oricum.

Apoi i-am zărit pe Margo, Sasha şi Emmet pe fundal. A urmat un moment de dezamăgire, sigur, apoi însă am simţit o uşurare imensă, ştiind că erau teferi şi că erau acolo pentru mine. Chiar şi dihorul ăla detestabil, Byron Swain, chiar părea îngrijorat pentru mine.

— Îţi aduci aminte? a întrebat Whit. Închisoarea, judecătorul Unger, Matroana, toţi copiii care au evadat…

— Da, am răspuns, încercând să mă ridic. De fapt, îmi aduc aminte. Oricum, în cea mai mare parte.

— L-ai ratat pe Cel Care Este Unicul, a spus atunci Whit.

— Aşa? Cum? Când?

— O să-ţi povestesc mai târziu. Ce-i cu mama şi tata? a întrebat brusc Whit, cu faţa luminată de îngrijorare când a văzut-o pe-a mea întunecându-se. Ce s-a întâmplat? Unde sunt? Wisty? Ce nu e bine?

Ochii mei au trecut de la un chip la altul până când au ajuns la Sasha.

— Întreabă-l pe el, am replicat. El e cel care ne-a minţit. Mama şi tata n-au fost niciodată în închisoare. Sasha ne-a minţit ca să ne convingă să-i ajutăm. Am simţit un nod de amărăciune în gât. N-o să te iert niciodată! i-am aruncat în faţă.

Whit a avut nevoie doar de o clipă ca să priceapă trădarea. Imediat, expresia i s-a schimbat de la neîncredere la spaimă şi la dezgust.

— Nu, a mormăit Whit, cu pumnii încleştaţi. Nici eu! Sasha nici măcar n-a clipit.

— Mi s-au întâmplat lucruri mai rele. Mult mai rele. Aveam nevoie de voi. Ăsta e un război împotriva răului veritabil. Scopurile justifică orice mijloace eficace.

Apoi Sasha şi-a afişat zâmbetul ăla voios al lui. Şi era atât de... de trist. Şi înfiorător.

Atunci şi acolo, am jurat să nu las niciodată „războiul” sau orice altceva să-mi facă şi mie asta.

— Ar trebui să te transform într-un limax! am strigat la Sasha. Te-ai folosit de prietenia noastră şi ai distrus-o pentru totdeauna!

— Ia-o uşor! m-a prevenit Whit. Ţi-ai pierdut cunoştinţa pentru câteva ore. Nu merită.

— E trează! a strigat cineva, şi mi-am dat seama dintr-odată că în jurul meu erau sute de copii care purtau pălării de petrecere şi fluiere colorate.

Serpentine zdrenţuite de hârtie erau agăţate peste tot. Ne întorseserăm la Garfunkel.

Feffer stătea pe o canapea, mâncând ceea ce arăta ca o prăjitură pe o farfurie de hârtie. Când mi-a auzit vocea, a sărit jos şi a venit la mine ca să mă lingă pe faţă.

M-am ridicat în picioare, tremurând, lihnită de foame şi puţin ameţită. Janine, conducătoarea săptămânii, şi-a făcut loc prin mulţime, ducând o cutie de suc şi o farfurie cu prăjitură de ciocolată. Prăjitură adevărată! Nemaipomenit! Nu mai mâncasem una de... părea că de o viaţă-ntreagă. Nici măcar n-am folosit o furculiţă. Am atacat-o, începând cu glazura.

— Pentru Eliberatori! a strigat Janine. Toată lumea din jurul meu i-a repetat vorbele.

M-am înroşit la faţă pe când încercam să zâmbesc şi, în acelaşi timp, să îndes încă o bucată de prăjitură în gură.

— Toată lumea a dat o mână de ajutor, a replicat Whit. Pentru voi toţi!

Margo, şefa de comando, se uita fix la Whit, care arăta într-adevăr foarte eroic.

— Voi doi aţi făcut cel mai mult.

— Aşadar, pentru astăzi, bucuraţi-vă că sunteţi eroi! a adăugat Janine, dar ochii ei priveau strălucitori numai la Whit.

Ştiam că el nu observase că era moartă după el. Frăţiorul meu era complet neştiutor, ca de obicei. Ăsta-i unul dintre lucrurile care-mi plac la el.

Cineva mi-a întins un hotdog lung de treizeci de centimetri, uns cu de toate pe deasupra, şi am început să devorez cârnatul imediat după prăjitură. Dezgustător, dar şi delicios.

— Accentul fiind pe „astăzi”, a clarificat Emmet cu un zâmbet cuceritor. Nu lăsăm pe nimeni să fie erou mai mult de-o zi, pentru că i se urcă la cap. Adorarea eroilor are tendinţa să corupă. Sau cel puţin să te transforme într-un erlenmeyer.

— Am înţeles, a răspuns Whit.

— Totuşi, a continuat Janine, pentru că ai mers mai presus de chemarea datoriei, eşti promovat prin aceasta în funcţia de şofer oficial pentru misiuni de salvare. Am ascuns duba într-un adăpost secret în spatele liniilor inamice, şi te aşteaptă pentru data următoare când mergem într-o incursiune.

— Acea capcană a morţii? a comentat Whit.

— Acel vehicul de salvare, a precizat Janine. Tocmai am auzit de încă un grup de copii într-un mall abandonat. Au mare nevoie de ajutor.

— Ce...? am răbufnit, cu gura încă plină.

— Au nevoie de ajutor, a repetat Janine, ca şi cum asta explica toate misterele complexe ale vieţii... şi poate că le explica.

— Încă o misiune? a exclamat Whit, dar vedeam rotiţele învârtindu-se în capul lui.

Ochii ni s-au întâlnit şi mi-am dat seama că amândoi ne gândeam la acelaşi lucru: părinţii noştri erau şi ei undeva, acolo.

— Bine, de acord, am spus în cele din urmă, iar Whit a dat din cap.

Feffer mi-a înghiontit piciorul, şi am mângâiat-o.

— Sigur că mergi şi tu, am asigurat-o.

— Şi eu, a rostit o voce lângă urechea mea.

Capitolul 100

Wisty

M-am întors să-l văd pe Byron Dihorul Trădător Lingău cocoţat pe un raft de lângă capul meu, încolăcit într-un mic S ca un şarpe.

— Nu. Tu nu mergi, am replicat cu fermitate. Nu mergi nicăieri cu noi. Eşti un nesuferit de negativist, trădător şi negru la inimă!

— Nu-u, a zis Byron, pe un ton care cred că îmi confirma părerea.

Cineva îi dăduse jumătate de hotdog, iar el mesteca de zor.

— M-am schimbat. Acum îmi place de voi. Vreau să merg cu voi.

— Mănânci rahat! m-am răstit la el. Stai chiar aici!

Cu coada ochiului i-am văzut pe Janine, Margo şi Emmet clătinând violent din cap.

— Trebuie să meargă cu voi, a spus Janine. Voi l-aţi adus. E responsabilitatea voastră. Dihorul trebuie să meargă.

— E ceva ce vreau să vă spun, a vorbit Byron ceremonios. Vreau să-mi cer scuze.

Am făcut ochii mari.

— La momentul când ne-am... întâlnit, simţeam că fac ceea ce trebuie. Părea să fie singurul lucru inteligent să acţionez aşa cum o făceam. Dar după ce am văzut copiii care trăiesc pe Tărâmul Liber, şi Spitalul în care aţi fost, şi câinele Curbă... şi mi-am dat seama că aş fi putut face ceva diferit în toată povestea aia cu soră-mea... ei bine... nu spun decât că acum gândesc diferit, a continuat el. Asta-i tot ce voiam să vă zic.

Whit şi cu mine ne-am uitat unul la altul cu feţe surprinse.

— Bine, a zis Whit şi a oftat. Bine. O să-l luăm cu noi.

Şi apoi încă un lucru ciudat: lacrimi, lacrimi adevărate, au început să curgă din ochii Dihorului Nesuferit.

Se pot schimba oamenii cu adevărat? m-am întrebat. Poate că da.

Epilog
Nicăieri nu-i ca acasă

Capitolul 101

Wisty

Era mai mult decât înspăimântător să fim singuri, eu şi cu Whit, într-o dubă furată. Ei bine, asta era înţelegerea – doar noi, în afară de pet-shop-ul nostru în devenire, reprezentat de Feffer şi Byron, Dihorul cu Cap Ţuguiat, Fost Trădător, Cel mai Enervant Din Lume.

Cu hainele curate şi părul aranjat – frumosul meu păr arămiu – arătam cu siguranţă ca nişte copii ai Noului Ordin, aşa că probabil urma să fim în siguranţă. Învăţam să ne bizuim mai mult pe magie şi să avem încredere în puterile noastre. E mai greu decât aţi crede.

Whit îmi povestise despre revederea cu Unicitatea Sa şi despre profeţiile referitoare la noi, care n-o includeau şi pe cea pe care-o văzuserăm pe un perete la Garfunkel. De asemenea, bietul Whit tânjea serios după Celia, sperând măcar la o vizită în vis. Cât despre mine, eu mă bucuram doar de drum, făcând să bubuie primul album al formaţiei Stonemack în difuzoarele stereo ale dubei date tare. Foarte tare.

— Hei. Am nevoie de un pic de ajutor, a spus Byron, dându-mi capătul unui batic mare. Dacă legi asta de umeraşul ăla, o să am un mic hamac drăguţ.

Am luat baticul şi m-am răsucit în scaun. El legase deja cumva un capăt de un mâner. Resemnată, am trecut celălalt capăt peste cârligul micului umeraş de lângă mine, apoi am făcut un nod.

— Despre asta vorbeam!

Byron a săltat sus şi s-a încolăcit în hamacul lui, lăsându-şi la vedere numai faţa ascuţită. Am oftat.

— Hei, a exclamat Whit, asta arată familiar, nu? la uită-te. Am examinat peisajul prin fereastră. Trecuserăm pe lângă câmpuri cultivate, în cea mai mare parte porumb, cu inscripţii pe care scria: PORUMB CURAT PENTRU OAMENI CURAŢI: GARANTĂM CĂ ACEST PRODUS NU A FOST STROPIT CU PESTICIDE, MODIFICAT GENETIC SAU ALTERAT DE FĂCĂTORII DE VRĂJI. PRODUS PENTRU VOI DE CONSILIUL AGRICULTURII AL NOULUI ORDIN.

Lucruri ciudate, scrise probabil de Unicul Care Face Panouri Enervante.

Mi-am dat seama totuşi ce voia să spună Whit. Ceva legat de forma terenului, de felul în care arăta orizontul – şi mie îmi era familiar. Spatele şi gâtul mi s-au încordat. Familiaritatea aduce după ea, nu ştiu, paranoia?

— Ce-i asta? a întrebat Whit, trăgând duba la marginea şoselei şi arătând către o formă în depărtare, ceva care se înălţa din marea nesfârşită a culturilor îngrijite.

— Un copac? am întrebat, şi am simţit în stomac cea mai oribilă senzaţie. De ce-ar fi lăsat N.O. un singur copac în picioare?

Am coborât din dubă şi, fără să schimbăm niciun cuvânt, am pornit către el, cu Feffer după noi. Am traversat câteva terenuri şi cărări care, sub stratul de praf, ne dădeam seama că erau străzi abandonate, cu linii galbene duble pe mijloc.

Ne-a luat cam jumătate de oră să ajungem până la el, şi tot drumul stomacul mi se strângea tot mai tare.

Dar n-am simţit cu adevărat că-mi venea să vomit până când n-am văzut căsuţa pentru păsărele.

Căsuţa noastră pentru păsărele. Căsuţa pe care tata o construise pentru Whit, pentru mine şi pentru mama. Bătută în cuie exact acolo unde fusese, la vreo şapte metri înălţime pe trunchiul masiv al stejarului din curtea noastră din spate.

De câte ori mă uitasem în sus la stejarul ăla stufos? Tata spusese că era acolo de o sută de ani sau chiar mai mult. Whit şi cu mine ne căţăraserăm în el când eram mici. Whit îi folosise ghindele ca să exerseze lovitura cu bâta, aruncându-le uneori tocmai pe acoperişul vecinului. În plus, căzuse din copacul ăla, rupându-şi piciorul ca şi cum ar fi fost făcut din sfărâmături de alune.

Acum, copacul stătea singur la marginea unui teren sădit al Noului Ordin.

Totul în jurul lui, fiecare casă – inclusiv a noastră – dispăruse.

Capitolul 102

Wisty

— Unde-i casa noastră? Unde-s mama şi tata? am întrebat în şoaptă, uitându-mă la peticul cu porumb unduitor unde locuiserăm, unde crescuserăm, unde petrecuserăm zile atât de incredibil de fericite – în afară, poate, de cele cu detenţie la şcoală.

Mi-am adus aminte ce spunea mama ori de câte ori ne întorceam dintr-o vacanţă. îmi aminteam fiecare cuvânt:

Nord, est, sud şi vest, în fine,
Casa noastră e la mijloc de drum.
De rătăcim, aici e cel mai bine,
Şi spune iubire, poţi să intri acum.

Ca să fiu sinceră, n-am înţeles-o niciodată, iar ultimul vers nu avusese niciun sens. Spune iubire? Spune despre iubire? Porecla cuiva este Iubire, şi ea îi cere lui să vorbească?

Am murmurat strofa din nou, la fel de intrigată de ea ca şi de toate celelalte lucruri care se întâmplaseră de când viaţa mea normală devenise viaţa mea de coşmar.

— Şi spune iubire, poţi să intri, a rostit gânditor Whit.

— Spune iubire, am repetat, cu strângere de inimă. Apoi…

— Oh! Stai! Spune iubire!

Am făcut un pas în faţă, mai aproape de locul unde fuseseră treptele de la intrare.

— Iubire, am rostit tare şi clar. Iubire.

Apoi mi-am ţinut răsuflarea când o formă fantomatică a început să se contureze în faţa noastră. Era casa, vaporoasă, transparentă, nu cu desăvârşire reală. Dar amintirea casei, esenţa casei, era acolo, până la iedera care urca pe peretele dinspre sud şi la mingea de fotbal, veche şi dezumflată, a lui Whit.

Apoi uşa din faţă s-a deschis, şi mi-am simţit inima bătând cu putere în piept.

Te rog. Nu Unicul, m-am rugat.

Capitolul 103

Wisty

— Mamă, am şoptit când silueta ei a început să coboare scările. Tată…

Au venit spre noi, şi sigur că am vrut să-i îmbrăţişăm, dar n-am putut, nu mai mult decât putea Whit să o îmbrăţişeze pe Celia.

O idee oribilă mi-a venit în minte.

— Sunteţi Semi-lumini? am întrebat, cu vocea îngrozitor de distorsionată, ajunsă în pragul ţipătului. Sunteţi morţi?

— Nu suntem morţi, Wisty, a răspuns mama. Suntem doar în altă parte. O să ne vezi pe noi, cei adevăraţi, destul de curând. Aşa sper.

— Mamă, am vorbit din nou, aproape gata să leşin de bucurie la auzul cuvintelor ei.

Ar putea emoţiile să urce şi să coboare mai rău de-atât? Am întins mâinile şi am încercat din nou s-o îmbrăţişez.

— Atunci de ce nu vă putem atinge?

— Scumpii mei, a răspuns mama, şi tonul era al ei şi numai al ei. Trăim, crede-mă. Dar nu suntem cu adevărat aici în momentul ăsta. Magia ne-a adus astăzi la voi… Magia altcuiva.

Tata a intervenit:

— Cel mai important este să ştiţi că suntem foarte mândri de voi. Perioada din închisoare… Cum i-aţi salvat pe copii. Cum v-aţi

ocupat de judecătorul ăla diabolic şi nedemn. Şi de Cel Care Crede Că Este Unicul... V-aţi descurcat uluitor de bine.

— Voi doi sunteţi prezentul, şi viitorul, a adăugat mama zâmbind. Acum ştim că o puteţi face. Asta a fost doar o încălzire.

— Încălzire... pentru ce? am întrebat. Vreau doar să ajung din nou acasă.

Mama a zâmbit melancolică.

— O să vezi. Dar mai întâi trebuie să crezi, Wisty, că eşti o vrăjitoare foarte, foarte bună. Şi într-o zi, o să fii şi o muziciană celebră.

— Iar tu eşti un vrăjitor foarte bun, Whit, i-a spus tata. Şi, mă crezi sau nu, o să fii un scriitor important.

Whit arăta înspăimântat.

— Credeam că treaba cu vrăjitoria era destul de trăsnită, tată, dar... scriitor? Trebuie să glumeşti!

— Ai jurnalul? a întrebat tata, încă foarte serios, şi apoi s-a uitat la mine. Şi băţul tău de tobă? Nu le-aţi pierdut, nu?

Am scuturat din cap şi am ridicat băţul de tobă. Whit a scos jurnalul de la brâu. Făcuserăm atâtea eforturi ridicole ca să păstrăm neatinse obiectele astea, dar pentru ce motiv? Pentru că eu eram sortită să devin muzician? Pentru că Whit – Whit? – urma să fie un scriitor important? Cine avea timp pentru scriitori şi muzicieni în zilele astea întunecate?

Mama a ridicat o mână către băţul meu de tobă uzat şi murdar.

— Bine, Wisty, ai dovedit că eşti gata să faci asta. Transformă băţul ăla în forma lui adevărată.

În acest punct, eram obişnuită să dau greş, dar detestam din răsputeri să dau greş în faţa părinţilor mei.

— Mamă, am tras eu de timp, ştii că am, să zicem, un palmares de nota şase la capitolul ăsta.

— Diferenţa este că acum eu sunt chiar aici. Te poţi uita în ochii mei. Toate secretele sunt acolo.

Când a fost ultima oară când chiar v-aţi uitat adânc în ochii părinţilor voştri? Pariez că nici măcar nu vă aduceţi aminte când a fost ultima oară. Adică, poate atunci când eraţi bebeluşi şi vă holbaţi prosteşte unii la alţii. Ei bine, aţi fi surprinşi de ce se întâmplă când pătrundeţi acolo. De fapt, e oarecum înfricoşător – dar în sensul bun. N-o să vă spun mai mult. Încercaţi singuri cândva.

— Spune iubire, poţi să intri, a murmurat mama. Şi aşa am făcut.

Şi când m-am uitat la băţul de tobă, se transformase într-o baghetă subţire, de culoare închisă. M-aţi auzit. Bagheta magică a unei vrăjitoare.

Ca şi mine, probabil credeaţi că o baghetă e doar o plăsmuire fantastică din legende şi basme. Ei bine, ne-am înşelat cu toţii. Am rămas fără cuvinte, într-unui din puţinele astfel de momente din viaţa mea.

— Acum, fă-o tu, Whit. Deschide jurnalul şi uită-te la mine.

Tata şi-a întins mâinile deasupra umerilor lui Whit şi, în timp ce mama şi cu mine îi priveam vorbindu-şi fără cuvinte, jurnalul se umplea cu lecţii, explicaţii, vrăji – tot ce aveau nevoie să ştie nişte vrăjitori.

Whit mi-a şoptit:

— Mă bucur că nu l-am lăsat în închisoare.

— Vă adorăm pe amândoi, ne-a zis mama. Dar trebuie să ne luăm rămas-bun deocamdată.

— Vă iubim, ne-a strigat tata. La revedere. Pentru o vreme, oricum.

— Nu! Staţi! am ţipat, dar mama şi tata începuseră deja să dispară. Mamă, te iubesc! Întoarce-te! Vă rog, nu plecaţi încă! Vă rog!

Apoi, brusc, părinţii mei dispăruseră. Casa dispăruse şi ea. Chiar şi căsuţa pentru păsărele.

M-am lăsat în genunchi, în bătaia soarelui. Feffer m-a lins pe faţă. Câinii ştiu pur şi simplu ce să facă, nu-i aşa?

În sfârşit, m-am ridicat cu greu în picioare, iar Whit m-a îmbrăţişat îndelung.

— Cartea asta e uluitoare, a zis el, încercând, evident, să mă înveselească. Uite – despre asta vorbesc.

A ţinut cartea deschisă sub nasul meu. Am fornăit şi m-am uitat la ea. De fapt, era uluitoare.

Cum să de-dihorizezi pe cineva, scria pe pagină cu litere ornamentate. M-am încruntat şi am citit mai departe: Dacă aţi transformat din greşeală pe cineva în dihor şi nu doriţi ca această persoană să rămână dihor, mai întâi trebuie…

M-am uitat la el.

— Rupe foaia aia, te rog, vrei?

— Nu ştiu. Dihorul s-ar putea să prindă bine ca fiinţă umană la un moment dat. N-ai cum să ştii. Oricum, a spus el, trăgându-mă de mânecă, avem treburi de făcut, copii de salvat, un Nou Ordin de zdrobit… vrăjitoareo!

— Bine, vrăjitorule.

Am oftat şi m-am luat după Whit, înapoi prin lanurile de porumb, la duba noastră albastră ponosită.

Eram gata pentru orice ne ieşea în cale – cel puţin aşa credeam. La urma urmei, eram o vrăjitoare rea şi înfricoşătoare. Iar Whit era un vrăjitor supergrozav.

Apoi ciudăţenia a continuat – ieşind din porumb în acelaşi fel în care veniserăm noi, a apărut şi Byron Swain, de-dihorizat.

— Nu vă uitaţi aşa la mine, a spus el. Mama ta a făcut-o. A zis că ar trebui să am grijă de voi doi.

Şi am plecat să zdrobim Noul Ordin.

Numai că lucrurile n-au mers exact conform planului.

Doar conform profeţiilor.

Epilog Final

Capitolul 104

Wisty

Ceea ce, desigur, ne aduce înapoi de unde am plecat: aşteptând să fim executaţi prin spânzurare, pe un stadion ticsit peste capacitate cu gură-cască fricoşi şi prezidat de un demon în robă neagră care mă sperie ca naiba.

Serios, Cel Care Este Unic radiază de parcă ar fi un soi de centrală care dă energie rea.

Iar partea cea mai enervantă nu este doar puterea evidentă pe care o are asupra oamenilor de pe acest stadion, de la gărzile de securitate servile, postate la fiecare intrare, până la ceata de spectatori adolescenţi care se zgâiesc, în tricouri colorate ale N.O., de lângă porţile de la capetele terenului.

Nu, ceea ce mă sperie de moarte este că îmi dau seama că dispune de magie. Din belşug. O putere magică serioasă.

Unicitatea Sa schiţează un gest ca să facă mulţimea să tacă, iar aceasta se conformează chiar înainte ca mâna lui să fie complet ridicată. Cât de des în istoria omenirii cineva ca el a preluat controlul asupra unei întregi societăţi? Ştiţi răspunsul, prieteni: mult prea des.

Se pare că urmează să ţină un discurs, ceea ce cu siguranţă o să mă scoată din minţi. Adică, e destul de rău că mutra lui rea o să fie printre ultimele lucruri pe care să le vedem noi, familia Allgood, dar acum vorbele lui or să fie printre ultimele lucruri pe care să le şi auzim.

Adică, în afară de cazul în care acest sentiment vag, dar tot mai intens, pe care îl am este un soi de intuiţie de vrăjitoare. Vedeţi, am senzaţia ciudată că în ultima clipă o să găsim o cale de

ieşire din această situaţie oribilă, indescriptibilă... şi o să trăim să luptăm mai departe şi, să sperăm, să avem ceva de-a face cu aducerea binelui şi prosperităţii tuturor – altfel zis, Profeţia A Şasea.

Dar acea clipă n-a sosit încă. În această clipă, e doar linişte.

Cum pot o sută de mii de oameni să fie atât de absolut tăcuţi?

Atât de tăcuţi încât poţi auzi o adiere slabă străbătând stadionul.

Atât de tăcuţi încât n-ai nimic de făcut decât să fii speriat, extrem de speriat.

Aşadar, cum faceţi voi – oriunde vă aflaţi? Ascultaţi, vă rog: trăiţi clipa, oricât de îngrijoraţi aţi putea fi pentru ceea ce urmează. E creierul vostru, e viaţa voastră, e atitudinea voastră... Ieşiţi în lume şi umpleţi-vă cu privelişti, sunete şi idei care sunt mai mari decât voi. Ştim cu toţii din istorie – ca să nu mai vorbim de realitatea prezentă – ce se poate întâmpla dacă tăcem din gură şi facem doar ceea ce ni se spune să facem.

Şi nu vă îngrijoraţi prea tare pentru Whit şi pentru mine. Vor ajunge la voi veşti despre ce se întâmplă mai departe. Promit.

Şi sunt o vrăjitoare înfricoşătoare care-şi ţine promisiunile.